

SOLFASOL

Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

Biz şimdi alçak sesle konuşuyoruz ya
Sessizce birleşip sessizce ayrılıyorz ya
Anamız çay demliyor ya güzel günlere
Sevgilimizse çiçekler koyuyor ya bardağa
Sabahları işimize gidiyoruz ya sessiz sedasız
Bu, böyle gidecek demek değil bu işler
Biz şimdi yanyana geliyor ve çoğalıyoruz
Ama bir ağızdan tuttuğumuz gün hürriyetin havasını
İşte o gün sizi tanırlar bile kurtaramaz.

Cemal Süreya - 1960

Aylık Gazete
Mayıs 2011
Yıl: 1 • Sayı: 1

Yeni bir Ankara baharı için...

Yeni bir Ankara baharı için bir araya geldik. Adımız "Solfasol"; hem Ankara'ya ait, hem de inadına sol olduğumuz için. İddiamız "Ankara'nın gayriresmi gazetesi" olmak. Taşra muhafazakarlığının korkak ve baskıcı dünyasına sıkışmayı reddediyoruz. Ankara'nın sahip olduğu birikimi derleyip, çoğaltıp şehre yansıtacak bir ayna olmak istiyoruz. Ankara'ya, Ankara'nın sorunlarına ve olanaklarına bu birikimin gözleri ile bakacağız. Bu heyecanla, şehre dair sözlerimizi, isteklerimizi, eleştirel ama adil bir yaklaşımla Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelerine, kahvelerine, parklarına, kitapçıklarına yaymak, en uzak köşesine kadar ulaştırmak ve çoğalmak istiyoruz; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar gitmek... ≥ 4

SAMİMİYET
Akın Atauz, s.2

ÜSTTE TRAFİK ALTTA DERE
Önder Algedik, s.8

AKILLI ŞEHİRLER
Özsel Beleli, s.5

KORUYABİLSEYDİK ...
Muhabir Koşan, s.6

SOLFASOL'DEN
(Solfasol), s.17

RÖPORTAJ:
SAHAF KÜLÜSTÜR TURGUT, s.18

BEHZAT Ç. ANKARA'DIR...
Murat Sevinç, s.21

GEÇ GELEN ADALET Gökçek'e "terörist yandaşı" tazminatı

Ankara 14. Asliye Hukuk Mahkemesi, yerel seçimlerde CHP'nin Ankara Büyükşehir Belediye Başkan adayı olan Murat Karayalçın için televizyon ekranlarında "terörist yandaşı" diyen Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı Melih Gökçek'i 7 bin TL manevi tazminata mahkum etti. Karayalçın'ın yerel seçim döneminde vekili avukat Ayça Akpek tarafından Gökçek aleyhine açtığı manevi tazminat davası Ankara 14. Asliye Hukuk Mahkemesi tarafından dün karara bağlandı. Gökçek'in, katıldığı Ahmet Hakan Coşkun'un "Tarafsız Bölge" programında, Karayalçın için sarfettiği

BU ATEŞ HEPİMİZİ YAKAR!..

03 Şubat 2011 Ankaralıların uzun zaman acı ile anımsayacağı bir gün oldu. Ostim ve İvedik Sanayi Bölgelerinde meydana gelen iki patlamada 20 işçi yaşamını yitirdi. Patlamaların ardından ilk iş herkes, siyasetçiler, kabine üyeleri, belediye başkan-

ları, mülki idareciler telaşla sorumluları aramaya koyuldu. İddialar muhtelif. Ölen işçileri suçlayanlar bile çıktı. Henüz oksijen tüpleri dışında sorumlu adayı bile yok. Ama biz Türkiye'de yaşamamızın verdiği tecrübe ile birşey biliyoruz. ≥ 9

"terörist yandaşı", "PKK'yı terör örgütü olarak kabul etmiyor" şeklindeki sözlerini Karayalçın'ın kişilik haklarına saldırı olarak kabul eden mahkeme, Gökçek'in, Karayalçın'a 7.000 TL manevi tazminat ödemesine hükmetti. Akpek, dava sonrasında şu değerlendirmede bulundu: "Mahkeme, seçimi kazanmak uğruna rakibine her türlü iftirayı atan ve onun kişilik haklarını yok sayan bir zihniyeti mahkum etmiştir. Bu ülkenin yetiştirdiği önemli devlet adamlarından birine ve ülkenin kentsel yönetim tarihine ismini yazdırmış bir değere atılan mesnetsiz iddiaların hukuk tarafından cezalandırılması birilerine ders olacak niteliktedir. Şimdi bu iftirayı atanları ve bu iftiraya inananları vicdanlarıyla baş başa bırakıyoruz."

DOSYA:

Ankara'da Bisikletli Yaşam Bulundu.

İçinde yaşadığımız mekan şekillendirmiş gibi görünse de, hayallerimiz ve gerçekleştirdiklerimiz şehrin ufuklarıyla sınırlı değildir her zaman.

DOSYA s. 10
FOTOROMAN s. 12
KÜLTÜR - SANAT s. 20
SPOR s. 22

Samimiyet

Akın ATAÜZ

Bir kentin "samimi" olması neye göredir? Neye dayanır? Nasıl samimi olur/ olunur? Kent mi "samimi" olacak? Ben mi yoksa kente samimi olacağım/ olabileceğim?

Kent ile samimiyet bir arada düşünülebilen şeyler midir?

Bu kavrama ya da (ya da "nitelemeye" mi demeliyim?) geçenlerde Mithat Sancar'ın bir yazısında rastladım ve düşündürdü beni. Samimi olmayan kentler var demek ki... Ya da sahtekar, iki yüzlü, bizi kandıran kentler... Öyle olmasa bile bir bölümüyle, bazı parçalarıyla, samimi olmayan kentler. Samimi gibi görünmek istiyorlar, ama bütün içtenlikleriyle öyle değiller aslında... Bizi bu samimiyetsizlikleriyle kandırıyorlar... Ama nasıl? Bunları yanıtlayabilmeye imkan yok. Ama üzerlerinde düşünülebilir belki. Bir yanıt olmaz, bir düşünme yolu da bulunamaz belki ama yine de düşünülebilir. Bunun üzerinde düşünmek, neler bulabileceğime bakmak istiyorum. Yağmurlu bir gün ve akşam üzeri, neredeyse hava kararacak gibi. Zaten aklımdan hep bu soru geçerken, yola devam edemedim daha fazla. Tam YKM'nin karşısındaki bir bankta oturuyorum ve açık kapısından bu dükkanın, robotsu bir kadın sesi, müşterilere olası bir fırsatı hatırlatıyor belki, baygın ve hiç de inanılması mümkün olmayan, hatta dinlenilmesi mümkün olmayan bir biçimde... Büyük bir çınar ağacının altındayım. Vitrin yere kadar cam ve içerisi görünüyor; donuk ve mavimsi, ameliyathanelerin steril aydınlatmalarını hatırlatan bir ışığı var. Biraz daha aşağıdaki bir başka dükkanın vitrininden de, tam gözümün içine doğru, parlak ve rahatsız edici, dik ve mavimsi bir ışık geliyor.

Buraya gelirken dolmuşta, samimiyet ile oldukça yakın bir kavram olduğunu düşündüğüm "hakikat" üzerine de "ne bulabilirim acaba, etrafa bakarken?" diye geçiyordu aklımdan. Dolmuş oldukça boştu. Dönerkule civarında dolmuşa binen orta yaşlı bir adam, "selamın aleyküm" dedi dolmuşun içine doğru. Dolmuştan cevap veren olmadı hiç. Dışarıdaki yağmurlu havadan, camları buharlanmıştı dolmuşun; annesinin yanında oturmakta olan 11 yaşlarında bir çocuk, cama "Yavuz" diye kendi adını yazdı. Sonra bunun yakışık almayacağını düşünmüş olmalı ki, öbür eliyle hemen sildi. Ben, bu duyduklarımın ve gördüklerimden "samimiyet bakımından bir şey çıkar mı?" diye düşünüyordum.

Sora genç bir çift bindi, belki üniversite öğrencileriydiler. Erkek şoförün yanına gitti iki kişilik para ödedi. Kız, en arakada oturup yanına başkası oturmasın diye, çantası ile o yeri tuttu. Sonra delikanlı oraya oturdu ve kolunu kızın omzuna attı, dolmuşa sırtını döndü. Dolmuşun o köşesi adeta mahrem bir alan oldu. Samimi samimi konuşmaya başladılar. Kız: "onlar okul açılınca sevgili olduklarını hatırlıyorlar, okul kapanınca unutuyorlar" diyordu. Ama bunu gülerken anlattığına göre çok da fazla eleştirel değildi bu konuda. Samimiyetle ilgili düşünmeye çalışıyordum durmadan ama gördüğüm her şey, eski günlerde orada olanlarla/ anılarla düşünceme sızmaya çalışıyordu. Mekanla

ilgili anıların hala bu kadar diri kalabilmesi, onların varlıkları veya yokluklarıyla ilgili bir şeyler düşündürebiliyor olması da, belki bir kentle samimi olmakla ilgili olabilir. Ama burada konu karmaşıklaşıyor: Kentin yitip giden yüzü ve nostalgia üzerine mi düşüneceğiz, yoksa samimiyet üzerine mi? Karşıyorsa, ikisini birbirinden ayırmak ve sadece biri üzerinde durmak gerekiyor sanki...

Meclisin yanından geçiyor dolmuş ve samimiyetle meclis binasının ilişkisini düşündüren bir anı geliyor aklıma yine: Mimarlıkla ilgili, belki de yazdığım ilk denemeydi. Hayır, aslında bir sınav sorusu yanıtıydı. Birinci sınıftan henüz ilk sömestrinde, ucu açık sorulardan birine yanıt olarak yazmıştım. "Her gün içinden geçtiğinize göre (o yıllarda ODTÜ, meclis binasının eklerinde yapıyordu eğitimini) artık, meclis binası ile ilgili bir düşünce edinmiş olmanız gerekir, nasıl yorumluyorsunuz, nasıl eleştiriyorsunuz bu binayı?" biçiminde bir soruydu bu.

O zaman sınav kağıdına şöyle yazdığımı hatırlıyorum: "Bina, kendi kitlesinin düşündürdüğü iç hacimlere sahip değil. Cepheden baktığınızda o yüksek sütunlar, size, binanın içinde de böylesi yüksek bir iç hacim olduğunu düşündürüyor (belki Yunan tapınaklarının etkisinde fazlasıyla kalmıştım o günlerde) ama iç mekanın öyle olmadığını, bir çok kat olduğunu gerideki pencere-lerden anlıyorsunuz... "Yani bir bakıma, bir samimiyet-

sizlik, ya da gösterdiği gibi olmama, ya da hem ihtişam ve gösteriş peşinde, hem de tasarruf peşinde olmak gibi, bir iki yüzlülük... Bunları yazdığımda, daha mimarlık eğitimine başlayalı bir-kaç ay bile olmamıştı ve düşünebildiğim tek şey, mekan (ya da olduğunu zannettiğim mimari ilkeler mi demeliyim?) ile ilgili kavramlardı. Oysa meclisin samimiyetine dair, düşünülecek ne kadar çok farklı şey olabilir? Samimiyeti, mesleki disiplin ve bina ölçeğinde aramak gerektiğini düşünüyorum. Öğrenciliğinin ilk yıllarında, profesyonel kaygıların bağına daha büyük bir iştahla tutunmak istiyor insan galiba. Hemen öğrendiğini, hemen o meslektaşlar topluluğuna katılmaya aday olduğunu göstermek için belki de... Buradaki samimiyet de, ayrı bir konu elbette.

Belki de insanlara bakmıyorum "samimiyet" i daha çok anlayabilmek için. Ya da insanlarla mekanların ilişkilerine... Evet, en çok da ona bakmalıyım. Ama nasıl bakabilirim ki?

Hava yavaşça kararıyor ve önümden yorgun-argın akıp giden kalabalık giderek sıklaşıyor. Genç erkekler, kadınlar, yaşlılar, her yaşta insan var. Sokakta olduğum halde, kesif bir sigara dumanı içindeyim. Hem de gürültü... Gürültünün bir kısmı, elbette ki, trafikten ve otobüslerin, dolmuşların ha bire fren yaparak duraklara yönelmesinden geliyor ama bir kısmı da YKM'den geliyor sesin. Belki havalandırmanın, kirli havanın binadan dışarıya atılmasının sesi bu... İnsanların konuşmaları ve çalan telefon sesleri filan da var elbette, ama uğulduyor her şey.

Duranlar, birilerini bekleyenler... Burası bir buluşma yeri aynı zamanda, onun için akan insanlar kadar, duranlar ve bekleyenler de var. Herkesin "eli kulağında" ama öyle bir şeyler olacağı için değil, gerçek el, gerçek kulak ve arada da gerçek bir telefon var sadece. Telefonlar, sahipleri hakkında bir ip ucu vererek çalışıyorlar... Telefonla konuşanlar, bütün

dikkatlerini telefonun öbür ucundaki sese verdikleri için, sanki gerçekte buldukları yerde değil gibiler. Kendi içinde buldukları yerin gerçeği ile ilişkileri kesilmiş ve sesle birlikte dikkatleri ve ruhları da başka bir yere uçmuş da, bedenleri öylece kalakalmış, canlı ama gereksiz bir fazlalık gibi...

Yere küçük bir kağıt yapıştırılmış, kaldırım taşını üzerine: diyor. İş ve işsizlik, ya da para kazanmak veya ek gelir herkesi en çok ilgilendiren sorunlardan olmasa, bu kadar çok küçük el ilanları için kimse bu zahmete girmezdi herhalde. Çaresiz insanlar, acaba böyle bir çağrıyla kandırılıyor olabilir mi? Elektrik direklerinde de buna benzer başka iş ilanları daha var, ama direğe yapıştırılmış olanların dipleri dikey olarak yazılmış ve püskül biçiminde de kesilmiş. Bir çocuk asık bir suratla onlardan birini kopardı. Bir kısmı da yere düştü kopup... Yerde, yağmurla ıslanmış kaldırım taşlarının üzerinde sarı çınar yaprakları var. Onların yanında ıslak taşlara yapıştı.

Reklamlar, reklam olsun diye asılmış panolar ve pankartlar üzerinde durmak istemiyorum bile. Onların zaten samimiyetle hiç bir ilişkisi olamayacağı çok açık ve kentin bütün duvarlarını/ panolarını, manzarasını ve gökyüzünü doldurmakta olan reklamlar, samimi olmak için değil, akıl çelmek için yapılıyor zaten.

Oturduğum bankın tam yanına buruşturulmuş gazete kağıtları bırakılmış, öylesine... Yani orası çöp biriktirmek için düşünülmüş bir yer değil, ama ayak altı da değil, belki bu nedenle oraya bırakılıverdi bu gazeteler buruşturulup... Bir kadın geldi ve o gazete buruşuklarının üzerine bir çöp daha bıraktı. Bu konuda da ne düşüneceğimi bilemedim: Bir duyarlık ve saygı mı, etrafı daha fazla kirletmemek için; yoksa işin kolayına kaçan ve elindeki çöpü atmak için uygun bir yer arama zahmetine girmeyen bir yaklaşım mı? Bu da samimiyetle ilgili olabilir veya abartıyor muyum?

Karşımda, kaldırımda, binalara iyice yakın bir mesafede, 1.5 metreye 1.5 metrelik kare biçiminde bir aralık bırakılmış etrafı küçük çitlerle çevrilmiş. Zemini toprak. Çitlerin iç kenarına, şimşir türü bodur bir bitki dikilmiş. Tam ortaya da bir buçuk-iki metre boyunda bir mazi... İşte bunun samimiyetle bir ilgisi olabilir. Belki daha bir yüz yıl önce tarım arazisi olan bir yerde, bunca asfalt ve beton arasında, bu yaya kaldırımında, toprağa ve yeşil bitkilere ayrılacak yer bu kadar kalmış anlaşılır. Bunun arkasındaki paralel sokaklardan birinde (Adem Yavuz'da) daha 30 yıl önceye kadar bağ olarak kalabilmeyi başarmış bir arsanın varlığını bile hatırlıyorum oysa ki... O zaman, belki de burası tarla değil, bağlık bir yerd, yüzyıl önce... Ama öyle kalamazdı elbette, bunda bir samimiyetsizlik bulmuyorum. Ama bu mazi ve bu küçük toprak parçasının (belki de daha önce betonlaştırılması unutulduğu için öyle kaldı bu kare) kuytadaki o tesadüfi ve hiçbir açıklaması olmayan zavallı varlığını yine de "samimiyetsiz" buluyorum.

Bir kentin samimiyetini anlayabilmek için bulunduğum yerin hiçbir anlamı yok galiba... Oysa "herhangi bir yer ve herhangi bir an, bir kentin samimiyeti için bir şeyler söyler/ söylemeli" diye düşünmüştüm. Yine öyle düşünüyorum ve belki de ben gözlemleyemedim, duyamadım, anlayamadım, hissedemedim o samimiyeti... Zaten Mithat Sancar, o samimiyetin aranması gereken yer olarak, daha çok kentin turistikleşmemiş tarihi bölümlerini düşünüyor, biliyorum kitabından; ama "yine de kentin her yerinin samimiyetine dair bir şeyler söyleyebilirdik" diyorum.

Çok hafif bir yağmur çiselemeye başladı. Hava iyice karar-maya yüz tuttu ve ışıkların donukluğu ve pırlıtsızlığı, önümden geçen insanların telaşı ve silüetleşmesi, sanki soğuk ve ruhsuz bir denize gömülmekte olduğum duygusunu güçlendiriyor bende. Artık daha fazla duramam. Başka bir yer bulmalıyım "samimiyet" gözlemlerim için...

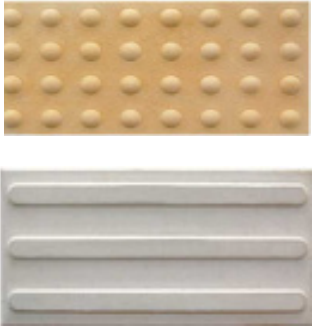

Kimse Görmeden!!

Mehmet Onur YILMAZ

Yüksel Caddesi ve bağlı sokaklarında, yaya bölgesinde yapılan çevre düzenlemesi Ankara açısından bazı ilkleri de içeriyor. Görme engelleri için özel tasarlanmış yönlendirme taşlarının kullanımı bu ilklerden birisi.

Kısıtlı bir yaya bölgesinde bile olsa, koyduğumuz bu taşlarla yolunu bulabileceğini ve kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan yaya bölgesinde dolaşabileceğini düşünen görme engellilere hadlerini bildirmiş olduk sanırım.

Önce bu taşlar hakkında bilgi vereyim. Sistemin amacı görme engelli bireylerin yardıma ihtiyaç duymadan kamusal alanda istedikleri yere gidebilmelerini sağlamaktır. Oldukça basit olan bu sistem, temelde iki tip taştan oluşur. Çizgi kabartmalı döşeme taşı ve nokta kabartmalı döşeme taşı. Üzerinde kabartma düz çizgiler olan taş çizgilerin doğrultusunda gidilebileceğini ve yolun açık olduğu bilgisini vermek içindir. Bu taşlara basarak yürüyen görme engelli kişi çizgi yönünde yürüyebileceğini bilir. Görme engelli birey, taşları sayarak gidebileceği yeri belirleyebilir ve rahatlıkla başladığı noktaya geri dönebilir. İkinci tip taş ise çizgi yerine nokta kabartmaların olduğu uyarı taşıdır. Bu taş yolun artık düz olmadığını, niteliğinin değiştiğini ya da bir engelle sonlandığını bildirir üzerinde yürüyen kişiye. Merdiven başlangıcında, sonunda, köşe dönüşlerinde ve yönlendirme taşlarının bitip araba yolunun başladığı yerlerde bu taşlar kullanılır. Görenlerin işgalini engellemek üzere dikkatlerini çekmek için sarı renk yaygın olarak

kullanılır bu taşlar için. Gideceği yeri ve yönü belirleme konusunda görme engelli bireye yardımcı olan bu sistemin bu taşları döşeyenlerle kullananlar arasında güven esasına dayandığını söylemeye gerek var mı?

Yüksel Caddesi yaya bölgesinde yapılan uygulamaya bakmak üzere Konur Sokak'ın Meşrutiyet Caddesi girişindeyim. Saat itibarı ile sokak çok kalabalık değil. Sokağın iki yanında birer sıra halinde, paralel dizilmiş yönlendirme taşlarını görebiliyorum. İlk göze çarpan, Konur Sokak'ın Meşrutiyet Caddesi ile kesiştiği yerde yönlendirme taşlarının noktalı taş yerine düz çizgili taşlar ile son bulması. Yani yönlendirme taşı, bu sistemi kullanacak görme engelli bireye, çizgi yönünde yoluna devam edebileceğini söylüyor. Oysa bir metre ötede engelsiz bireylerin dahi zorlanarak başedebildiği bir araç trafiği var: Meşrutiyet Caddesi. Bu tek de değil. Aynı hatanın Karanfil Sokağın Meşrutiyet Caddesi ile kesiştiği noktada yapıldığını göreceğim incelememin devamında. Daha sokağın başında yan-

yana dizilmiş kemer, kitap ve file çamaşırlık sepeti sergileri, sarı renkteki yönlendirme taşlarının üzerine serilivermiş. Rengarenk file çamaşır sepetleri tek sıra halinde sarı taşların üzerine özenle dizilmiş. Daha sokağın başında gördüklerim yeterince moral bozucu diye düşünürken acele ettiğimi fark etmek için Mimarlar Odası'nın önüne kadar yürümem yetti. Yönlendirme taşları hiçbir uyarı taşı olmaksızın çevre düzenlemesi kapsamında dikilen ağaçlardan birisi ile kesilmiş.

Bu ağacı buraya diken adam, yönlendirme taşlarını ağacın geldiği yerde kesip ardından devam eden işçi, ne düşünüyordu bunu yaparken?

O işçinin başında duran mühendis, uygulamayı kontrol eden belediye görevlisi, o görevliye hesap sorması gereken belediye yetkilisi (başkana kadar gider bu) ne yapıyordu acaba? Ağacı kazasız belası geçebilecek görme engelliler için yol hiçbir şey olmamış gibi devam ediyor. Ancak sadece

on metre ötede taşlar bu sefer de Konur Büfe tarafından kesilmiş. Yine hiçbir uyarı taşı konmamış görme engelli bireyi uyarmak için. Sergileri, nohutlu pilav arabasını, ağacı ve büfeyi aşabilen görme engelliler için bundan sonrası çok daha beter engellerle dolu. Çantadan gözlüğe, milli piyangodan sütmsıra yüzlerce satış sergisi ile örtülmüş olan sarı taşları ancak arada bir görebiliyorum artık. Görme engelliler için yönlendirme hizmeti yerinde satış sergileri için yan yana düzgün dizilmeleri için bir referans çizgisi gibi bu sarı taşlar. Sergi açanların çoğunun o taşların neden konduğunu bildiğini sanmıyorum ve gündüz bu sergilerin çoğu ortadan kalkacak ama ya Karanfil-Meşrutiyet, Konur-Yüksel ve Yüksel-Selanik bağlantılarında sarı taşları kesen koca koca büfeler, gerekli yerlerde olmayan uyarı taşları, hiçbir uyarı olmaksızın araç trafiği ile biten yönlendirme taşları. Bunlar için ne diyeceğiz? Bu yaya bölgesine sağlam girip sağlam çıkmak çok zor bir görme engelli için. Pek çok şey söylenebilir bu noktada. Ama kesin

olan birşey var ki, kısıtlı bir yaya bölgesinde bile olsa, koyduğumuz bu taşlarla yolunu bulabileceğini ve kimsenin yardımına ihtiyaç duymadan yaya bölgesinde dolaşabileceğini düşünen görme engellilere hadlerini bildirmiş olduk sanırım.

Eğer bu yaya bölgesini düzenlemek için görev alan belediye yöneticilerini tanımasam engellilerle alay ettiklerini bile düşünebilirdim.

Oysa çoğunu tanıyorum ve iyi niyetlerinden hiçbir şüphem yok. Ama ortada çok büyük bir ciddiyetsizlik ve beceriksizlik olduğu açık. Kocaman Çankaya ilçesinin küçücük bir kısmında, ilçe belediyesi sorumluluğunda belki de ilk kez "kaldırım çalışması"nın ötesine geçip tasarlanarak yapılan(!) bir çevre düzenlemesinde ortaya çıkan sonuç hepimiz açısından moral bozucu. Şimdi yapacak bir tek şey var: Kimse görmeden, birinin başına bir şey gelmeden, bu büyük ayıby bir an önce ortadan kaldırmak.

Konur, Karanfil Sokak ve Yüksel yaya bölgesindeki çalışmalara 23.Temmuz.2010 da başlandı... Konur-2 Sokakta çalışmalar sürmekte...

Gündem Çocuk Derneği'nden İçişleri Bakanlığı'na Çağrı: "Polis Haftasında Çocuk İstismarını Durdurun"

Gündem Çocuk Derneği, İçişleri Bakanlığı'na başvuru yaparak, çocukların, silaha ve şiddete yatkınlaştırarak psikolojik gelişimlerinin olumsuz yönde etkilemesi gerekçesiyle, "Polis Haftası"nda çocuklara yer verilmemesini istedi.

Daha önce, Siirt'in Pervari ilçesinde yaşanan tecavüz olayına tepki göstermek için, olayın yaşanmasını önlemekle yükümlü kişileri ve kurumları harekete geçiremedikleri gerekçesiyle, kendileri hakkında suç duyurusunda bulunan ve Türkiye Çocuk Politikası taslağını hazırlayan dernek, çocukların, polis haftasında kullanılmasını durdurmak üzere harekette geçti. Dernek, çocukların, silaha ve şiddete yatkınlaştırarak psikolojik gelişimlerinin olumsuz yönde etkilemesi gerekçesiyle, "Polis Haftası"nda çocuklara yer verilmemesi için, İçişleri Bakanlığı'na başvuru yaptı.

"Şiddeti körüklüyor"

Birleşmiş Milletler Çocuk Hakları Sözleşmesi'nin 3'cü ve 36'cı maddeleri hatırlatılan başvuru metninde dernek özletle şunları vurguladı:

"Gerçekle oyun arasındaki ayırımın netleşmediği bir dönemde bulunan çocukların, bu tür kutlamalarda üniforma giydirilerek, oyuncak da olsa silah taşıyarak ön

plana çıkartılmaları, onların şiddete yönelmelerine yol açabilir. Çocuğun yüksek yararı açısından değerlendirildiğinde, şiddet içeren ve çağrıştıran her şeyin çocuktan uzak tutulması gerekliliği açıktır. Aksi durum çocukların ihmali ve istismarına yol açar ve çocukların esenliği önünde engel oluşturur. Sonuç olarak, silah, şiddetin en uç noktasıdır ve öldürücü bir alettir. Başka hiçbir işlevi yoktur. Küçük yaşta çocuklara şiddet ve öldürme aracı olan silahı benimsetmek, şiddeti körüklemek ve insan ölümüne yol açmak anlamına gelir. Belirtilen nedenlerden dolayı, BM Çocuk Hakları Sözleşmesi'nden doğan ortak yükümlülüğümüzü da hatırlatarak, Gündem Çocuk Derneği olarak, bu yıldan başlayarak yapılacak Polis Haftası kutlamalarında, çocukların ön plana çıkartılmasının, çeşitli polis üniformalarının giydirilmesinin ve oyuncak da olsa silah taşıtılmasının önüne geçilmesini ve alınan tedbirlerin kamuoyuna duyurulmasını talep ediyoruz."

Çocuklar Ölmesin Diye 440 km Yürüdü

Geçen yıl 12 Mayıs'ta İstanbul'da, ana sınıfının lavabosu kırılınca boğazı kesilerek ölen 6 yaşındaki Efe Boz'un babası Kemal Boz, 11 gün önce İstanbul'dan "Başka Efeler'in ölmemesi için" başlattığı farkındalık yaratma yürüyüşünü Ankara'da sonlandırdı.

lavaboların üzerinde hoplayıp zıplıyormuş" savunmasıyla tepki topladı. **11 gün önce yollara düştü.** Kemal Boz, 12 Nisan 2011 günü saat 09:00 da Altayçeşme Mahallesi'ndeki evinin önünden, Ankara'ya yürüyüşü başlatmıştı. "Başka Efeler ölmesin, okullardaki güvenlik standartları iyileştirilsin" diyerek topladığı imzaları bin imzayı Meclis'e götürmek üzere yola çıkan baba, kendi kurduğu www.efeboz.com sitesinden de binlerce insana ulaştı ve "Başka Efeler ölmesin" imza kampanyası başlattı. Yol boyunca kimi zaman otelde kimi zaman da çadırdaki Kemal Boz, "İyi bir şeyler ba-

şarabileceğime inanıyorum. Burada sonuç alamazsak Brüksel'e kadar yürüyeceğim. Umarım oraya kadar yürümek zorunda kalmam" dedi. Kemal Boz, yürüyüşünün son etabı için eşi Nurdan ve kızı Yağmur Boz'un yanı sıra Ankara ve İstanbul'dan destekçileri ile Kolej Meydanı'nda 23 Nisan günü buluştu. Buradan toplanan imzaları TBMM'ye götürmek isteyen gruba polis, 2911 sayılı yasayı gerekçe göstererek izin vermedi. Pazarlıklar sonrasında grup Yüksel Caddesi'ne kadar yürüdü. Yol boyunca başta anne Nurdan Boz olmak üzere gruptakiler, Ankaralılara kampanyalarını anlatmayı ve

imza toplamayı sürdürdüler. Daha sonra grup içinden seçilen 10 kişinin temsili olarak TBMM'ye yürümesine izin verildi. TBMM'nin Dikmen kapısı önüne geldiğinde ise içeriye sadece Kemal Boz ve eşinin girebileceği bildirildi. Toplanan imza föylerini ve taleplerini içeren dilekçelerini TBMM Özel Kalem Müdürlüğü'ne teslim eden Kemal ve Nurdan Boz, daha sonra kısa bir açıklama yaptılar. Kemal Boz, okullarda çocuklar için daha güvenli mekanlar isteği ve Efe'nin ölümünde sorumluluğu olanların daha ağır cezalar alması taleplerine ilişkin yaklaşık 115 bin dilekçeyi TBMM Başkanlığı Özel Kalem Müdürlüğü'ne verdiklerini belirtti. Okullardaki yetkililerin sorumluluklarını tam olarak yerine getirmesini, okullarda bir daha ölümler ve yaralanmaların yaşanmamasını istediklerini anlatan Kemal Boz, "Dilekçemizi aldılar. Takip edecekler. Taleplerimiz yönünde kanun veya düzenleme çıkarabilirlerse, bizim için mutluluk verici bir haber olacak" dedi. 23 Nisan'da Meclis'e çocuklarını değil ama başka çocukların kendilerinin gibi ölmemesi için topladıkları imzalarla birlikte geldiklerine dikkat çeken aile, daha sonra Anıtkabir'i ziyaret etti. (Solfasol)

Ankara'nın İçme Suyu İle İmtihanı

2009'da yaşanan susuz yazın ardından herkesin Ankara'nın su sorununu çözmek için kendi projeleri var. Büyükşehir Kızılırmak'tan gelen suyu azar azar içmemizi öneriyor... Yenimahalle Belediyesi de "su pazarına" giriyor!

2009'da yaşanan susuz yazın ardından herkesin Ankara'nın su sorununu çözmek için kendi projeleri var. Büyükşehir Kızılırmak'tan gelen suyu azar azar içmemizi öneriyor, Yenimahalle Belediyesi ise yeni damacana su ile piyasaya girerek çözüm peşinde. Ama sunulan seçenekler gerçekten çözüm mü? İşte size iki örnek:

Ankaralılara yeni reçete: Değişik dozajlarda Kızılırmak suyu

Büyükşehir Belediye Başkanı Gökçek, Kızılırmak suyunun kent şebekesine karıştırılması konusunda şunları kaydetti: "Kesikköprü'den 1 yıl süreyle Ankara'ya su

verdik. Allah lütfetti, Kesikköprü suyunun tekrar verilmesine gerek kalmadı. Ancak arkadaşlarımız 6 gün süreyle yeniden şebekeye 100'er metreküp Kızılırmak suyu karıştırdılar. Kızılırmak suyu az verildiği için musluktan akan suyun lezzetini etkilemez. Arkadaşlar zaman zaman hatların çalşıp çalışmadığını kontrol etmek için bunu yapıyor.

Zaten suyu çoğu zaman Mogan'a veriyoruz. Talimat verdim bundan sonra musluktan akan suyun nereden alındığı ASKİ'nin sitesinde duyurulacak. Bundan sonra da ayda 3-5 sefer değişik dozajlı Kızılırmak suyunu Ankara'ya vereceğiz."

Yenimahalle Belediyesi de "su pazarına" giriyor!

Yenimahalle Belediye Başkanı Fethi Yaşar, şebeke suyuna Kızılırmak suyunun karıştırılması ile birlikte damacana suya yönelen Ankaralılara yeni su kaynağı müjdesi verdi. Yaşar, ilçede yeni bir su kaynağı bulduklarını belirterek, "Ankaralılar suyumuzu gönül rahatlığı ile içecek. Damacanaya dolduracağımız steril suyu, vatandaşlara maliyet fiyatından vereceğiz" dedi. Yenimahalle Belediyesi'nin su pazarına girmesinin Ankaralıların yararına olup olmayacağını zaman gösterecek. Zira Ankaralıların ihtiyacı yeni bir damacana su markası değil sürekli, ucuz ve temiz su. (Solfasol)

Engelli Otobüsü Var, Ama Otobüsü Gören Yok!

Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin engellilerin hizmetine sunduğu engelli otobüslerinin hiçbirinin standartlara uygun değil!

Bakanlar Kurulu 2010 Mayıs ayında aldığı kararla, engellilerin toplu taşıma araçlarını kullanması konusunda bir ilke miza attı. Karara göre, ağır özürülü refakatçileri, kamu kurum ve kuruluşları ile belediyeler ve bunların kurdukları birlik, müessese ve işletmelerce yürütülen toplu taşıma araçlarından ücretsiz yararlanabilecek. Engellilerin sosyal yaşama adaptasyonunda kolaylaştırıcı rol oynayacak kararın yürürlüğe girmesine karşılık, belediyelerin standartlara uygun olmayan otobüsleri hizmete sunmaya devam etmesi engellileri toplu taşıma araçlarını kullanmaktan mahrum bırakıyor. Bunun en çarpıcı örneği Ankara'da yaşanıyor. Başbakanlık Özürülüler İdaresi Başkanlığı yetkililerinden edinilen

yansımadığının son örneği, engellilerin toplu taşıma araçlarını kullanmadaki yaşadıkları sorunla kendini gösterdi. Var olan mevzuat gereğince özürülüler, kamu kurum ve kuruluşlarının sunduğu toplu taşıma hizmetlerinden indirimli ve ücretsiz olarak faydalanabilirken, özürülülerin refakatçileri bu hizmetten faydalanamıyordu. Bursa Valiliği, muhtaç özürülülerin refakatçilerinin toplu taşıma hizmetlerinden ücretsiz veya indirimli olarak yararlanamamalarının özürülü ve özürülü yakınlarını mağdur ettiği gerekçesiyle, mevzuat değişikliği için İnsan Hakları Başkanlığı'na başvurdu. Bursa Valiliği'nin başvurusu üzerine, İnsan Hakları Başkanlığı ilgili kurum ve kuruluşlarla görüşerek yasa taslağı hazırladı.

Uygulamalar yasaya da karara da uymuyor

Engellilerin sosyal yaşama adaptasyonunda kolaylaştırıcı rol oynayacak kararın yürürlüğe girmesine ve 5378 sayılı Özürülüler Yasasının geçici 3. maddesinde, "Büyükşehir belediyeleri ve belediyeler, şehir içinde kendilerince sunulan yada denetimlerinde olan toplu taşıma hizmetlerinin özürülülerin erişilebilirliğine uygun olması için gereken tedbirleri alır" ibaresinin bulunmasına rağmen, uygulamalardaki yetersizlik engellilere yasa ile sunulan imkanları kısıtlıyor.

Standartlara Ugun Değil

Başbakanlık Özürülüler İdaresi Başkanlığı yetkilileri, uygulamalardaki yetersizliğin, engellilerin imkanlarını kısıtladığını çarpıcı bir iddiayla ileri sürdü. Başbakanlık Özürülüler İdaresi Başkanlığı yetkililerinden edinilen bilgiye göre, Ankara Büyükşehir Belediyesi engellilerin hizmetine sunduğu engelli otobüslerinin hiçbirisi standartlara uygun olmadığına işaret ediyor. Buna karşın EGO Genel Müdürlüğü'nün verilerine göre, Büyükşehir Belediyesi standartlara uygun 70 otobüs ile engellilere hizmet veriyor.

Otobüsleri gören de yok

Başkentte yaşayan engelli vatandaşlara, 70 otobüs ve 12 adet asansörlü servis aracıyla ücretsiz olarak toplu taşıma hizmeti verdiklerini söyleyen Büyükşehir Belediyesi yetkilileri karşılık, bazı sivil toplum kuruluşları da bunun doğru yansıtmadığını ifade ediyorlar. (Solfasol)

bilgi, Ankara Büyükşehir Belediyesi'nin engellilerin hizmetine sunduğu engelli otobüslerinin hiçbirinin standartlara uygun olmadığına işaret ediyor.

İnsan Hakları Başkanlığı Devrede

Engellilerin yaşamını kolaylaştırmak ve toplumsal rehabilitasyonu gerçekleştirmek amacıyla gerçekleştirilen yasal düzenlemelerin uygulamaya

Karar Mayıs ayında çıktı

Başbakanlık hazırladığı karar tasarısı, Bakanlar Kurulu'nda görüşülerek kabul edildi. 20 Mayıs 2010'da yürürlüğe giren karara göre, ağır özürülü refakatçileri, kamu kurum ve kuruluşları ile belediyeler ve bunların kurdukları birlik, müessese ve işletmelerce yürütülen toplu taşıma araçlarından, ücretsiz veya indirimli yararlanabilecek.

AKILLI ŞEHİRLER

BEKLETMEYEN OTOBÜSLER

Özsel Bebeli

Boston'da geçen beş ayın ardından kış tatilini fırsat bilip koşarak İzmir'e geldim. Dün akşam da uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımın Alsancak'ta buluştum. Ama aileme söz verdiğim gibi saat sekiz buçukta evde olabilmek için keyifli sohbetimizi tam da en tatlı yerinde bitirmek zorunda kaldım. Tabii sonra da otobüs durağına gidip 15 dakikada bir gelmesi gereken otobüsü 25 dakika bekledim. Duraktayken, geçen kış Ankara'nın soğuk akşamlarında Kızılay'dan o zamanki evime dönmek için 114 otobüsünü bekleyişlerim aklıma geldi. Durağın başında yan yana dizilip beraberce üşüyüp ıslandığımız onlarca kişiyle sessiz dayanışmamızı hatırladım.

Boston'da geçirdiğim aylarda duraklarda hiç bitmeyen o bekleme zamanlarımızın kaçınılmaz olmadığını gördüm. Boston'da da trafik en az İzmir, Ankara kadar yoğun; arada kazalar da oluyor; aşırı yağmur ve karın tüm ulaşımı felç ettiği zamanlar da. Ama neredeyse her gün okula giderken bindiğim otobüsleri

daha üç dakikadan fazla beklemedim. Nasıl dersenez, yanıtı gerçek zamanlı seyahat verilerinde (real-time travel data) gizli.

Şehirdeki toplu taşımadan sorumlu olan MBTA (Massachusetts Bay Transportation Authority - Massachusetts Körfezi Ulaştırma Kurumu) hem otobüsle seyahati teşvik etmek hem de otobüs yolcularının memnuniyetini artırmak için otobüslere konulan GPS donanımıyla gerçek zamanlı seyahat verileri topluyor. Bu verileri yine gerçek zamanlı olarak isteyen tüm yazılım geliştiricilerle paylaşılıyor. Yazılım geliştiriciler de farklı GIS sistemleriyle bu verileri internet üzerinden otobüs yolcuları tarafından ulaşılabilir kılıyor. Kurulan internet siteleri veya iPhone için hazırlanan örneğin "Catch the Bus" (Otobüsü Yakala) gibi uygulamalarla yakınında bulunduğunuz durağa bineceğiniz otobüsün tam olarak kaç dakika sonra ulaşacağını görebiliyorsunuz. Bu şekilde, evinizden tam zamanlı olarak çıkıyor, yağmurda soğukta dışarda durmuyor, değerli vaktinizi duraklarda harcamak zorunda kalmıyorsunuz.

Gerçek zamanlı seyahat veri sistemleri hızlı bir şekilde yaygınlaşmaya ve birçok şehirde kullanılmaya başladı. Hem toplu taşımaya olan talebi hem de otobüs yolcularının memnuniyetini artıracak böyle bir sistemin Ankara'da başlatılması için bakalım kaç yıl beklememiz gerekecek?

Şehirde yaşarken her gün karşılaştığımız ve ilk bakışta kronik gözükten sorunları teknolojiye dayalı akıllı ürün ve sistemlerle azaltmanın mümkün olduğuna inanandanım. Bu köşede, farklı şehirlerde gördüğüm ve beni heyecanlandıran akıllı çözümleri sizlerle paylaşmak istediğim. Bu köşede anlatılanlarla ilgili görüşlerinizi ve sizin gördüğünüz, okuduğunuz başka akıllı çözümlerle ilgili epostalarınızı dört gözle bekliyorum. Adresim; ozselbebeli@gmail.com

Koruyabilseydik, Bugün Yaşıyor Olacaktı...

Muhabir Koşan

Nejla Yıldız ve Ayşe Paşalı, kurbanı oldukları erkek şiddeti nedeniyle, bu 8 Mart'ta, kadına yönelik şiddetin simgeleri oldular. Her 2'sinin de, kadına yönelik şiddetin simgeleri olmalarına neden, erkek şiddeti sonucu yaşamlarını kaybetmelerinin yanında, ölümleriyle devlet mekanizmalarının şiddete maruz kalan kadına ilişkin tutumunu açığa çıkartmaları oldu. Yıldız ve Paşalı'nın avukatları, bu durumu şu sözlerle eleştiriyorlar: "Gerekli yasal düzenlemeler yapılmış ve uygulamadaki aksaklıklar giderilmiş olsaydı, Nejla ve Ayşe bugün aramızda olabilirdi"

Kadına yönelik şiddetin simgelerinden olan, Nejla Yıldız 20 Kasım 2010 tarihinde kızının eski erkek arkadaşı, Gazi Baltacı tarafından, evinin bulunduğu bölgedeki otobüs durağında bıçaklanarak öldürülmüştü. Ayşe Paşalı ise, 7 Aralık 2010'da, boşandığı İstikbal Yetkin ile Yeni Etlik Caddesi'nde tartışmış, daha sonra da Yetkin tarafından 11 yerinden bıçaklanması sonucu yaşamını yitirmişti. Her 2 kadının da 17 gün arayla sokak ortasında, erkek şiddetinin kurbanı olmaları, kamuoyunu da geniş yankı buldu. Diğer yandan, cinayetlerin üzerinden kısa süre sonra açığa çıkan bilgiler, devlet mekanizmalarının şiddete maruz kalan kadına ilişkin tutumunu tartışılır hale getirdi.

'Öldüreceğim' dediler, inandıramadılar

Yıldız, ölümünden bir ay önce katili hakkında suç duyurusunda bulunmuş, Paşalı ise ölümünden 32 gün önce, eski kocasının kendisini ölümlü tehdit ettiğini belirterek koruma kararı almaya çalışmış ancak talebi boşandığı için kabul edilmemişti. **Yaşıyor olabilirlerdi** Yıldız ve Paşalı'nın avukatları, cinayetlerden önce yapılan başvuruların dikkate alınmadığından dolayı, Yıldız ve

Paşalı öldürüldüklerini söyleyerek, "Gerekli yasal düzenlemeler yapılmış ve uygulamadaki aksaklıklar giderilmiş olsaydı, Nejla ve Ayşe bugün aramızda olabilirdi" eleştirilerini dile getirdiler. Erkek şiddeti sonucu yaşamlarını kaybeden 2 kadının avukatlarının, işleyişle ilgili tepkileri şöyle:

Yıldız'ın avukatı İlke Işık Sağdıç:

"Kadınlar çok kolay öldürülüyorlar. En korkuncu da devlette, savcılığa 'ben öldürülcem' dedikten sonra öldürülüyorlar. Kaldı ki başvurmadan öldürülenlerin sayısını, adlarını bilmiyoruz. Yıldız, Ankara 16. icra Hakimliği Yazı İşleri Müdürüydü. Yargı kendi çalışanı ile ilgilenmemiş, ölüm tehditi altında yaşamasına izin vermiştir. Suç duyurusunun ardından bir önlem alınsaydı şikayeti dikkate alınsaydı koruma verilseydi Nejla bugün yaşıyor olacaktı. Nejla'nın şikayeti ile ilgili davanın, Nejla'nın ölümünden açılmış olması ve yaşayormuş gibi duruşma gününün kendisine bildirilmesine karar verilmesi, yorum yapmak bile gerek bırakıyor"

Paşalı'nın avukatı Elif Kabadayı Tatar:

"Ben kadın cinayetlerinin en az yüzde 50'sinin önce-

den bir başvurusu olduğunu düşünüyorum. Kadın cinayetlerinde, cinayetin öncesinde ağır şiddet ve tehdit vakalarının yaşanıyor. Bunların çoğunda da mağdur, kolluğa, savcılığa ve Aile Mahkemesi'ne şikayette bulunuyor. Yani hiç bir kadın cinayeti bir anda işlenmiyor. Bu cinayetler yasama, yürütme ve yargı erklerinin tüm kurumlarının ve toplumun seyirci kalması sonucu işleniyor."

Skandallar zinciri

Devlet mekanizmalarının şiddete maruz kalan kadına ilişkin tutumunu tartışılır hale getiren Yıldız ve Paşalı cinayetlerinin tepki çeken noktaları şöyle sıralanıyor:

Nejla Yıldız

- Gazi Baltacı, 17 Eylül'de adliyeye giderek, Nejla Yıldız'ın kızı D.Y çalıştığı mahkeme kaleminden zorla adliye dışına çıkarttı ve bir parkta tartakladıktan sonra "Seni ve aileni öldürürüm" diye tehdit etti.

- Nejla Yıldız ve kızı D.Y. 17 Eylül'de Baltacı hakkında, "tehdit" ve "yaralama" suçlarından şikayette bulundu. Savcılık anne ve kızına yönelik hiçbir koruma tedbiri almadı.
- 4 Ekim'de savcılıkta ifade veren Baltacı, serbest bırakıldı.
- Serbest kaldıktan bir buçuk

ay sonra Baltacı, Nejla Yıldız'ı otobüs durağında beklerken defalarca bıçaklayarak öldürdü.

- Ölüm anı otobüs durağının yakınındaki bir marketin kamerası tarafından görüntülenmesine ve olay yerinde çok sayıda tanık olmasına karşın, Baltacı hakkındaki adam öldürme soruşturmasını 5 aydır tamamlamadı.

- Yıldız'ın, öldürülmesinin üzerinden 5 ay geçmiş olması karşılık, Gazi Baltacı hakkında tehdit ve yaralama suçlarından dava açıldı. Savcılık, yanı sıra annesini de şikayetçi olarak yazdı.

- İddianameyi kabul eden mahkeme de ilk duruşmaya Yıldız ve kızını davet etti. Çağrı kağıdında anne ve kızın duruşmaya gelmediği takdirde polis zoruyla getirilecekleri ihtarında da bulunulması kararlaştırıldı.

Ayşe Paşalı

- 23 Mart 2009'da İstikbal Yetkin, Ayşe Paşalı'yı dövdü. Bunun üzerine açılan davada 2. Sulh Ceza Mahkemesi Yetkin'in hakaret suçundan beraatine, basit yaralamadan dolayı da 3 milyon 600 bin TL para cezasına çarptırdı. Dosya halen Yargıtay'da bekliyor. Ayşe Paşalı boşanma davası açtıktan sonra 8 Kasım 2009'da Yetkin'in kendisini silahla tehdit ettiği gerekçesi

ile suç duyurusunda bulundu. Şikayet üzerine açılan davada Yetkin, sadece ruhsatsız silah bulundurmaktan ceza almış, cezası adli para cezasına çevrilmiş ve hükmün açıklanması geri bırakıldı. Açılan davada tehdit suçundan ise delil yetersizliğinden beraat etmiştir.

- Ayşe Paşalı ile İstikbal Yetkin 09 Haziran 2010 tarihinde boşandı.

- 13 Ekim 2010 tarihinde İstikbal Yetkin Ayşe Paşalı işteyken evine gelip tehditlerde bulunmuş, bunun üstüne evde bulunanlar 155'i aramış, şikayet üzerine gelen polisler Yetkin'i gözaltına alıp daha sonra serbest bırakmıştı. Aynı gün Yetkin'in tehditlerinin devam etmesi üzerine Paşalı 155'i aramış, ancak polisin "kapıda duran adama bir şey yapamayız" cevabını verdiği iddia edildi.

- Paşalı 4 Kasım 2010 tarihinde Aile Mahkemesi'nden koruma talep etti. Ancak mahkeme tarafların boşandıkları, aralarında evlilik birliği kalmadığı gerekçesiyle talebi reddetti.

- Paşalı 07 Aralık 2010 tarihinde, boşandığı eşi İstikbal Yetkin ile Yeni Etlik Caddesi'nde tartışmasının ardından Yetkin tarafından 11 yerinden bıçaklanarak öldürüldü.

Kadınlar, Eşit Temsil İstiyor!

Haklı Kadın Platformu, parti liderlerine, "Meclis'te kadınlar için eşit temsil istiyoruz" çağrısında bulundu. Platformun çağrı metninde imzası bulunan, Başkent Kadın Platformu ve Uçan Süpürge'nin temsilcileri, yapılan çağrının yanıtız kalması durumunda, Türkiye demokrasinin katılımcı özelliğini kaybedeceği görüşünde bileşiyorlar. Haklı Kadın Platformu çatısı altında toplanan kadın örgütlerinin, çağrı metni şöyle: "Haklı Kadın Platformu üyeleri, "Gerçek demokrasi için hemen şimdi!" diyoruz. Sizi, 12 Haziran 2011 seçimlerinden sonra eşit temsil edildiği bir meclise kavuşabilmek için gerekenleri yapmaya çağırıyoruz."

Platformun çağrı metninde imzası bulunan, Başkent Kadın Platformu ve Uçan Süpürge'nin temsilcileri, yapılan çağrının yanıtız kalması durumunda, Türkiye demokrasinin katılımcı özelliğini kaybedeceğini dile getirdiler. Örgüt temsilcilerinin konuya ilişkin görüşleri şöyle:

Nesrin Semiz
Başkent Kadın Platformu Dönem Başk.

"Kadınların yaptığı çağrıya olumlu cevap vermeleri partilerin kazanımı olacaktır. Şayet çağrı liderler nezdinde kabul görürse bu meclisteki kadın sayısının görünür şekilde artacağı anlamına gelir ki o zaman milletimizde kazançlı çıkacaktır. Artık bu ülke bu tür kısır çekişmelerden bir an önce kurtarılmalıdır. Başörtülü ya da başı açık kadınlar olarak parti liderlere yapılan çağrının karşılıksız kalması demokrasinin sadece kadın konusunda değil, tümünün sınıfta kaldığı anlamına gelir."

Selen Doğan
Uçan Süpürge Koordi.

"Demokratik haklarımız için bu kadar mücadele ediyor olmamız bile, demokrasi açısından ne kadar sorunlu bir ülkede yaşadığımızı anlatıyor. Siyasal temsil bir haktır ama eril dil ve düşünüş bunu hak olmaktan çıkarıp lütufmuş gibi sunuyor. Kadınların görünürlüğü Meclis'te önemlidir ama bunu "Kadınlar kavgayı önlüyor, küfürü engeller, zerafet gelir" diye okumak doğru değil. Meclis'te, cinsiyet eşitliğini seslendirmek, bu kavrama illeli bir şeymiş gibi uzaktan bakanları onun içine çekmek, böylece demokrasinin gelişmesini, kadınların güçlenmesini sağlamak hepimizin ortak hedefi." (Solfasol)

Demokratik Anayasa Hareketi Ankara'da Buluştu!

Demokratik Anayasa Kurultayı, 23-24 Nisan günlerinde Ankara Kurultayını gerçekleştirdi. Kurultayda anayasanın eşitlikçi, özgürlükçü ve katılımcı bir anlayışla yapılması gerektiği vurgulandı. Tartışmaların ardından sunulan sonuç bildirgesinde yeni anayasanın devleti değil insanı temel alan bir anayasa olması gerektiği söylendi.

Vedat Dolakay Düşün Salonu'nda gerçekleştirilen Kurultay'da; 12 Eylül

anayasasının artık işlevsiz olduğunun bütün kesimler tarafından dillendirilmesine rağmen hükümet tarafından sorunun çözümüne yönelik herhangi bir adım atılmadığı belirtildi. Kurultayda iki gün söz alan Türkiye'nin çeşitli illerinden gelen delegeler; yeni anayasanın temel ilkeleri, anayasanın yapılış yöntemi ve tüm Türkiye'yi kapsayacak güçlü bir "Anayasa Hareketi"nin örgütlenmesi konusunda görüşlerini belirttiler. Delegelerin yürüttüğü tartışmaların yansıdığı sonuç bildirgesinde yüzde 10 seçim barajının olduğu bir parlamentonun yapacağı yeni anayasanın ciddi bir meşruiyet sorunu yaratacağı vurgulandı. Bildirgede, yeni anayasanın demokratik olabilmesi için kendisini 12 Eylül askeri darbesinin

ürünü olan 1982 Anayasası ve kurumları ile bağlı görmemesi gerektiği vurgulanarak, "Yeni Anayasa devleti değil insanı temel almalı; devleti değil bireyi koruyup güçlendiren bir anayasa olmalıdır" dendi.

<http://www.demokratikanayasa-hareketi.net/>

ANKARA'DA YENİ VE DEMOKRATİK ANAYASA ÇALIŞMALARI

Ali Ersin GÜR

28 yıldır yürürlükte olan 82 anayasası da bu topraklarda yapılan daha önceki anayasalar gibi, olağanüstü koşullarda ve olağanüstü yönetimler tarafından yapılarak yürürlüğü konulmuştur. Yakın zamana kadar 82 anayasasını sadece devrimciler, aydınlar ve akademisyenler eleştirirken, bugün gelinen noktada artık toplumun tüm kesimlerince yetersiz görülme ve yeni bir anayasanın inşası talebi yüksek sesle dillendirilmektedir.

Ülkenin genel seçimler atmosferine girmesiyle birlikte tüm siyasi aktörler, yeni bir anayasanın gerekliliğinden dem vururken, bir çok sivil inisiyatif ve platform da yeni anayasa konusunda örgütlenmeye ve sürece aktif olarak müdahale etmeye çabalamaktadır. Bu platformların büyük çoğunluğu İstanbul merkezli olup daha çok aydın ve akademisyenlerden oluşmaktadır. Buna karşılık Ankara merkezli Demokratik Anayasa Hareketi Girişimi (DAHG) diğer platform ve inisiyatiflerden gerek düşünce ve örgütlenme ve gerekse de yöntem açısından diğerlerinden ayrılmaktadır.

DAHG, bugüne kadar yapılanların aksine, bir avuç hukukçu ve politikacıya yeni anayasayı hazırlamak yerine toplumun "lanetlileri" olan işçi, memur, kadın, işsiz, genç, emekli, kürt, türk, Çerkez, alevi, Süryani, islam, çingene, engelli, farklı cinsel tercihi olanlar, siyasi parti, sendika, dernek, belediyeler, üniversite, stk ve dkö'ler vs. tarafından ortaklaşarak hazırlanmasını savunmaktadır.

Bunun için de DAHG aktivistleri, Anadolu illerine gidip kendi bildiklerini topluma aktarmak yerine, bugüne kadar susturulan, yok sayılan ve sesleri bastırılanların kısacası ezilenlerin kendi alternatif anayasalarını hazırlayıp toplumun tüm kesimlerinin beğenisine sunmanın kanallarını açmak ve kürsüsünü yaratmak için çaba sarf etmektedirler. Bunun için de yerelerde forumlar düzenliyerek herkesin sözünü söylemesine imkan tanınmakta, birilerinin halk adına yeni anayasayı yapması yerine, halkın kendi demokratik anayasasını bizzat kendisi tarafından yapılmasının ortam ve olanağını sağlamaya çalışmaktadırlar.

DAHG, bugüne kadar 17 ilde ön toplantılar ve forumlar düzenlemiş olup diğer bir çok ilde de bu yönlü çalışmalarını sürdürmektedir. Hareket, bir yıl içinde 81 ilde toplantı ve forumlar düzenlemeyi hedeflemektedir. Demokratik Anayasa Hareketi Girişimi, Nisan ayında Ankara'da Demokratik Anayasa Kurultayı'nı düzenleydi. Bu kurultayı, Anadolu'nun tüm illerinden gelecek delegelerle birlikte gerçekleştirmek, buradan karar ve icra organları ile yol haritasını birlikte tartışıp kararlaştırarak artık girişimden, harekete dönüşmeyi hedeflemektedir.

Mevcut anayasa 17 kez değişikliğe uğramış olmasına rağmen hala darbeci ruhunu muhafaza etmekte ve "82 anayasası" imajından kurtulamamıştır. Öyleyse yeni demokratik anayasayı yapacak iradenin (ki bize göre bu iradenin tek sahibi Türkiye halklarıdır) darbe anayasası ile doğrudan bir "kopuş yaşaması" kaçınılmazdır. Başka türlü kendisinin inkarı ve kurucu irade olmanın da reddi anlamına gelecektir ki böylesi bir durumda yapılacak anayasa, hiç kimsenin derdine mehem olamayacaktır.

Politikacılarımız, döner merdivene ters yönden binse de halkın ulaştığı toplumsal bilinç karşısında bu tarihi görevden kaçınmayacaklardır. Bu kez istiyoruz ve birlikte yapacağız. Eşitlikçi, özgürlükçü ve demokratik anayasa talebi yok sayılanların ve ezilenlerin çığlığıdır. Ortadoğuda bu sese kulak vermeyenlerin sonunu hep birlikte izliyoruz.

“İLERİ DEMOKRASİ”

Celal MUSAOĞLU

Yeni bir başlangıç,yeni bir heyecan.. Yeni bir süreli yayın. Her baskı da yeniden aynı emek. Hayatın her alanında yeteri kadar emek verilen bütün şeyler gibi, bu gazete de inanıyorum ki çok güzel olacak. Emeği geçen ve geçecek olan bütün arkadaşlarımı şimdiden kutluyorum.

Gelişimciler, gelişimin ve öğrenmenin itici unsurunun uyarıcı olduğunu, çevremizdeki uyarıcıların zihinsel gelişimimizi desteklediğini yazıp dururlar. Yaşamı boyunca hiç ileri uyarıcı olmamış bir insan için ilerisi neresidir? Hep geçmiş özlemi ile yaşamış, onu övmüş, onu özlemiş, onu yaşamak istemiş bir insan için ileri bilinen ileri olabilir mi? Muhafazakar olan için ileri nedir? Bir insan hem muhafazakar, hem de ilerici olabilir mi?

İleri, öncelikle mevcuttan daha güzel olandır, daha insani olandır, daha çağdaş olandır, daha bilimsel olandır, daha evrensel olandır. Köleliğe göre feodalizm, feodalizme göre kapitalizm daha ileri sistemlerdir. Çok somut olarak yaşanmamış olsa bile sosyalizm de kapitalizme göre...

Ülkemizde bu aralar ileri ve geri işi biraz karıştı. Dünyanın her yanında darbelerin ve darbe planlayanların yargılanması ilerici bir adımdır. Ülkemizde de öyle algılanmalıdır. Yaşananlar bu algıyı destekler nitelikte midir..? İşte burası sorgulanmaya değer bir yaklaşımdır. Bir taraftan darbeleri yargılıyoruz deyip yalnızca planlananları yargılayacaksınız, diğer taraftan darbelerle hiçbir zaman bir arada anılması mümkün olmayanları da bu davaların içerisine olağandışı zorlamalarla dahil edeceksin... Süreci karmaşık ve içinden çıkılmayan bir hale getireceksin. Bu karmaşık hale getirme işi aslında bir gizli anlaşma sürecinin devam ediyor olması anlamına geliyor. Küresel sermayenin ve siyasi temsilcilerinin uzun yıllardır destekleyip ülkemizde darbeler yaptırarak derin devlet unsurları, Ortadoğu politikalarının değişim süreci ile birlikte bu unsurlarla oluşan çelişkilerini ortadan kaldırmak için desteklemedikleri darbe girişimlerini yargılar görünüp, aslında yapılmış tüm darbeleri de bu yolla kısmen aklamış olacaklardır. Hatta bu darbe girişimlerine ait davaları da olabildiğince sulandırıp itibarsızlaştırarak bütün darbeleri aklamış ve aynı zamanda da kendi öçlerini darbe teşebbüsünde bulunan sanıkları uzun süreler cezaevlerinde yatırmakla almış olacaklardır.

Peki bu durumda bu ülkede darbeler yargılanmış mı olacaktır? Binlerce faili meçhul yine faili meçhul kalacak, yüz binlerce işkence mağduru işkencecilerinin yargılanmadığını ibretle izleyeceğiz.

O zaman nedir bu orta oyunu? Aslında Ortadoğu'ya, Kuzey Afrika'ya baktığımızda bir planın adım adım hayata geçirildiğini görmek mümkün. Diktatörlerine onlarca yıldır tahammül edilen hatta desteklenen diktatörlükler, birer birer yıkılarak bu coğrafyada yeni bir düzenleme yapılmaktadır. Türkiye'de yapılanın da aslında bölgede hedeflenen yeni yapıya uygun bir müdahale olduğu açıktır. Derin devlet içerisindeki unsurları kısmen değiştirerek ve önemli fonksiyonlarını emniyet güçlerine kaydırarak, yeni bir derin devlet örgütlenmektedir. Bizlere de bu durum “ileri demokrasi” olarak sunulmakta, yutturulmaya çalışılmaktadır. Yutanlar yok mudur? Vardır elbette. Ama zoka biraz can yakmaya başlayınca da, acaba demeye başladılar bile.

Ezcümle bu bir bağırsak temizleme hareketi de değildir ileri demokrasi hamlesi de. Bu olsa olsa görev devir teslimidir. Bizlerin yapması gerekenler devir teslim törenini alkışlamak değil yapılmak isteneni iyi tespit edip onunla mücadele etmektir. Gerçekten darbeler, darbe girişimleri yargılanıyorsa var gücümüzle bu yargılamayı desteklemeliyiz. Yok Veli Küçük'lerin derin devletinin yerine Fethullah'ın derin devletini yeğlememiz için ise, bütün bunlar “yok ben almıyorum”. Ama ikisini de, yanlış anlaşılmasın. Aslında zor olan da bu galiba. Taraf olmak kolay. İkisine de karşı durabilmek mesele. Saldırının iki katına çıkıyor bu durumda. Yani ne İsa'ya ne Musa'ya yaranabiliyorsun. Demokrasi mücadelesi verenlerin tarihleri boyunca yaranma diye bir sorunu hiç olmamıştır zaten. slında dikkat edilmesi gereken önemli bir nokta daha var bu süreçte. Tüm bunlar yapılırken öyle uygulamalar yapılıyor ki insanımızın önemli bir bölümü bu hukuksuzluğu hukuk olarak algılıyor, algısı böyle geliyor. DGM ya da yeni adıyla Özel Yetkili Mahkemelerin bütün hukuksuz uygulamaları iktidarın da desteği ile ileri demokrasinin hukuku oluyor. Bu ülke devrimci demokratları, onlarca yıl uğraşarak ancak DGM nin adını değiştirebildi, bir onlarca yıl daha uğraşması gerekiyor ki Özel Yetkili Mahkemelerin hukuksuzluğunu ortadan kaldırbilsin. İktidar sahipleri bunlar hukukun tasarruflarıdır diyerek genel anlamda hukuku toplum gözünde itibarsızlaştırmaktalar. Ama itibarsızlaştırılması gereken genel olarak hukuk değil, özel olarak Özel Yetkili Mahkemelerin yarattığı bu ucube hukuk anlayışdır.

En tehlikelisi ise toplumun hukuksuzluğu kanıksaması ve yarın yapılabilecek tüm hukuksuzluklar karşısında duyarsızlaşmasıdır. İşte zurnanın zırt dediği yer... Faşizm... Darbeciler, darbe planlayıcıları evrensel hukuk kurallarına uyularak mutlaka yargılanmalıdır. Hukuksuzlukla yapılan bütün yargılamalar görülecektir ki darbecileri aklamaya yarayacaktır.

Dubleks Dereler Kenti Ankara Alta Dere Üstte Trafik

Önder ALGEDİK

Ankara aslında bir dere-ler kenti. Ama hepsi asfalt altında: Dikmen Deresi, Kavaklıdere, Ankara Çayı, Bent Deresi, Hatip Çayı, Kirazlı Dere, İncesu, Büyükesat Deresi, İncesu Deresi. Bu derelerin yerini, her yoğun yağmur yağışında hatırlıyoruz. üstte trafiğin, alta suyun aktığı ve yağmur yağdığına doğal olarak dere olan bu yollar yani Ankara'nın dubleks dereleri geçmişte insanların kenarlarında piknik yaptığı dere kenarlarıydı.

Derelerin üstünün kapanmasının tarihi, sorunu halı altına süpürmenin tarihidir aslında. Bunun ilk adımı yapılan planları geçersiz kılmakla başladı. Nitekim, Ankara'nın 1932'de ilk planlamasını yapan Alman şehir plancısı Jansen, Bent Deresi'ni, yüzyıllar boyunca Ankara ticaretinde kervanların geçişinde önemli bir yere sahip su kaynağını yelken yapılacak bir sayfeye gibi planlarken, bugün derbeder ve üstü örtülmüş bir alan olarak plansızlığın ve uygulanmamasının sonucu olarak karşımıza çıkıyor. Nitekim, yüzyıllar

boyunca şehrin ticari yaşamı için kervanların geçişinde önemli bir yere sahip olan Bent Deresi, 1932'de Ankara'nın ilk planlamasını yapan Jansen tarafından yelken yapılacak bir sayfeye alanı olarak planlanmıştır. Günümüzde ise Jansen'in uygulanamayan planının da bir sonucu olarak derbeder ve üstü örtülmüş bir alan halindedir.

Bu plansızlığın altında yatan ise bölgede yoğun bir arsa spekülasyonu yapılması. Spekülasyonun kökeni ise cumhuriyetin ilk yıllarına kadar uzanmaktadır. Kemal Bağlum, Beşbin Yılda Nereden Nereye Ankara adlı kitabında bu spekülasyonu şöyle anlatır:

“Bulvarın iki yanındaki arsalar kente yeni gelen milletvekillerine ve devlet memurlarına çok ucuz fiyatla satılmaktadır. 50 liraya satın alınan arsalar İstanbul'dan gelen komisyonculara bin liraya devredilmekte, komisyoncular da aynı arsayı birkaç saat sonra bir baskısına 30-35 bin liraya satmaktaydı” Dolayısıyla, böylesi bir spekülasyon, kente göç eden

işçi sınıfını ve çevresini çaresiz olarak düz ve ana merkezlere yakın yerler yerine vadi kenarlarında, dere boylarında yaşamaya zorladı. Yoğun göçle gelen nüfusla birlikte doğan Dikmen Deresi, Bent Deresi ve Bülbülderesi gibi yerler, fakir halkın ucuz yerleşim yerleri oldu. İkinci sınıf yerine konan bu kitleler, yaşamlarını altyapıdan uzak bir dizi vadi içlerinde sürdürdüler. Bu süreçle birlikte, kent altyapısının ve gelişiminin spekülasyona dayanması neticesinde sıkışan fakirlerin altyapısız yaşamasına ve sonucunda bu dereleri kirletmesine varan bir döngü oluştu. Altyapıyı yoksullara ulaştırmadan çözmek için kirlilik canavarını örtmenin bir yolu da, bu kirliliğin aktığı derelerin üstünü asfaltla kapatmak!

Ankara'nın derelerini asfaltla örterek duble dere yaratma tarihi, aslında bir plansızlık ve rantın yaratmış olduğu sorunları örtme tarihidir. Örtülen dereler değil yöneticilerin çözümsüzlüğüdür aslında.

TOHUM BOMBASI NASIL YAPILIR...

The Guerilla Art Kit, Keri Smith

Tohum bombaları (toplari olarak da anılır) ihmal edilmiş ya da niteliğini kaybetmiş alanları canlandırmanın, yeşilli (ve hatta gıda üretimini) yeniden kazandırmanın bir yoludur. Biraz toprak, güneş ve suyu olan her alanda uygulanabilir. Buradaki uygulamanın ilhamı, çalışmalarını hararetle tavsiye ettiğim, muhteşem Masanobu Fukuoka'dan alındı. Oldukça kolay bir yöntem olarak, tohum bombalarını toprağa gömmek ya da sulamak gerekli değildir (mucizesi de buradadır). Tohumlar, koşullar uygun olduğunda, kendi kendilerine gelişirler. Dolgu yapılmış alanlara ya da kullanılmayan arazilere (eğer gıda ürünü yetiştirecekseniz toprağın zehirli atıklarla kirlenmediğinden emin olduktan sonra) atılabilirler. Kaldırılmadığı bir çatlakta bile sonuç alabilirsiniz. Şehir bahçelerine kıvrık bombaları bırakın! Bordür taşlarının kenarlarına birkaç basit tohumla dünyanızı kolayca değiştirebilirsiniz.

Malzemeler:

Karışık tohum (Daima doğal tohum kullanın. Doğal olmayan yollardan elde edilmiş tohumlar ekosisteme zarar verebilir.)

Gübre

Toz haline getirilmiş kırmızı veya kahverengi kil (Seramik üretimi yapan firmalardan pişmiş toprak siparişi verebilirsiniz. Dere yatağı kenarında yaşıyorsanız kuru kil kitleri arayabilirsiniz.)

2 birim karışık tohum paketi ile 3 birim gübreyi karıştırın.

Elde ettiğiniz karışımı 5 birim toz haline getirilmiş kırmızı veya kahverengi kille karıştırın.

Karışımınızı top halinde yuvarlanabilecek kadar nemlendirin.

Bozuk para büyüklüğünde parçalar kopartıp, küçük ve sıkı birer top haline gelene kadar avucunuz içinde yuvarlayın (yaklaşık 2.5 cm çapında).

Tohum bombalarınızı bir gazete üzerine serin 24-38 saatlik bir için, kurumaya bırakın. Serpilmeye hazır olana kadar serin ve kuru bir yerde saklayın.

20 İşçi Öldü! Masal Aynı Masal: “Sorumlular Bulunacak!”

OSTİM'DE
OLAĞAN PATLAMALAR SÜRÜYOR!

3 Şubat'ta meydana gelen felaketlerin ardından görüntüde artan denetimler bir işe yaramıyor. 9 Mart 2011'de OSTİM'de bulunan, tıbbi medikal malzeme üretilen bir iş yerinde, ilk belirlemelere göre, doğalgaz sızıntısından kaynaklı patlama meydana geldi.

İşyerinin boş olduğu bir saatte meydana gelen patlamada ölen ya da yaralanan olmadı, iş yerinde büyük maddi hasar oluştu. Büyük bir felaket şans eseri atlatıldı.

Tuzla'da Tersane, merdiven altı kot taşlama atölyesi ya da Davutpaşa'da Maytap Atölyesi... Şimdi de Ostim ve İvedik. Çalışanların iş güvenliğinden yoksun bırakıldıkları için meydana gelen işçi “cinayeti” serisine Ankara'da eklendi. 3 Şubat'ta OSTİM ve İVEDİK OSB'de meydana gelen iki ayrı patlamada 20 işçi hayatını kaybederken 35 kişi de yaralandı. Türkiye'nin gündemine oturan patlamaların ardından devlet yetkilileri diğer işçi ölümlerinde olduğu gibi basın organlarına aynı ezber demeci tekrar ettiriler: “Sorumlular bulunacak”

“Faily Meçhul” Patlama

Ostim ve İvedik'teki patlamaların ardından 10 Şubat 2011'de, Ankara Büyükşehir Belediyesi İtfaiye Dairesi Başkanlığı'nın raporu yayınlandı. Rapora göre her iki patlamanın da sebebi aynı. “Bilinmeyen bir ısı kaynağından çıkan alev veya kıvılcımla ortamda sıkışan gazın parlaması ve patlaması.” Raporlardaki benzerlikler bununla da sınırlı değil. Her iki rapor da ayrı yerlerde ve ayrı zamanlarda meydana gelmesine rağmen hemen aynı. Bazı teknik farklılıklar ve ölenlerin sa-

yısı dışında göze çarpan bir farklılık yok. İkinci patlama ile ilgili olarak patlamadan sonra 64 nolu işyerinin bodrumunda mahsur kalan 10-12 kişiden, bu kişileri kurtarmak için neler yapıldığından hiç bahsedilmiyor. Bu önemli unsura bile raporda hiç yer verilmemiş olması, raporun patlamaların

Yedisi kurtarılmayı beklerken yaşamını kaybeden toplam 20 kişinin öldüğü iki yangın ile ilgili bu kadar detaysız ve özensiz bir rapor yazılmış olması birşeylerin üstü kapatılmaya mı çalışılıyor sorusunu akla getiriyor.

ve ölümlerin sebebini aydınlatma açısından pek faydalı olmayacağını gösteriyor. Yedisi kurtarılmayı beklerken yaşamını kaybeden toplam 20 kişinin öl-

düğü iki yangın ile ilgili bu kadar detaysız ve özensiz bir rapor yazılmış olması birşeylerin üstü kapatılmaya mı çalışılıyor sorusunu akla getiriyor. Üstelik bu raporlar özellikle ikinci yangına yanlış araç gereçle ve yetersiz müdahale edildiği iddialarının üzerine geldi. İkinci patlamada 64 nolu işyerinin bodrumunda mahsur kalan ve kurtarılmayı beklerken yaşamını yitiren 7 kişinin ön tarafta yangın sürerken arka taraftan yapılabilecek bir müdahale ile kurtarılabilirdi iddia edilmişti. Petrogaz yangınlarına müdahale edilirken su kullanılmaması gerekirken rapora göre 450 ton su kullanılmış olması iddiaları pekiştiriyor. İçeride mahsur kalanlardan gelen “su kullanmayın dumandan ve sudan boğulacağız” şeklindeki cep mesajına rağmen alternatif sentetik söndürme malzemelerinin ne zamandan itibaren kullanılmaya başladığı muamma. Üstelik 450 ton suya rağmen sadece 5 ton sentetik kimyasal kullanılmış.

Üstü Örtülen Gerçek: Kaçak Yatakhaneler

İvedik OSB'de meydana gelen patlamanın ardından çıkan yangında 64 nolu işyerinin bodrumunda mah-

sur kalan işçiler uzun süre kurtarılmayı bekledi. Uzun süre kurtarılmayı bekleyen işçilerden yedisi maalesef yanarak can verdi.

Yangının ardından yayınlanan raporda bu işçilerden hiç bahsedilmezken mahsur kaldıkları bodrum kat ile ilgili de hiçbir detay raporda yer almadı.

Yangının ardından yayınlanan itfaiye raporunda bu işçilerden hiç bahsedilmezken

mahsur kaldıkları bodrum kat ile ilgili de hiçbir detay raporda yer almadı.

İddialara göre işçilerin mahsur kaldıkları yer atölyenin yatakhane idi. Ancak organize sanayi bölgelerinde atölyelerin barınma amaçlı kullanımı yasak.

Yangından bir saat önce vardiya devreden işçiler dinlenmeye çekildikleri sırada patlama meydana geldi. Yani işçilerin aslında o saatte orada olmaması gerekiyordu. Buna rağmen OSTİM'de ve İvedik'te pek çok benzer yatakhane olduğu iddia ediliyor. Organize Sanayi Bölgesi'ndeki işyerlerinde çalışmak üzere Ankara dışından gelen mevsimlik iş-

çilerin barınmak için başka bir çareleri de yok gibi. Çok düşük ücretlerle uzun saatler çalışan işçiler ya Ulus'taki pansiyon ve ucuz otellerde ya da işyerlerindeki kaçak yatakhanelerde kalıyorlar. Servisleri bulunmayan atölyelerde, Ulus'a gidip gelecek zaman ve para harcamak istemeyen işçiler genellikle atölyede barınmayı tercihe zorunlu bırakılıyorlar.

Patlamanın ardından İvedik Organize Sanayi Bölgesi'nde görüştüğümüz işçiler denetimlerin sıklaştığını söylediler. Ancak 20 kişinin ölümünün ardından sıklaşan denetimlerle devlet yine geç kaldı.

(Solfasol)

Ankara'da Bisikletli Yaşam Bulundu

İçinde yaşadığımız mekan şekillendirmiş gibi görünse de, hayallerimiz ve gerçekleştirdiklerimiz şehrin ufuklarıyla sınırlı değildir her zaman. Bize olmazların anlatıldığı bir yaşamda ve hatta bunların bazen bir duvar gibi önümüze çıktığı ve yolumuzu kapattığı bir şehirde bile ulaşılamazmış gibi sunulan şeyleri irdeleyen, alternatifini yaratan ve hayata geçirenleri görmek ve göstermekti dosyayı hazırlarken amacımız. Aynı zamanda alternatiflerin o kadar da uzakta olmadığını.

Neredeyse yayaların şehirde yürümemesi üzerine kurulmuş bir kentte belki de bisiklet sürmek sadece bir hayal gibi görünüyor. Fakat bu şehirde üniversiteler kent içi bisiklet yolu projeleri yapıyor, birileri her gün evden işe bisikletle gidip geliyor ve hatta iklim değişikliği ile mücadele için alternatif olarak bisikletle eylemler yapıyor. Bisiklete binemeyenler bile bu kentin bisiklete uygun olmadığını düşünmüyor, sadece trafikten korkuyor. Yani bize bu kent bisiklete uygun değil diyenlere örnekleri ile olabirliğini anlattık. Feyz almak isteyen yerel yöneticilere örnek bisiklet yolu haritaları bile hazırladık.

Dosyayı okuduktan sonra bisikleti hayatına katmak isteyenlerle de gelin 5 Mayıs 2011 Perşembe günü Güvenpark'ta toplanalım, kent içinde turumuzu atarken bir kez daha yapılamaz diyenlere cevap verelim.

Avrupada Ülkeler ve Şehirlerarası Avrupa Bisiklet Yolu Ağı (Eurovelo), 12 ana yol ile birlikte 65 bin kilometre bisiklet yoluna sahip. Hollanda'da 15 bin km bisiklet yolu var. Bogota-Kolombiya'da 340 km bisiklet yolu yapan belediye, böylece günde 83 bin 500 kişinin işe bisikletle gitmesini, 500 bin kişinin bisikletle ulaşımını sağlamasının önünü açtı. İngiltere'de yapılan yeni yollar ile bisiklet yollarının toplamı 16 bin kilometreyi buluyor.

Konya'da 107 km bisiklet yolu var ve hedef 450 km!
Bisiklet ulaşımının kent ulaşımında payı
Amsterdam'da yüzde 40 iken
Kopenhag'da yüzde 32!
Bogota'da günde 83 bin kişi işe bisikletle gidiyor (yüzde 4'ü)

Aydın ve Gaziantep Üniversitesi'nde öğrencilerin kullanımı için bisiklet noktaları var. Ankara'da sadece ODTÜ'de kiralık bisikletler mevcut, diğer üniversitelerde ise şehre örnek olacak altyapı çalışmaları yok.

Bir birim yolda
Bisiklet: 35 cal
Yürüme: 70 cal
Raylı sistem: 300 cal
Otobüs: 650 cal
Otomobil: 1800 cal
harcıyor,
Raylı sistem km'de kişi başı 4 gr sera gazı salarken, otobüs 10 gr, otomobil ise 180 gr salıyor. Bisiklet ve yürüme ise sıfır.

Dosya Editörü:
Tülin Yıldırım

Yazılamalar: Aydan Çelik, G.Funda Ulutürk, Hülagu Kaplan, Mehmet Onur Yılmaz, Muhabir Koşan, Önder Algedik, Tülin Yıldırım...

Çevre Duyarlı Kentsel Ulaşımı İçin Bisiklet Düzenlemeleri Önemli

Hülagü KAPLAN

Çevre tahribatını ve bu tahribatın insana sağlık tahribatı olarak geriye dönüşünü engellemek için ulaşım-trafik düzenlemeleri çevre duyarlı: kentlisine ve kentsel mekana duyarlı olmalıdır. Bu amaç çerçevesinde Tüm Avrupa ülkelerinde bisiklet kullanımının özendirilmesi konusundaki Avrupa Birliği "Bisiklet-Kenti"(Velo-city) konferansı,2005'te, Dublin'de gerçekleştirilmiş; bisikletin daha etkin kullanılması için altyapı ve donatının daha güvenli ve çekici kılınması, özellikle kent merkezlerinde özendirilmesi gündeme getirilmiştir. Bisiklet mekan gereksinimi yönü ile, binek taşıtı, motosiklet ve otobüs'ten (standart otobüs) daha az yolculuk mekanı ve daha az yol yüzeyi gerektirmektedir. Ayrıca, park yeri için en az yer gereksinimi gösteren taşıttır. Dolayısı ile, kentlerimizde en değerli kentsel yüzeyler içinde olan yol yüzeylerinin de etkin kullanımı açısından bisiklet en etkin bir yolculuk taşıttır. Bunun için bisikletli yolculuklar özendirilmeli, bisiklet yolu,şeridi,parkı ve odak noktaları gibi düzenlemeler kentsel ulaşım planlarında yer alarak, ivedilikle uygulanmalıdır.

Bisiklet Yolu Türleri

- Tamamen bisikletlinin kullanımına ayrılan yollar: A tipi Y/K(yol kullanımı) : tam ayrımlı yol-bisiklet yolu;
- Bir karayolunun enkesitinde kısmen fizik düzenleme veya işaretleme ile bisikletli kullanımına ayrılan güzergahlar: B tipi Y/K : yol'da kısmen fizik ayırım ile veya işaretleme ile ayırım-bisiklet şeridi;
- Diğer taşıt trafiği ile birlikte kullanılan yollar: C tipi Y/K: karma trafik içinde, olarak belirlenebilir.

A tipi bisiklet yolu kendine özel bir geçi ile belirlenebilir veya bir karayolu enkesitinde tam fizik ayırım sağlanarak, bir tür bisiklet tahsisli yolu oluşturulabilir.

B tipi bisiklet yolu bir karayolunun enkesitinde kısmen fizik ayırım ile düzenlenebilir, veya şerit çizgileri vb. işaretleme ile belirlenebilir.

C tipi bisiklet yolu kullanımı karma trafik içinde bisikletlinin yer alması, ancak motorlu taşıt sürücülerinin dikey ve yatay işaretlemeler ile yol'da bisikletlinin varlığından haberdar edilmeleri ve bu işaretlemeler ile bisikletliye belli ölçüde trafik güvenliği sağlamayı kapsamaktadır.

Ankara bisikletli yolculuklara uygunluk yönünden, kentsel yerleşme topografyası olarak, belli eşikleri ile, ilk bakışta bisikletli yolculuk olasılığını sınırlar gibi görünse de, Ankara'nın kentsel yolculukta bisiklet kullanımı için iki önemli olanağı bulunmaktadır. Şöyleki:

- Bir 'üniversiteler kenti' olarak ve kişi başına ortalama gelir düşünüldüğünde, demografik ve ekonomik yapının uygun olması,
- Bisikletin sürülmesine uygun 'düz ve 'dalgalı' arazi yapısının, 'arızalı' arazi yapısından fazla ve süreklilik gösteriyor olması.

Bu olanaklara şu iki düzenleme olanağı da eklenebilir:

- Bisikletli yolculuklar için otobüs şeridi ile birlikte düzenleme: bunun için öncelikle otobüs şeritlerinin düzenlenmesi ele alınmalıdır,
- Otobüs,raylı sistemler gibi toplu taşıma taşıtlarında bisikletin taşınmasına ilişkin, yurtdışında yaygın düzenlemelerin benimsenmesi.

Temiz enerji ve temiz ulaşım taşıtı olarak bisiklet, çevre-dostu

ulaşım türüdür ve yukarıda kısa tanımı yapılan bütünleşik ulaşım sisteminde kendisi ile yolculuğun tümü yapılabileceği gibi, bazı kentsel alanlarda da yolculuğun bir kısmının yapılmasında kullanılan 'tamamlayıcı tür' olarak yer alabilir.

Özellikle tek merkezli, diğer bir ifadeyle "güçlü merkezli" Ankara, Konya, Eskişehir, Kayseri, Gaziantep vb. kentlerde, merkezde "tam yayalaştırma" alanlarının ticaret, kültürel donatı ve diğer işlevleri destekleyecek biçimde düzenlenmesi, buna ek olarak, trafik durultma tasarımı ile düzenlenmiş alanların özellikle bu yaya alanları çeperinden itibaren yer alması, bisikletlinin yukarıda iii. ve iv.de belirtilen düzenlemeler ile bu alanlara rahatça erişmesinin ve bu alanlarda rahatça dolaşımının sağlanması kentsel ulaşımında "erişebilirlik"amacını çevre duyarlı, temiz enerjili ulaşım ile bir gereği olmalıdır.

Başta büyükşehir belediyeleri olmak üzere,yerel yönetimlerimiz, hepsinde bisikletli'ye ve bisiklet yolu,şeridi gibi düzenlemelere önem verilen "Sağlıklı kentler","akıllı kentler", "Taşıttan arındırılmış kentler" gibi projeleri ve kentsel hareketleri inceleyerek, kentsel ulaşımını buna göre planlamalı ve düzenlemelidir. Belki bir başlangıç noktası Avrupa kentlerinde başlayan bir akım olan "Motorlu taşıttan arındırılmış gün"ün kentlerimizde uygulanmasını geliştirmek olabilir.

"Bisiklet Yolumuzu Açtık İklim İçin Çözümün Yolunu Siz Açın!"

Tülin YILDIRIM

10 Ekim 2010 günü kolay kolay akıllardan silinecek bir tarih değil. Özellikle iklim değişikliği konusunda farkındalık yaratmaya çalışan aktivistler için. 10 Ekim 2010 günü 10/10/10 Küresel İş Yapma Partisi kapsamında, 181 ülkede 7347 eş zamanlı etkinlikle iklim aktivistleri artık iş yapmak gerek diyerek sokaklardaydı ve bu müthiş olay, geçtiğimiz yıl boyunca yaşanan tüm hayal kırıklıklarına rağmen hala çözüm için umut olduğunu gösterdi.

10/10/10 Küresel İş Yapma Partisi, uluslararası bir iklim hareketi olan 350.org'un düzenlediği bir eylemdi. Çıkış fikri "iklim için konuşmak yeter, artık kolları sıvama zamanıdır" olan 10/10/10, iklim değişikliği konusunda umursamaz duruşunu sürdüren politikacılara açık bir mesaj göndermiş oldu. Bu küresel hareket, Türkiye'de de yoğun ilgi gördü ve İstanbul, Ankara, İzmir, Antalya, Adana, Eskişehir, Trabzon, Edirne ve Yalova gibi pek çok kentte kalabalık kitleleri sokaklara döktü. 350 Ankara tayfası olarak, Tüketici Dernekleri Federasyonu (TÜDEF) ve Perşembe Akşamı Bisikletçileri (PAB) işbirliği ile 10 Kent 350 Bisiklet sloganıyla yola çıktık. İklim değişikliğinde önemli payı olan ulaşım konusunda inatla göz ardı edilmeye çalışılan bisikleti, tekrar gündeme taşımak istedik. Taşıtlara mahkum edilmek yerine güvenle pedal çevirebileceğimiz bisiklet yolları üzerinde, bir ulaşım aracı olarak bisiklete binebileceğimiz, sürdürülebilir bir hayatı talep ettik. Ve bu amaçla 10 kentle birlikte Ankara'da bisiklet yolu açılışımızı gerçekleştirdik. Gençlik Parkı'nda buluşan 200 kadar bisikletli konvoyla Kuşulu Park'a geldik. Korsan bisiklet yolumuzun kurdelasını 10 ve 12 yaşlarındaki Ceren ve Aslan kardeşlerimiz kesti. Onların "Biz bisiklet yolumuzu açıyoruz; politikacılar, iklim için siz de çözümün yolunu açın" diye haykırırken gösterdikleri cesaret ve kararlılık, aynı saatlerde diğer kentlerde sokaklarda olan herkese güç ve umut verdi.

Yalova'da Cumhuriyet Meydanı'nda Yalova Milletvekili Muharrem İnce ve Yalova Belediye Başkanı Yakup Koçal'ın da desteklediği yüzlerce bisikletçi basın açıklaması yaptı. Antalya'da AKM önünde toplanan bisikletçiler basın açıklaması yaptıktan sonra Karaalioğlu Parkı'na giderek müzik dinletisi gerçekleştirdi. İzmir'de kalabalık bir grup basın açıklaması yaparak Bostanlı Parkı'ndan Üçkuyular'a süren bir bisiklet turu düzenledi. Adana'da Ziraat Mühendisleri Odası önünde toplanan arkadaşlarımız basın açıklamasının ardından tüm şehri anonslar ve tezahüratlarla turladı. Edirne, Eskişehir ve Trabzon'da da basın açıklamaları ve bisiklet turları ile sokaklar rengarenk bisikletlerle şenlendi. Doğru politikaları uygulamak için hala yeterli zaman da para da mevcut. Yeter ki iklim değişikliğinin etkilerinden omuz silerek kurtulamayacağımızın farkına varıp, adım atmaya başlayalım.

350 Ankara olarak çalışmaya devam ediyoruz. İklim Enstitüsü - Renkli Fikirler Atölyesi çalışmalarımız ve eğitimlerimiz çoktan başladı bile. Bu etkinlikler hakkında detaylı bilgi almak ve bize katılmak isteyen herkesi <http://350ankara.blogspot.com> adresine davet ediyoruz.

FOTOROMAN

Bir Papa Bir de Yavuz Oymak...

Hazırlayan: Muhabir Koşan- Fotoğraf: Emre TOPAK

Yavuz Oymak, İngiltere’de veya Hollanda’da yaşasaydı onu Türkiye’nin başkentinde maceracı yapan niteliği hiç olmayacaktı. Türkiye’de onu maceracı yapan şey Ankara’da “0 km” olan bisiklet yollarında bisiklet kullanarak işe gidip gelmesi. Türkiye’nin başkentinde bisiklet kullandığı için maceracı kişilik sıfatını taşıyan Oymak’ın, bu rutin macerasına tanıklık ettik. Uzaktan... korkarak... biraz da gıpta ederek... Ne de olsa kırmızı plakalılarının güvenliğini sağlamak ve eskortla yol açmak sebebiyle arap saçına dönüşen trafiğe takılmadan mesaisine zamanında başlıyor. Oymak’ın bu “macera”sına tanıklık ettik. Uzaktan ve gıpta ederek. Ne de olsa iki sene önce Papa Ankara’ya geldiğinde trafiğe takılmadan saatlerce beklemeden istediği yere giden iki kişiden birisi Yavuz Oymak’mış. Diğeri mi? Diğeri de Papa...

Her kahraman maceracının yaptığı gibi Oymak’da maceraya uygun giysilerini giyiyor. Bir yağmurluk, rüzgarı da kesecek şekilde, soğuk havalar için bir kar maskesi, olmazsa olmaz bisikletçi kaskı ve eldiven yani başını, vücudunu ve ellerini koruyacak şekilde seçilmiş kıyafetler

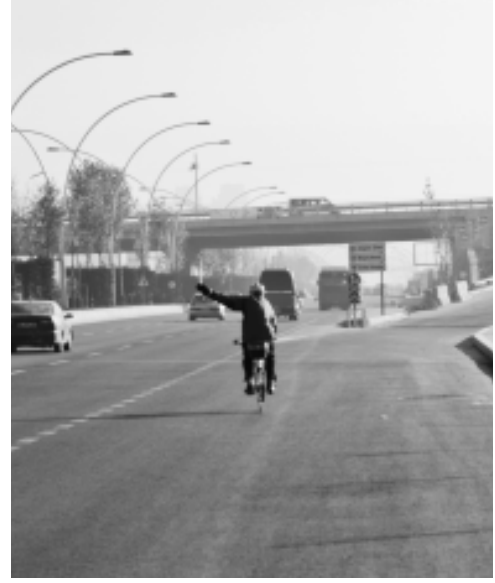

Kahramanımızın kahramanlığının aracına gelince ... basit, standart, ilk bakışta kullanımını kolaylaştırdığı düşünülen ama aslında bisikletçinin başına dert olacak eklentilerden kaçınılmış bir bisiklet bu. Ancak, giysilerine su sıçramasını önleyecek iyi bir çamurluğu, zincir ve dişlileri kapatan bir koruyucusu, ufak tefek eşyasını rahatlıkla taşıyabileceği kapalı bir port bagajı gibi olmazsa olmazları unutulmamış.

Ve Oymak mavi bisikleti ile macerasına başlıyor... Sabahın soğuk havasında, pedallara hemen yüklenmeyen kahramanımız evinin bulunduğu sokakta var olan rampanın bir kısmını yürüyerek uzun yolculuğu için hazırlık aşamasını başlatıyor. Daha sonra bisikletine binerek yavaş yavaş artan bir tempo ile yola çıkıyor.

Ankara’da “0 km” olan bisiklet yollarında bisiklet kullanarak, rutinleştirdiği maceranın kahramanı olan Oymak, her gün kullandığı yolların özelliklerini keşfedip ona göre rotasını belirliyor. Kalabalık kavşaklarda motorlu araçların arasına dalıp onlarla birlikte normal trafik kurallarına göre hareket etmeye zorlanmaktansa, zaman zaman yaya geçitlerini, bazı kör noktaları kullanmaya çalışıyor. Ne de olsa maceraya atıldığı yer Ankara! Yolların yapısı, kavşakların geometrisi genellikle çok iyi tasarlanmamıştır. Bazı çok biçimsiz, sıkışık noktalar, buna karşılık bomboş ve geniş bölümler vardır.

İki resmin yan yana olduğu soldaki sayfa: Yavuz Oymak'ın günlük ulaşımında kullandığı yol Ümitköy'den başlıyor ve Kızılay'da bitiyor. Bilmeyenler için Ankara'nın trafiğinin en yoğun olduğu bölgelerden biri. Yol boyunca dönüş ya da sollama yapacağı yerlerde el işaretleri ile sürücülerini uyandırıyor.

Oymak'ın macerasına gıpta ederek tanıklık ettik dedik ya, işte o anlardan biri. Trafikte yaşanan olağan ya da beklenmedik sıkıntı ne olursa olsun, kahramanımız gitmek istediği yere hız yapmasına gerek kalmadan, hatta keyif yaparak zamanında ulaşıyor. Bunun en güzel kanıtı da trafikte takılan ve öfkeyle araçlarında sinir harbi içinde oturan sürücülerin aksine yol üzerindeki bir bak-kalda durup günlük gazetesini alması, hatta bir süre kaldırımda yürüyerek en azından gazetesinin ön sayfasını okuyarak bir miktar dinlenmiş ve rahatlamış olarak yoluna devam etmesi. Tabii Türkiye'deki gazetelerin manşetleri insanı ne kadar rahatlatırsa!

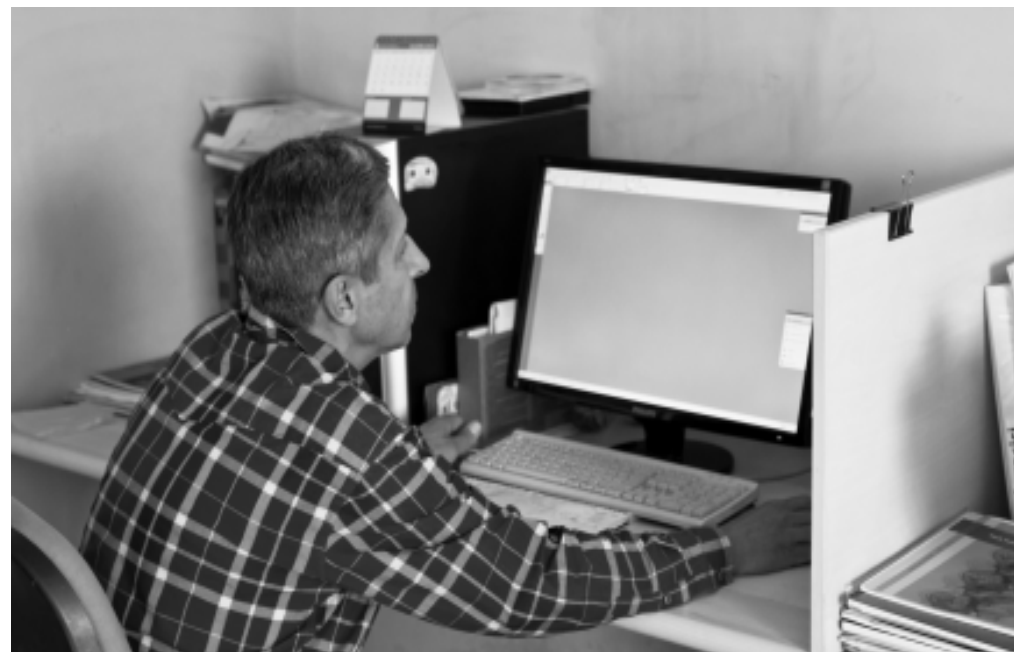
Kahramanımız trafikte güvenliğini sağlamak için tedbiri elden bırakmıyor. Bisikletini caddelerde sağda park etmiş araçlar, solda duraklayarak ilerleyen trafiğin olduğu noktalarda bir eli daima frende kullanıyor. Böylece tesadüfi yaşamının cennetinde her an karşı karşıya kalabileceği, araçların dikkatsizce açılan kapılarından ya da aniden yola fırlayan yayalardan korunuyor.

Bisikletin keyifli bir ulaşım aracı olduğunu bize gazete keyfi ile gösterdikten sonra tıkanmış trafikte kaldırımlardan ilerleyerek, bisikletin trafik kabusundan etkilenmeyen tek araç olduğunu gösteriyor. Bisiklete binen birçok insanın "kurnaz Ankara şoförü zihniyeti" ile araçların arasından sıyrılmaya çalışma hatasına düşmeden gerektiğinde ters yönden ve bazen boş şeridin kenarlarını ya da kaldırımı kullanarak ilerliyor.

Ve macera bitiyor. Arabayla bir saatte gideceği yolu bisikletle bir saat 10 dakika da alıyor. Yolculuk bittiğinde ise işine varmadan sporunu da yapmış oluyor. Kendisinin deyimiyle Papa'nın Ankara'ya geldiği gün bir Yavuz Oymak bir de Papa istediği yere vaktinde ulaşabiliyor...

Bisiklete Binen Biniyor!

Tülin YILDIRIM, Mehmet Onur YILMAZ

Ankara Perşembe Akşamı Bisikletlileri'nin(PAB) liderliğini iki kadın bisikletli yürütüyor. Funda Ulutürk ve Ayşe Yıldız. Perşembe akşamlarını Funda ile konuştuk. Zeki, İsmail, Nazmiye ve Didem de kısaca Ankara'da bisiklete binmeyi anlattılar...

turluyor, biz yazın 90 kişi ile pedallıyoruz. Yalova ve Antalya çok etkin olan şehirler. Antalya geçen baharda turlara başladı ve şu anda 60-70 kişi ile perşembe turlarını düzenliyorlar.

Hangi rotaları takip ediyorsunuz?

Genellikle trafiğin yoğun olduğu rotaları seçiyoruz. Güven parkta buluşup Atatürk Bulvarı, 7. cadde, Tunali, Emek, Gazi mahallesi gibi. Turumuzu bitirdiğimiz yer de bizim için önemli. Bitiş noktasının herkesin evlerine kolayca ulaşabileceği uzaklıkta olmasına özen gösteriyoruz. Şu anda Gazi Mahallesindeyiz. Bu hafta çiftlik rotası yaptık.

Bisiklete binmenin bir yaşı var mı ya da kadınlar için farklı zorlukları var mı?

Bisiklete binmenin yaşı yok. Kadın olmanın zorlukları var. Fark edildiğinizde sıkıştıranlar da var, laf atanlar, izmarit atanlar da. Fakat arabayı durdurup sarılıp tebrik edenler alkışlayanlar da var. Tabii bisiklet kullanırken hep dikkatli olmanız ve karşı tarafın sizi görmediğini düşünerek sürmeniz gerekir. Grupta ilk çıkışını yapanların çoğunun eli titrer, ayakları kayar fakat on dakika sonra baktığımda güvenleri yerine gelmiş olur. Grupla çıkmak o yüzden çok önemli, bir grubun parçası olmak hem daha görünür kılıyor hem de ilk heyecanı daha kolay atlamanızı sağlıyor.

Ankaralıları nasıl tepki veriyor?

Yolda gördüğümüz insanlardan alkışlayanlar çok oluyor. Durdurup ne yaptığımızı soruyorlar. Bunu birebir anlatmak turlarımızı çok uzatıyordu, bir seferinde tur gece ikide bitti bu yüzden. Sonra broşürler hazırlayıp dağıttık. Üye olmak istediğini söyleyenler bile oldu. Oysa biz bir dernek değiliz sadece şehirde bisikletin yaygınlaşmasını ve bir ulaşım aracı olduğunun kabul edilmesini isteyen bir grup bisikletliyiz. Yine diğer şehirlerden perşembe etkinliğimizi duyup internette bize ulaşanlar oldu. Biz de nasıl organizasyon yapacaklarını anlatıp destek olduk ve bu şekilde 23 kente ulaştık.

Trafikte başladığınız günden bugüne bir değişiklik oldu mu?

Tabii ki oldu. Özellikle merkez trafik bisikletçilere alıştı. Yaklaşma mesafelerine, nerede durup yol vereceklerine dikkat ediyorlar. Tabii ki herkes aynı değil ama genel bir alışkanlık ve tanırlılık var.

Melih Gökçek basınla yaptığı bir sohbette, basının bisiklet yollarını sorması üzerine Ankara bisiklete alışkın bir şehir değil eğer bisiklet yolları yaparsak çok kaza olur dedi, siz bu konuda ne düşünüyorsunuz?

Perşembe akşamı bisiklet fikri nereden doğdu?

Çıkış merkezi İzmir. 4 yıldır yapıyorlar. İzmirli bisikletli Muhlis Dalmaç'ın her perşembe bir grup arkadaşı ile şehirde turlamasıyla başlıyor ve bu küçük grubu gören başka İzmirli de gruba dahil oluyor. Amaçları bisikletin de trafikte bir ulaşım aracı olduğunu söylemek. Bisiklet yollarının ihtiyaç olduğundan bahsetmek.

Neden Perşembe ve neden akşam?

Hafta sonları herkes bir şekilde spor amaçlı biniyor. Hafta içi akşam hem trafikte daha görünür olmak hem de spor amaçlı değil farkındalık yaratmak için biniyoruz.

Uluslararası bir organizasyon mu?

Bu sadece Türkiye'ye özgü bir etkinlik. Dünyanın başka bir yerinde herhalde bisiklet bir ulaşım aracıdır. Bisiklet yolları yapın demek için insanlar böyle bir etkinlik düzenlemeye gerek duymuyor. Ya Çin'deki gibi her yerde bisiklet var ya da Avrupa'daki gibi hemen her yerde bisiklet yolu. Yani böyle bir çabaya Türkiye'de ihtiyaç duyuldu. İzmir'le başladıktan sonra da 23 il ve ilçeye yayılmış olarak devam ediyor. Ankara'da da 2 yıldır her perşembe turluyoruz.

Kaç kişi dışarı çıkıyor?

1200 civarında. İzmir 150-200 kişi ile

Şöyle düşünelim. Ankara bisiklete uygun mu? Aslında bisiklet her şehre uyar bunun eğimle ilgisi yok. Norveç'te, İsveç'te çok eğimli olan yerlerde teleferik sistemi var. Ayağınızı takıyorsunuz o sizi yukarı çıkarıyor. Ankara Türkiye'deki birçok ile kıyasla coğrafi olarak uygun.

Fakat sanki asıl sorun sürücüler bisiklete hazır değil gibi sunuluyor.

Bu da çok kolay çözülür. Ehliyet alınırken emniyet bir broşür hazırlar ve sürücülere dağıtır. Nelere dikkat etmesi gerektiğini anlatır. Yine çok kısa reklam filmleri ile bu çözülebilir. Bizim toplumumuz televizyona aşık bir millet bilgilendirme reklamları çıktı mı bu iş biter. Sigara yasağını hatırlayın.

Yani bu iş olur diyorsunuz

Elbette zaten bizim yaptığımız da bunun olabileceğini göstermek. İnsanlar saat sekizde trafiğe çıkmak için evlerinden ya da işyerlerinden geliyorlar. Güven parka gelmek için aynı semtlerde oturanlar ortak bir noktada buluşup ilk defa gelenleri parka kadar getiriyorlar. Zaten bu tura bir süre katıldıktan sonra kendileri de yalnız çıkacak ya da başkalarına yardım edecek kadar ustalaşmış oluyorlar.

Üzerindeki forma sponsorların mı?

Hayır hiçbir sponsorumuz yok. Herkes kendi kıyafetini alıyor. Ama bisiklet binerken mutlaka kaskınız olmalı. Uzun mesafe kullanıyorsanız pedli bir taytın olmasında fayda var. Mevsimine göre yağmurluk, rüzgar kesen bir mont işinizi görür. Ama kat kat giyinmeyi tercih etmeyin.

Yakında İran'a gidip geldiniz nasıl bir tur oldu?

İran'da 500 km yol yaptık. Onlar da pek kadın bisikletliye alışkın değil o yüzden çok ıssız yerleri otobüsle geçtik. Sonuçta İran gibi her türlü baskının olduğu bir ülkede bile kadın olarak bisiklete binmek mümkün.

Zeki Doğan

"Aşçıyım. 2 çocuk babasıyım. 5 yıldır bisiklet biniyorum. 42 yaşındayım. Aydınlikevler'den işyerime, Sıhhiye'ye, her gün bisikletle gidip geliyorum. Gidişim 5,5 km. ama 34 km de dolaştığım oluyor. Her mevsim biniyorum sadece çok kar yağdığında kullanmıyorum. Yani arabanızla bile çıkmadığınız havalarda ben de bisiklete binmiyorum. Aydınlikevler eğimi fazla olmayan bir yer. Yollar bisikletliler için düzenlenmiş olsa binlerce insan bisikletle trafiğe çıkabilir. Bir merakla bisiklete başladım. Acaba yapabilir miyim dedim ve bu kadar zamandır biniyorum. Bisikletimde her şey var,

GPS, far, bagaj. Ankara'da bisiklete binilebilir mi diye soranlara bir şey diyemiyorum. Günlük 4 TL ulaşım için harcadığımı düşünürseniz 15 yılda toplu taşıma vereceği en az 15.000 TL para tasarruf etti. Bir dizüne bisiklet alınabilir."

İsmail Odabaşoğlu

"Gazi Üniversitesinde öğrenciyim ve aynı zamanda iki senedir bisikletli kuryelik yapıyorum. Okula ve her yere bisikletle gidip geliyorum. Ulaşımaya harcamadığım parayı mideme harcıyorum, böylece yakıtım da bedavaya geliyor. Rampalar biraz zor oluyor ama ben seviyorum. Perşembe bisikletlilerinden sonra trafikte şoförler daha saygılı olmaya başladı. Ben bisiklete binmem diyen 10 arkadaşımı bisiklete binmeye alıştırdım. Hatta ilk zamanlar rampalarda arkadaşlarımı iterek götürdüm. Ama rampaların bir de inişi var asıl eğlenceli tarafı da orası".

Nazmiye Yıldırım

"İki aydır Perşembe akşamı turlarına katılıyorum. İşe bir kez bisikletle gittim. Batıkent'te oturuyorum işyeri de Çankaya'da bu nedenle biraz zor oluyor; fakat kendime güvenim ve tecrübem biraz daha artarsa gidip gelebilirim diye düşünüyorum. Perşembe Akşamı Bisikletçileri sayesinde çok iyi arkadaşlıklar kurdum, güzel bir sosyal ortam var. İşten spor yapmaya fırsat bulamıyordum. Perşembe akşamları hem heyecanlı oluyor hem de spor yapma şansı buluyorum. İlk başta deneyimsizdim ama grup halinde

olunca herkes birbirine yardımcı oluyor. Grubun başı ve sonu var; ben genellikle sonda kalıyorum ama beni bekliyorlar. Gruptan bazıları yol ayırımlarında trafiği kesip bizim geçmemiz için yol açıyorlar. Perşembe akşamı turunun trafiğe çıkmaktan korkanlar için çok yararlı olduğunu düşünüyorum"

Didem Afacan

"3 aydır Perşembe akşamına katılıyorum. Okula gitmek için değil ama mahallede bakkal ve alışveriş işleri için kullanıyorum. 20 yaşındayım. Perşembe bisikletlileri ile internet aracılığıyla iletişime geçtim".

Ömer Faruk Çöllüoğlu

"Bir arkadaşım aracılığıyla Perşembe akşamını duydum. Bir hafta oldu bisiklet alalı. Henüz günlük işe gidişlerimde kullanmıyorum ama hafta sonu turlar yapıyorum. Eymir'e gittim. Trafikte yalnız bisiklet kullanırkenki ile böyle kalabalık bir güruhu gördüklerinde insanların tavrı farklı oluyor. Farkındalık yaratıyor. Sadece sağda solda gezen iki üç çocuk değil bisiklete binen yetişkinler de varmış diyorlar. Bisiklete bir hayat felsefesi olarak bakanların olduğunu görüyorlar. Trafik akışında bisiklet kullanmak biraz adrenalin salgılatıyor. Şoförlerin bisikletin de araba gibi ulaşım aracı olduğunu bilmeleri gerekiyor. Yeni başlayacaklar da bir arkadaşının bisikletini alıp kendi arkadaşlarıyla trafiğe çıkmakla başlayabilirler".

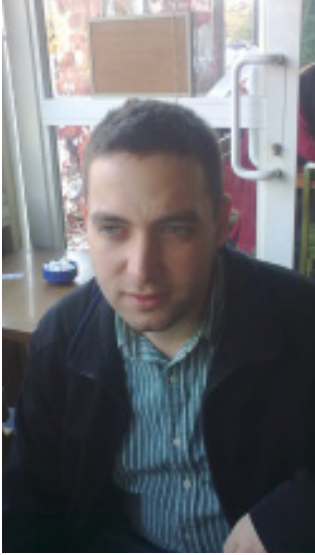
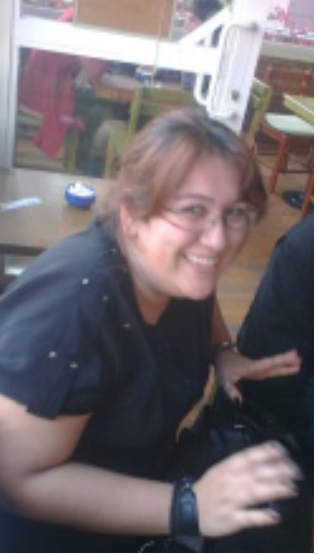

Bisiklete Binmeyenler

Tülin YILDIRIM

İlker Onan
Üniversiteden yeni mezun oldum, çalışmıyorum. Batıkent'te oturuyorum. 3 yıl öncesine kadar sadece ev çevresindeki 3-4 km içinde kullanıyordum. Trafik ve sürücülerin bisikletlilere dikkatli yaklaşmaması kazalara neden olabilir diye şehirde hiç bisiklet kullanmadım. Tabii bir de şehir eğimli, zorlanacağı düşünüyorum. 6 ay Münih'e eğitim için gittim orada öğrenciler araba kullanmıyor. Ben de oradayken bisiklet kullanıyordum. Ankara düz ve bisikletliler için ayrılmış yollar olsa hiç düşünmeden bisiklet kullanırdım.

Didem Kurtoğlu
27 yaşındayım. Bisiklete binmeyi bilmiyorum. Bisiklete binmeyi öğrenmek için biraz yaşıyım. Bu yaşta düşüp kalkmak rezaletini yaşamak istemiyorum. İşe gidip gelmek için gerekli altyapı yoksa bisiklete binmeyi düşünmem. Trafikte burada bisikletler geçiyor diye işaretler olmalı. Bisiklet binmeyi bilsem yarım saatten uzun olmayan ve yokuş olmayan yerlerde binebilirdim. Kadın olmak araba sürerken ne kadar sorun yaratıyorsa bisiklet sürerken de o kadar sorun yaratır. Bence kadın olmak bisiklet sürmeye engel değil.

Özgür ÖZTÜRK

2 yıldır Ankara'da yaşıyorum. Daha önce Erciyes Dağı'na çıkmak için bile bisiklet kullandım. Ankara'da sürücüler çok sert ve kaba. Şehir trafiği de çok hızlı akıyor. Siz de zaten bisikletle bir hıza sahipsiniz. Fizikte bağıl hız diye bir şey var. Yanınızdan hızlı bir aracın geçmesi çok şeyi değiştirir. O hızda bir araç size çarptığında sizi kim koruyacak?

Yaman EFE

Aşağı Ayrancı'da oturuyorum. Yüksek lisans yapıyorum. Ulaşım aracı olarak bisiklete binmeyi bu kentte düşünmem. Çünkü çok güvensiz hatta kaldırımda yürümek bile güvensiz. Ayrıca, kent bizi motorlu araç kullanmaya zorluyor. Ben toplu taşımayı tercih ediyorum. Kaldırımı bile olmayan bir yerde bisiklete binmek çok zor. Eğer daracık kaldırımlardan yola adım atarsanız hiçbir araç durmaz aksine siz suçlu olursunuz. Çünkü araca siz dikkat etmelisiniz o size değil. Avrupa ve Amerika'da yaya yolları çok daha geniş öncelik yayaya verilmiş. Burada ise araba öncelikli. Bisiklet yollarının bu kent için ütöpik olduğunu düşünüyorum. Belediye başkanımız ne kaldırım ne de bisiklet yolu yapar.

Bisiklete Binmemenin Bahanesi Yok! Siz İşe Gitmezken, Gürkan Japonya'ya Gitti!

Neden mi? Küresel ısınmaya bilinçsizce tüketilen fosil yakıtların neden olduğunu söyledikten sonra artık dünyayı yok etmeye doğru gittiğimizi hatırlatıyor ve neden böyle bir bisiklet turu yapmaya karar verdiğini açıklıyor "Sanırım ben de buna (iklim

değişikliğine) ehliyetimi aldığım günden beri yardımcı oluyorum. Bisiklete tekrar binmeye başladığımda, önce araç kullanmayı azalttım, zaman içinde sağlık ya da ekonomik sebeplerin yanı sıra doğa için binmeyi öğrendim. İşime bisikletle gidip gelmeye başladım. Ülkenin ufak bir bölümünü gezdim. Eşsiz doğasıyla mükemmel bir ülkede, dünyada yaşıyoruz ve bunun değerini henüz anlamış değiliz. Birilerinin dikkatini çekmemiz lazım. Bu ülkenin şehirlerine bisikletler için altyapı yapılabilir. Bunu yapacak yatırım gücüne sahip kurum ve kuruluşlar mevcut. Yeryüzünde yaşarken istediğiniz kadar para kazanın ama bir gün hepimiz doğaya karışacağız. Yapacağımız en büyük yatırım doğayı korumak adına olmalı ki orada huzur içinde uyuyalım..."

Ticarette uğraşan Gürkan ekonomik krizden sonra işini kapattıktan sonra başka bir iş yapmak yerine elindeki paranın büyük bir kısmını bisiklet, bilgisayar, fotoğraf makinesi ve kamp malzemelerine yatırıyor ve dünyanın karşı karşıya olduğu en büyük felakete en iyi çözümlerden birini üretiyor. Japonya'ya fosil yakıt kullanmadan gitmeyi seçiyor. Tüm yolu da bisikletle sürdürdü; yalnızca bir kez vizesinin uzatılmaması nedeniyle Kore'ye uçakla geçmek zorunda kaldı. Japonyaya gidene kadar, Gürcistan, Azerbaycan, Türkmenistan, Özbekistan, Kırgızistan, Kazakistan, Rusya, Moğolistan ve Çin'i geçti. Toplam 13 bin km'lik yol kat etti.

Ankaralı bir bisikletli olan Gürkan Genç doğa için pedallamaya Samsun'dan başladı. Başlangıç yerini özenle seçmesinin nedeni de Samsun Tekkeköy'de Ali Emine Kahvecioğlu Teknik Lisesi öğrencilerinin okula bisikletle gidip gelmeleri.

Tüm başından geçenleri ise dogaicinpedalla.blogspot.com adresinde kendisini takip edenlerle paylaştı. Neler mi yaşamış? Her milletten bisikletli gezginlerle karşılaşmış 9 yıldır dünyanın etrafında 3 kez bisikletle dolaşan turcu. Her ülkede kendisine yardımcı olan bölge insanları, oraya yerleşmiş Türkler, Çin'de iki şeritli yolda bisikletlerden kaynaklanan trafiği, tüm uluslararası yollarda güneş enerjisi ile aydınlatan elektrik lambalarını, bardaktan boşanırcasına saatlerce yağın yağmurda yerde bir damla bile su olmamasını ve daha bir çok şeyi.

Ne dersiniz belki siz daha da ileriye gideceksiniz. Peki ilk iş olarak neden işinize ve okunuza bisikletle gitmekle başlamıyorsunuz. Emin olun hayaller peşinden gelecektir.

Bisiklet Yoluna Yeni Bahane: "Bisiklet Yolu Yapsak, Kazadan Geçilmez"

Ankara Büyükşehir Belediye Başkanı, bisiklet yolu konusunda çözüm üretmek yerine, yine bahane üreterek kabahati topluma yükledi.

Belediye muhabirleri ile Belediye Evi'nde sohbet toplantısı düzenleyen Gökçek, Hollanda'daki bisiklet yollarına da değinerek,

"Biz Ankara'da bisiklet yolu yapsak, 3 günde kazalardan geçilmez. Çünkü böyle bir alışkanlık yok" diye konuştu. Gökçek, buna karşılık Hollanda'dan çift köprüklü, 20 metrelik, 120 dev otobüs alınacağını söyleyerek, 600-700 milyara mal olacak ve parası zamlardan çıkacak olan otobüsleri şöyle övdü: "Bunlar bir nevi tramvay

sayılır. Manevra kabiliyeti inanılmaz. Normal yolcu kapasitesi AB standardında 200 kişi. Ama bizde 300'e kadar çıkar. Araçlarda biri sağda diğeri solda olmak üzere çift kapı olacak. Otobüsler, 6-8 aya kadar Ankara trafiğinde olur. Bunları alırsak Kızılay'a diğer otobüslerin girişini engelleyebiliriz".

Tüm Türkiye Perşembe Akşamları Bisiklete Binelim

G. Funda ULUTÜRK

Bisikleti anlatma işini zaten biz yapıyoruz iyisi mi siz bizi anlatın. Bizim birçok ismimiz var; kendi kendimize söylediklerimizle, görenlerin duyanların bize söyledikleriyle işte isimlerimiz: Maceracı, adrenalin tutkunu, manyak, deli, hasta, çevreci, özgürlük delisi ve daha pek çoğu. Genel tepki "ne işiniz var akşam akşam" oluyor; bazen de "aaa yarış var" diyorlar; görüp alkışlayanlar da var, yolda sıkıştıranlar da. Derdimizi merak edenler ise ya zaten bisiklete aşina insanlar ya da toplumun sosyal gelişimini önemseyen insanlar.

Perşembe akşamı bisiklete binme düşüncesi, zaten mesleği de bisikletle oldukça içli dışlı olan Muhlis Dilmaç'ın hafta sonları yapılan turlarla yetinmeyip bisikleti insanlara sevdirmeye düşüncesini misyon edinerek 2007 yılında Göztepe sahil yolu turlarına çıkmasıyla başlar. Hafta sonu birlikte turladığı dostlarının da ona katılmasıyla Perşembe Akşamı Bisikletçileri(PAB) filizlenir. Amaç bisikleti insanlara sevdirmek ve bisikletin yaşamın parçası olmasının gerekliliğine dikkat çekmektir. Başlangıçta sadece üç beş bisiklet sevdalısıyla dönen pedallar şimdilerde 100-150 kişiye ulaşmış durumda. Biz de Perşembe Akşamı Bisikletçileri (ANKARA) ekibi olarak "Bisikletli Yaşam" için tek ses tek yürek düşüncesiyle 1.5 yıldır turlarımızla devam ediyoruz. Her Perşembe 20:00'da Kızılay/Güvenpark havuz başında buluşuyor ve ciddi bir hava muhalefeti olmadığı sürece turumuza çıkıyoruz. Tura çıkmaya uygun olmayan havalarda ise buluşma noktasına gelen bisiklet severlerle en yakın kafeye gidip bisiklet sohbetleri yapıyoruz. Şimdilerde bu uygulamayı uzunca zamandır pedallayan her PAB ili ya da ilçesi yapar oldu sanırım.

Yüreğimiz sadece kendi bisikletimizin üzerinde değil başka bir şehirde bisiklete binen, başka bir ülkede bisiklete binen herkesin yüreğinde atıyor zaten. Bu düşünceyle sadece İzmir ve Ankara'da değil Türkiye'nin pek çok şehrinde aynı anda aynı coşkuyla bisiklete binen dostlar da "bisikletli yaşam" için her perşembe büyük keyif ve büyük anlamla pedalları döndürüyor. Kimler yok ki : PAB Alanya, PAB Aydın Her Perşembe sesimize ses katan dostlarımız var. PAB Trabzon, PAB Bursa Her geçen gün yeni bir katılımcıyla bizlerle aynı heyecanı yürekten paylaşan demir atlı süvarilerimiz var. PAB Giresun Örnek birliktelikleriyle bisikleti anlatan canlar var. PAB Antalya Yine dolu dopdolmuş bisiklet sevgisi yürekleriyle yollara meydan okuyan dostlar var. PAB Denizli , PAB Yalova Öyle güzel canlar doğaya hep dost birliktelikleriyle çığlık çığlık dönen pedallarımız var. PAB Eskişehir, PAB İstanbul, PAB Adana Koca koca pedallarla gelen dostlarımız var. Aynı gün ve aynı saatte farklı şehirlerde olsak da aynı coşkuyu paylaşmak bizi daha mutlu ediyor. Her perşembe birbirimizi selamlayarak turlarımıza başlıyoruz. "Tüm Türkiye Perşembe Akşamları Bisiklete Binsin" diye çıktık ya yollara başka şehirlerdeki bisiklet sevdalısı dostlarımızı da bu coşkuyla ortak olmaya çağırıyoruz.

Bu turlara katılmanız için hiçbir koşul yok. Kendi sürüş güvenliğinizi almanız (Kask, eldiven, trafiğin sizi fark edecek şekilde giyinmeniz, Ön-arka flaşör ve sizi sıkıntıya sokmayacak bakımı yapılmış bir bisiklet) ve en önemlisi bisiklet sevgisi dolu yüreğinizi yanınızda getirmeniz yeterli. Sadece bisiklete binmek değil işimiz turlarımızda rotası Ankara'dan geçen yerli yabancı uzun turlara çıkan turlarını misafir ediyor hikayelerini keyifle dinliyoruz. Varsa perşembemize denk gelen sergi, konser, gösteri hep birlikte keyfimize keyif katarak izliyoruz, geziyoruz. Kış zordur Ankara'nın bilen bilir işte zor kışlı perşembe gecelerimizde de Bisiklet Temalı Film gösterimi yapıyoruz.

Meçhul Bisikletçi Anıtı

Aydan ÇELİK

Bir süredir Salman Rüştü'nün Geceyarısı Çocukları'nı okuyorum. Roman, yayımcısının da söylediği gibi düşünle-hakikatin, fanteziyle-tarihsel olguların arasında gidip geliyor. "Hayatımızdaki en önemli kararlar, genellikle biz orada yokken alınır" gibi müthiş mesellerle dolu bir kitap bu. Romanın bir yerinde yüzüme geniş bir tebessüm yayıldı. Kitabın hem kahramanı hem de yazarı olan Salim Sina, şöyle bir cümle kurmuştu: "...1942 yazının sonlarında dedem Doktor Adem Aziz, tehlikeli bir iyimserlik kapmıştı. Agra'da bisikletiyle gezerken kulakları tırmalayacak kadar kötü ama mutlu bir şekilde ıslık çalıyordu..." Sina'nın bir bulaşıcı hastalık gibi tarif ettiği iyimserlik, aslında yazarın kendisinin de pek çözemediği bir durumdu, ve işin içindeki bisiklet boyutunu ihmal ediyordu. Bu köşeyi takip edenler, bisiklete binen insanın iyimserlik hastalığına tutulduğuna dair çok cümle okumuştur. Aslında mesnetsiz bir iyimserliktir bu. Kötümserliğin ta kendisidir. Yine de yapacak bir şey yoktur. Bu hastalık, o seleye oturan herkese bir şekilde bulaşır. 17 haziran perşembe sabahı saat altıda evinden yola çıkan Çağatay Avşar da Ankara Gölbaşı Yolu'nda böyle bir iyimserlikle pedal çeviriyordu. Yola çıkmalı yaklaşık bir saat olmuştu. Hafif eğimli bir yokuşu ortalama 20 km/saat hızla tırmanıyordu. Bir taraftan da 30'lu yaşlarını geride bırakmış, kırka doğru yol alıyordu. Ama katilin biri, ama caninin teki, ama kalleşin önde gidene, ona ömrünün geri kalanını yaşama fırsatı vermedi. Emniyet şeridinde giden Çağatay'a direksiyonu kırdı ve o kadar yüksek bir hızla çarptı ki, onu bisikletinden 50 metre uzağa attı. Katil arabasından indi. Çağatay'a yardım edeceğine, yerdeki kanıtları topladı, kaskını bile aldı, sonra da kaçtı gitti. Çağatay'ın kaybı bisiklet dünyasını derin bir üzüntüye boğdu. Türkiye'nin bir sürü yerinde yoldaşları onun adına saygı turları yaptı, bisiklete saygı talep

Genel olarak gözlemlediğimiz bir kanı var ki bizi derinden üzen, üzerken düşündüren, bisiklet denince ilk akla gelen "karne hediyesi" oluyor. Ya da hafta sonu piknikte, yetişkin-çocuk eğlencesi kıvamında şöyle bir dolanıp gezmece sonrasında hop bagaja ve hoppp balkona yada depoya hapsedilen bisikletler...Oysa bizler, özgürlük, yaşamın olmazsa olmazı, vazgeçilmez, tutkusu aslında bütün dünyası olan bisikletin toplumların sosyal gelişiminde çok önemli rolü olduğunu biliyoruz. İşte geçen yıl ki Bisiklet Kongresinden derlediğim bisiklete dair bilmek istedikleriniz...Dünyada karbondioksit salınımının yüzde 80'inden şehirler sorumludur.Üstelik bu, dünya nüfusunun yüzde 50'den fazlasının şehirlerde yaşadığı gerçeğiyle birleştirildiğinde, kendimiz ve gelececek nesiller için sürdürülebilir bir dünya sağlamada sorumluluk almamız gerekliliğine işaret etmektedir. Dünya,şehirlerdeki çevre kirliliği ve sıkışıklık ile küresel ısınmanın ve bunlarla ilişkili olan obezite ve kalp hastalıkları gibi sağlık sorunlarının yarattığı tehditlerle karşı karşıyadır. Bisiklet sporunun ise şişmanlık, stres, metabolizma hastalıkları, sırt ağrıları, yüksek tansiyon gibi vücuttaki olumsuzlukları giderdiği, daha sağlıklı ve mutlu bir insan yarattığı yapılan birçok araştırmada ortaya çıkmıştır. Bununla birlikte dayanıklılık gücümüzü artırması, stresle baş etmemizde yardımcı olması, kuvvet gelişiminden sonra yağ yakımı ve dolayısıyla kilomuzu kontrol etmemizi sağlaması, eklemelerimizi güçlendirmesi, sırt, bacak, karın ve kol kaslarını çalıştırması ve nihayetinde kondisyonumuzu artırması bunlar arasında sayılabilir. Hareketlilik (mobilité) şehirlerin daha fazla sürdürülebilir gelişimi için yaşamsal bir role sahiptir. Bugünün insanlarına farklı ulaşım alternatifleri sunmaya ve şehir planlarımızı yeniden değerlendirmeye ihtiyacımız var.

İşte bu noktada yaşadığımız sıkıntılardan bahsetmenin tam da sırası. Tüm araç sürücülerinden ve yayalardan bisiklet sürücüsünü fark etmelerini, sıkıştırmamalarını, araç sürücülerinden kapılarını açmadan önce ayna kontrolü yapmalarını, hiçbir şekilde camdan çöp ya da benzeri nesne atmamalarını, ani fren durumlarında arkalarındaki bisikletlinin fren mesafesini hesaplamalarını istiyoruz. Trafikte saygı ve hoşgörünün hep kazanç olduğunu unutmamalıyız.

Keşkesiz ne söz olur ne de yazı değil mi? O zaman keşke belediyeler bisiklet yollarını sadece parka, bahçeye değil de şehrin göbeğinden semtlere dağılacak şekilde ağlandırsa. Keşke Emniyet Müdürlükleri Bisiklet ve Bisikletli Hakkında Dikkat Edilmesi Gerekenler açıklamalarıyla bezenmiş tanıtıcı ve uyarıcı broşürler dağıtsa. Keşke ehliyet alırken sorumlu olunan müfredat bisiklet hakkında bir bölüm eklense. Keşke ilkokullarda bisiklet eğitimi için birkaç ders ve uygulama için de bir bölüm ayrılmalı. Keşke Trafik Kanununda ve yaptırımlarında bisiklet hakkında yüzümüzü güldüren maddeler olsa...Keşkeler bitmez ben en önemlilerini sıraladım sadece. Ama bir keşke var ki yazmadan olmaz. Keşke bizi her gören Hello ! diye bağırmasa... Türk bisikletçi olmaz mı? Bal gibi de olur hem de yüzlerce milyonlarca... "Ben hiç bisiklete binmedim ya da binmeyi bilmiyorum" diyenler, hiçbir şey için geç değil ki. Biz yediyiz biz yetmişiz, biz içimizdeki çocuğu hiç kaybetmeyenleriz. Sen de kaybetme katil bize...

Sevgiyle ve pedalla kalınız...

* İzmir Life Dergisinde yayınlanmıştır.

etti, motorize zorbalığa bayrak açtı. Eylemler bununla sınırlı kalmayacak elbette. Çağatay için yapacağımız çok şey var. En yakın eylem bu cumartesi olacak. İstanbul'da Göztepe Parkı'nda saat 17:00'de başlayacak Critical Mass, bu kez onun için sokakları dolduracak. Bisiklete binen, binmeyen herkesi bekliyoruz.

İzmir C.Mass ise, ilk eylemini Çağatay için yapacak. İzmirli bisikletçiler saat 17:00'de Konak Meydanı'nda buluşacak. Türkiye Bisiklet Federasyonu da bir yarışa Çağatay'ın adını vermeyi planlıyor. Benim şöyle bir önerim var: Onun hayatını kaybettiği yere bir anıt yaptırılmalı ve bu ülkede ömrü trafik zorbalarıyla çalınan bütün bisikletçiler adına "Meçhul Bisikletçi Anıtı" diyelim... Görevimiz bununla da bitmiyor. Çağatay'ın katili -ya da katilleri- henüz bulunmadı. Önce onun bulunması, ardından da bir hukuk mücadelesi vermemiz gerekiyor. Umudumuzu kaybetmeyelim. Plakası tesbit edilemeyen ama sağ ön tarafı hasarlı, vişne çürüğü renginde Fiat Doblo'nun peşini bırakmayalım. Görme, duyma ihtimali olan her yere, herkese haber salalım.

Sevgili Çağatay,

en son ne zaman görüşmüştük diye düşündüm. Sanırım beş yıl filan oldu. İstanbul'a gelmiştin. Sirkeci'de bisikletçileri dolaşmış, oradan da Sultanahmet Köftesisine gitmiştik. Hatırlıyorum da Bergama köylülerinin siyanürle altın aranmasına dair eylemlerini bile konuşmuştuk. Benim cahil cahil atıp tutmalarımı doktora yapmış bir maden mühendisi olarak nasıl da tevezula dinlemiştin. Artık sen de 'göçmüş bisikletçiler bahçesi'ndesin. Eminim yüzündeki tebessüm orada da eksilmemiştir. Hoşçakal.

Solfasol'e Merhaba

Emrah KIRIMSOY

Solfasol ile tanışırken yeni bir yer keşfetmiş gibi heyecan ve merakın yanı sıra bir gecikmişlik, şaşkınlık ve biraz da eziklik duygusu yaşadım. Kısacık bir karşılaşmaydı ama Ankara'da yaşarken Ankara'yı ne kadar az bildiğimle, ne kadar az tanıdığımla yüzleştim tekrar. Genel geçer şekliyle bir bürokrasi, gri ve kalabalıklık kenti olarak bilinirken; Ankara'nın yeşili, samimiyeti ve kucaklayıcılığı içinde sakladığına tekrar tanık oldum.

Yaşamların kendimce fotoğraflarını çekti aklım ve yüreğim. Kimilerini kıskandım, kimilerine hüznümlendim. Kıskandım, çünkü nefes alacak bir alanda hissettim kendimi. Hüznümlendim, çünkü mutsuzluklara ve yapılabilecekken yapılmayanlara tanık oldum. Islak bir zeminde dağılıp yayılan mürekkep gibi şehir merkezinin yayılmasıyla şehir dahil olan bir köy, Solfasol. Ama henüz merkezle aynı renkte değil. Olmalı mı? Bana sorarsanız olmamalı ama dağılan renkle karışıp başka bir renk oluşturabilse ne güzel olurdu...

446 no'lu otobüsle Solfasol durağında inip vızır vızır akan trafiği geçtikten sonra kerpiç

Fotoğraf: M. Onur Yılmaz

evlerin yanı sıra bazılarının sıvası bile tamamlanmamış bir iki katlı evlerin arasına düşüyor. Çoğu doğal renginde ve boyanmamış ama arada mavi, turuncu, eflatun gibi renklerle boyanmış evler serpişmiş. Dar sokak araları, evlerin önlerinde bahçeler,

balkonlarda saksılar, evlerin arasında yürümekten aşınmış patikalar, birbirlerini kovalayan kediler çıkıyor karşınıza.

Dolaşırken yanından geçtiğimiz insanlar, sayısı çok az olan dükkanların sahipleri veya çalışanları, çamaşır asan kadınlar, top peşinde koşan

çocuklar mahallelerine girmemizi görmezden gelmediler. Aksine kimsiniz, ne yapıyorsunuz diye bir merak vardı. Yabancıydık onlar için ve haklı olarak kimisi gözleriyle kimisi de doğrudan sordu, ne yaptığımızı. Pek de renkli bir gruptuk. Ellimizde not defterleri, çok açığa çıkartmadan taşımaya çalışılan fotoğraf makineleri ile giyimi, saçı, boyu posu, yaşı farklı iki kadın, üç erkek. Nereden geliyorsunuz diye sorduklarında "şehirden" diye cevap vermemiz ise bizim de kendimizi yabancı gördüğümüzü açıkça gösterdi.

Yabancılaşma rağmen kucaklayıcı sohbetler yapıldı ayaküstü. Mahallenin imar izni olmamasından sıkıntılanan, belediyeden hizmet bekleyen ifadeler paylaşıldı. Kısa bir süre öncesine kadar ağırlıklı olarak hayvancılık yapılan ama Belediyeye bağlandıktan sonra hayvancılığın yasaklandığı eski bir köy olduğunu öğrendik Solfasol'un. Ulaşım, imkan vb. olanaklar dillendirilerek biraz da kızgınlıkla "Hiçbir şey yok!" burada denildi. Sohbet sırasında kastedilen dışında var olduğunu gördüğüm doğayı, mütevaziliği, kucaklayıcılığı, dinginliği, yaratacılığı

sağlayabileceğini düşündüğüm olanakları dillendirmek geçti içimden ama mümkün olmadı... "Yok"un değeri daha yüksek oluyor sanırım. Belki de var olanın değerini görünür hale getirip onun da yok olmasını önlemek üzerine düşünmek gerekiyor.

Sohbetler arasında yürürken saklambaç, köşe kapmaca ve yakalamaca oynamak geçti içimden. Bir evin kiremitleri yerleşmemiş çatısını gördüğümde orada kurulabilecek oyun alanı belirdi zihnimde. Ağaçların üzerlerine çıkılması olduğunu düşünürken, çocukken hayalim olan bir ağaç evi canlandırdım zihnimde. Ne de güzel yakıştı... Bir sokağın sonunda oluşturulmuş küçük bir çocuk parkı da çıktı karşımıza. Kaydıraklı, merdivenli donanımı da var. Çepe çevre banklar dizilmiş. Kullanılan malzemeler soğuk ve yaşlanmış görünüyor. Muhtemelen havanın serin olmasından da kaynaklı ama park pek bir yalnız. Aslına bakılırsa çocukların o parkın sınırları içinde kalmaya da hiç ihtiyaçları yok. Mahallenin tamamı bir oyun alanı gibi. Şehir merkezinde derslerden, ders-hanelerden, sınavlardan arta

Solfasol otobüsü
Haydi gel, bir kere daha deniyelim,
Mutluluk hakkını kaptırma başkasına.
Solfasol otobüsüne binelim sıkıştıktır,
Yakın olmanı istiyorum bana.
Asu gel, bir kere daha deniyelim.
Bu otobüs en kalabalık, en coşkunu,
Yollarda hemen her gün kaza, Ama olsun,
biz yine ona binelim.
Şöyle geç,
hem biraz daha sokul,
Duymak isterim o kızığın kokunu.
Senin ellerin ne küçükmüş ki,
Tuttuğun bir ölü gövde olmasın.
Derin nefes al,
geleceği düşün.
Bilincini sık, yaşlar dolmasın,
Senin gözlerin ne büyümüş ki.
Asu gel,
bir kere daha deniyelim.
Asu gel,
solfasol otobüsüne binelim.

Ali Cengizkan

kalan zamanlarını bilgisayar, televizyon önünde geçiren çocuklar için burası ne kadar eğlenceli, dingin ve huzurlu olabilir... Solfasol'de çocuk olmak istedim tekrar. Mutlu oldum.

Solfasol

Ebru BAYSAL

İyi ki gittik... Niye orada olduğumuzu açıklamak zor oldu. Görmeye geldik. Nereden geldik? "Ankara'dan geldik" demek çok garipti. Merkezden bir yerlerden...? Yabancı düşeceğimizi biliyorduk ve yabancı olmayı yaşadık. Yabancı olduk. "Bilmekle" "olmak" arasında garip bir fark var.

Burada yabancı olunca, ince lip kopasın geliyor. Kurtarıcı ise yakınlık. Yakınlaştıkça zaten ne varsa ince lip gidebiliyor. Başka bir şey başlıyor. Yakınlaşmak ilişki kurmak. Tekrar başlıyorsun. Baştan Yeniden.. Yaşama takılıyorsun birden, tekrardan. Çiçekler, dallar, renkler, yaşamın devam ettiğini teyit ediyorsun....

Görmeye gittik. Orada bulunmak istedik. Bir yerde bulunmak önemli, biliyoruz. Solfasol'le ilk elde bir karşılaşma yaşadık.

Tanıdık olmayan pek bir şey yoktu belki, ama akşama kadar süren bu gezintide vurgular var. Soğukta yürüdük, yürüdük...Sokaklar genelde boştu. Çocuklar ve kediler hariç. Varlığımızla oradakilere verdiğimiz ve bizim de her an hissettiğimiz yabancılaşma hissi... Tanışmalar, bir miktar soru sorduk. Konuştuk.

Atatürk Lisesi'nin önünden otobüse binmek, bulvarı, Ulus'u, Aydınlıkevler'i geçip Ankara'nın hallerinden geçerek Solfasol'e ulaşmak ve durakta inmek. Bu bir yolculuktu!

İlk karşılaşma; "Hacı Bayram Veli'nin doğduğu ev" tabelası. Otobüsten inip biraz yürüyünce buranın verdiği bir çeşit terk edilmişlik hissine rağmen bu tabela, olası hareketliliğin de habercisiydi. Gruplar halinde ziyaretler.

Nelerden konuştuk? Burası hala bir köy. Asıl köylüler hemen hemen gitmişler. Ankara'nın etrafının dolmaya başlaması gibi burası da ola-

cak olanı bekliyor. Çukurdaki ve yamaçlara konmuş üst üste, dip dibe evler bekliyor. Yapılan yolla birlikte Ankara içindeki "o şeyle" geliyor. Henüz daha farklı bir zaman yaşıyor. TOKİ'nin ayak bina-

mı" sorusunda nasıl incecik durmak gerekiyorsa, öyle. İşte sonra düşünceler. Kentleşme, malum ilişkilene, de mok ra si. Hala bilmediklerimiz. Kafamızdaki bazı bilgileri üreten putlar. "Önce biz

kırmalıyız" düşüncesi. Kendimize ve kafamızda verili olan bilgiye bir daha bakmalı!

Oraya gitmekle işte, bu bakışı kolaylaştırdık.

Fon hazırdı zaten. Yamaçlar, yokuşlar, merdivenler, sokaklar, perspektifler, çoğu dokunsan kırılacak evler, tanımlı-tanımsız, yan yana üst üste yaşama alanları, aralar... Az sayıda kocaman evler, daha uzakta ama yine kocaman evler. Terk edilmiş, yıkılmış evlerde, duvarlarda zaman okumaya uygun izler, ama "ille de ve işte yaşam" diyen detaylar ve çocuklar, kediler...

Bir diğer deyişle; bozulmuş bir şeyler, bozulmak yerine olduğu halle barışık, yeşermeyi seçmiş bir şeyler, bitmek üzere olanlar, inatla tutunanlar, sıralamasını ezberlediğimiz korkulması haller ve habercileri kılığında bir şeyler, ışığı ve sevinci hissettiğimiz haller, yabancılaşma halleri, uzaklıklar, yakınlaşmalar, ve yine aynen çocuklar, kediler...

Ve son bir tekrar; ışık, sıcaklık, sevgi, korku, korku, nöbetçi,haberci, sevinç, umut, ilgi, yaklaşma ve aynen çocuklar ve kediler...

İçimizi boşaltıp yürümeyi pek bilemediğimizden, bin bir düşüncemizin özeti, bizi geldiğimiz noktaya getiriverdi. Dönüşte manalı sebebi ziyaretle; Ulus, Hacıbayram ve çevresi durağından sonra:

Solfasol nasıl başlamıştı buralarda hayata? Neler oldu zamanla?

Şimdi ne olmakta ve ne olacak bundan sonra?

Orada yaşayanlar ne ister? Onlara bir şeyler vermek isteyenler ne ister?

Yani aslında Sevgili Ankaramızı düşünürken sözünü ettiğimiz her şey; Solfasol'e göre akış farkıyla, başlangıç farkıyla...

Bu yolculukta Hacı Bayram Veli'nin öğütleriyle alakalı.... Ya da acaba Solfasol Gazetesi de...

Röportaj:

Külüstür Turgut Karşılar Sizi!

Ezgi KOMAN - Fotoğraflar: Özlem ZORCAN

Sahaf, "sahife"nin çoğulundan türetilmiş bir kelimedir. "El yazması ve değerli kitap satan, derin kitap bilgisi ve ilmine sahip olan, müşterisinin müşkülünü gideren, ehline ehliyetle deva bulan fakat ilmi ilim için, kitabı para için veren bir ticaret erbabı" kişi anlamına gelmektedir. Sahaflar hiç okumayacağı kitapları alan "kitap meczuplarıyla" alimleri, şairlerle araştırmacıları "hemhal" eden mekanlardır. Okuyucu için, bir başka aleme, maziye gömülmenin dayanılmaz tutkusunun yeridir aynı zamanda. Yepyeni, şık fakat "kokusuz" kitapçılarda bulunmayan bir tutulma halidir sahaflarda yaşanan. Tutulursunuz... Zamanla yakınlaşıp, uzun bir yolculuk için aradığınız arkadaşınızı buluverirsiniz. Bulduğunuz şeyin "nadir" oluşu ise kültür endüstrisinin egemen olduğu günümüz toplumunda, çoğaltılarak değersizleşen ve de her şeyin kopyalanabildiği bu hayatı, değiştirmek için sizi güçlü kılar.

Ankara'nın en eski sahaflarından biri olan Turgut Koraltan, Ankara'da sahaflığın hikayesinin başladığı zamanlara, tüm sahafların Ulus'ta olduğu zamanlara tanıklık etmiş birisi. Külüstür Turgut olarak tanınan Koraltan, dönemin sahaflarıyla ahbablıklarının yanı sıra pek çok sahaf için de ayrı bir önem taşıyor. Örneğin; Türkiye'nin en iyi 10 sahafı içerisinde yer alan Sanat Kitapevi'ne girdiğinizde, kitapevinin sahibi Ahmet Bey'in masasının üstündeki duvarda, Külüstür Turgut'a ait fotoğraf duruyor. Külüstür Turgut, "nevi şahsına münhasır" kişiliğiyle, hümanistliğiyle, Neyzen Tevfik'e benzeyen bir yaşam hikayesiyle sahaf müşterileri için de başka bir tutulma hali yaşıyor. Külüstür Turgut şu anda eski hali hiç kalmayan Olgunlar Sokak'ta, tıp kitapları satmaya devam ediyor. Solfasol olarak Ankara'nın birikimine dokunmak istiyoruz demiştik. Hem bu birikimin oluşmasında emeği olduğunu düşündüğümüzden, hem Eski Ankara'ya ve Ankara'nın eski kitapçılarına ilişkin tanıklığını bildiğimizden, hem de hikaye düşkünlüğümüzde, 65 yıldır kitapçılık yapan Turöz, Olgunlar Sokak'a gelince kestik. Orayı daha ayrıntılı yazmalı diyerek, bir başka sayıya bıraktık... Buyurun, eski Ankara günlerini... 1930'lara...

1931 yılında doğmuş Turgut Koraltan. Babası marangozmuş. Cumhuriyet ilan edilince, 1923 yılında İstanbul'dan Ankara'ya göç etmişler Turgut'un annesiyle birlikte. Cumhuriyetle birlikte yeni iş sahası olan Ankara, umut olmuş onlara da. Fakat bir süre sonra verem olmuş Koraltan'ın babası. Bu nedenle de düzenli çalışması pek mümkün olmamış. Zaten savaş zamanı, karneyle ekmek satılan günlermiş... Ankara'da İÇ Cebeci Süngü Bayırı Sokak'ta zar zor üç katlı bir ev alınmış. Kendilerinin yaşadıkları bahçe katının dışındaki yerler, kiralanmış. Ama bu, kıt kanaat geçinmenin önünü almamış. Zaten o zamanlarda Ankara'da doğru dürüst kiralık ev de bulunmazmış, kiralamaya rağbet yokmuş...

"Tezemin çocuğu olmamış beni evlatlık almış. 1949 yılına kadar soyadım Tümer'di. Bu tarihte teyzem beni mahkeme kararıyla evlatlığına tecil ettirince soyadım Koraltan oldu. Hatırasına hürmeten de o soyadını bırakmadım. Yani iki evli büyüdüm ben, ama zor geçindiğimiz günlerdi" diye anlatıyor Koraltan soyadı-

nın hikayesini, ardından da devam ediyor, babasından zorla alabildiği 10 Kuruşla ne yaptığını anlatmaya:

"42 senesi. O zaman Çocuk Haftası yeni çıkmıştı. On kuruşu babamın elinden zor alırdım, Çocuk Haftası almak için. Kitaba karşı böyle hasretle büyüdük".

Çocuk Haftası 1942 yılında Tahsin Demiray, Rakım Çalapala ve Kemalattin Tuğcu tarafından çıkartılan bir haftalık çocuk dergisi. Turgut'un da kitaplarla ilk ilişkisi bununla başlıyor. Ama asıl kitap sevdasının tohumları ortaokul sırasında atılmış, mahallede arkadaşları Sami ile birlikte, Pof Pof Sami ile.

"Sami ile aynı mahallede yaşadığımız için, bizim birbirimizle kaynaşmamız spor davasıyla olmuştu. Sami futbol oynardı. Güzel top oynardı. Ben de top oynardım icabında... Gülle atacak, disk atacak gibi ge-

niş sahalar vardı o zamanlar. Arsalar boş... Şimdi adım atacak yer yok, görüyorsunuz. O zamanlar yer boştu. Ona göre mahallenin çoluk çocuğu spor yapardı. Yani ben spora sekiz dokuz yaşında başladım. Okumaya da bu yaşlarda heveslendim. Pof Pof Sami ile. Baktım o roman okuyor ben de okudum. Okuma işimiz işte orada başlıyor... Okuma işi sevgi işi... Öyle zorlamayla falan olacak bir şey değil".

Kitaplara düşkünlüğü bu yaşlarda başlarken Turgut'un okul kitaplarıyla arası o kadar iyi değilmiş ne yazık ki...

"Okumayı seviyorum ama 'iğrendiğim' dersler var. Halen rakamları sevmem. Anlatabiliyor muyum? Bizde hesap kitap, geometri, kimya problemi, fizik kuralı yok... Onlar o esnada kafama yer etmedi.. Benim asıl merakım çiftlik yapmak, çiftlik kurmaktır. En azından seksen tane tavuğum vardı bahçede. Dört beş tane de her sezon kuzu yetiştirdim... İşte o sırada okul kitaplarına da pek yüz vermedim. Zaten orta ikide kaldım sınıfta. Ortaokulu dört senede bitirdim. Fizik, kimya problemi yü-

zünden. Ondan sonra düşme kalka ortaokulu bitirdik... O dönemde benim davam, gayem okumak öğrenmek, kütüphane yapmaktır. Ne olacak bizim evde... İşçi babanın oğluyum. Üç kardeş-tik. Okula gidiyorduk. Ablam beş yaş, abim dört yaş büyük benden. Onlarla haşır neşir olduk işte..."

İlk karşılaşmalar önemlidir ya, bir kitapçıyla ilk karşılaşması ise on üç- on dört yaşlarında olmuş Turgut Koraltan'ın.. Yine Arkadaşı Sami ile birlikte:

"Bir gün Sami ile Anafartalar'a sinemaya gitmeye karar verdik. O zaman Cebeci'den kalkıp Anafartalar'a gitmek Şam'a gitmek kadar zor. Anafartalar'daki Sümer Sineması'nda Kızıl Maske oynuyor. Sümer Sineması Sus Sineması'nın altında. Çocuk Esirgeme Kurumu'nun alt tarafından merdivenle inersin. Dar bir sokaktır. Fırının altındaydı. O dar sokaktan inerken fırının yanında barakalar gördüm. Kitapçı barakaları. İlk kitapçıyı orada gördüm. Sus Sineması'nın kapısının karşısında da bir dolap vardı. Ve bir adam o dolapta kitap satıyordu. Pulcu Emin Abi... Öylece o zaman tanıdım oldum ilk kitapçıyı, Pulcu Emin Abiyi". Sami ile birlikte Pulcu Emin Abiye "dadanmış"

Koraltan. Sık sık gidip dergi alıyorlarmış, ucuzundan... Emin Abi şarabı severmiş, tezgahı birine emanet edip şaraphaneye gidermiş. Sonradan, Turgut'a ve Sami'ye de emanet etmeye başlamış... Böylece ilk kez kitapçılığa bulaşmış. Ama asıl kitapçılık hikayesi, 1947 yılında gördüğü bir ilanla başlamış:

"1947'de yaz günü, okul tatil. Ulus'taki bir kitapevinin camında bir ilan gördüm. İçeri girdim. Müracaat ettim. Adamcağız, 'yarın gel' dedi. Gittim. Bizi imtihan etti. Çabuk okuma imtihanı. Çabuk okuyan kazanıyordu. İmtihani bendeniz kazandım. Beni işe aldı. Bir de kız vardı. Azime diye... Zavallı gariban, dişlek bir kızdı. Onu

kasiyer olarak aldı. Hemen işe başladı.”

İşe başladığı kitapçı Çankaya Kitapeviymiş, sahibi de Faik Ambarcıoğlu. Çankaya Kitapevi o zaman Ulus'ta heykel'in karşısında, Anafartalar'a giderken, Sümerbank'ın üzerindeymiş. Sirtınızı Çankaya Kitapevine verdiğinizde, tam karşı köşede merdivenli bir kıraathane varmış. Yanan Maarif Vekaleti'nin yanında.

Turgut Koraltan'ın aylığı o zamanlar 45 liraymış. Bu miktar bir memur maaşının yarısıymış. 16 yaşındaki bir çocuk için oldukça iyi bir paraymış. İşe girdikten kısa bir süre sonra, Faik Ambarcıoğlu Turgut'a o devrin parasıyla 300 bin TL para vermiş.

“Faik Abi, git bu parayı Merkez Bankası'na yatır dedi. Denemek için tabii. O dönemde öyle... Ya yere para atarlardı ya da teslim ederlerdi. Ustaların eski numaraları. Parayı götürdüm. Makbuzu getirdim”

Böylece aralarındaki güven meselesi netleşmiş ve aylığı 75 TL olmuş Turgut'un, neredeyse memur maaşı... Kitapevinde o dönem “ilim kitapları” satıyorlarmış, Siyasalın Hukuk kitaplarını.

O yaz çalışmış Koraltan Faik Abi'nin yanında... Birbirlerinden memnun ayrılmışlar ki, seneye yeniden çalışmak için konuşmuşlar. O dönemlerde Denizciler Caddesi'nde, Ankara'nın eski sahaflarından Sami Güneyçal ile Ali Rıza'nın da kitap barakaları varmış. Turgut Koraltan, Sami Güneyçal'ın barakasına Çankaya Kitapevi'nde ça-

lışmaya başladıktan bir yıl sonra, “muttali” olmuş.

“Çankaya Kitapevi'nde çalıştığım sıralarda, Denizciler Caddesi'nde, bizim Sami Güneyçal'ın bir kitapçı barakası vardı. İki metre karelik falan. Gelirdi ama her zaman açmazdı. Okula gidermiş. Ben ona sonradan muttali olabildim. Bir de siyah bıyıklı Ali Rıza vardı. Sami'nin barakasının 15-20 metre ilerisindeydi barakası. Bu arada bu hikayeler oluşurken; Anafartalar Caddesinde Çocuk Esirgeme Kurumu'nun kapısının tam karşısındaki meydanlıkta bir yorgancı, solda Altın Çizme vardı. Ankara'nın en eski çizmecisi Yusuf'tu. O binanın dibinde de bir kitapçı tezgahı vardı. Bu tezgah Komünist Osman diye bilinen sarı bıyıklı birinindi. Çok tanışmazdık ama fakültede okuduğunu biliyordum.”

Turgut Koraltan, 1949 yılında, liseden yine matematik, fizik ve kimya dersleri yüzünden kovulunca Çankaya Kitapevi'nde devam etmiş çalışmaya. Ta ki 1952 yılında askere gidene dek.

1952 yılının bir başka önemi daha var Turgut Koraltan için. Turgut Koraltan güreşçiymiş ve 67 kilo Greko-Romende Türkiye birinciliği varmış. O yıl da Helsinki Olimpiyat Seçmeleri'nde finale kalmış ve birinci olmuş. Güreşteki bu başarısı Turgut Koraltan'ın Erzurum'da yaptığı askerliğini, spor salonunda geçirmesini sağlamış. Orada inzibatlara, güreş öğretmiş. Takımını da birinci yapmış, ordu içinde yapılan şampiyonada.

Erzurum'da spor salonunun olduğu 9. Tümen Karargahının yanındaki Molla Kay Camii'nin altında bir kahve ocağı varmış. Turgut bu kahve ocağını bir kütüphaneye dönüştürmüş, evden kendisine gelen 60 TL ile kitap satın alarak. Kahve ocağındaki

rafları kitapla doldurmuş, Erzurum'da askerlerin sevilmemesine rağmen, Turgut'u sevmişler:

“Hilafsız 200-250 cilt kitap vardı. 24 ay içerisinde o kadar toplayabildim. Gelirken de bütün kitapları oradaki çocuklara dağıttım. Bir tane bile getirmedim Ankara'ya. ... Erzurum'da askerleri sevmezlerdi ama ben caminin hocasının torunlarına Fransızca dersi veriyordum. Bazen de hocayla namaz kılıyordum...”

24 Temmuz 1954 yılında terhis olmuş. Asker dönüşü, akli kitaplarda kalsa da abisi Şevket Tümer'in ısrarıyla Eczacı Niyaz'ın yanında -Derman Eczanesi- işe başlamış. Derman Eczanesi Saman Pazarı'ndan At Pazarı'na doğru yokuştaymış. Eczanede Türk Eczacı Kodeksine uygun ilaç yapıyormuş. İlaç yapılan bölümde kavanozların üzerinde, Kodekse göre Fransızca isimler yazılıymış. Eczanenin kalfası Fransızca bilmiyormuş. Turgut ise Fransızca'yı “sökmüş atmış”. Bu yüzden açıp Kodekse bakarak, “bu şu demektir” diyormuş. 5-6 ay böyle geçmiş. Ancak Turgut Koraltan'ı eczanede çalışmak sarmamış ve ayrılmış.

O dönemde hapsi Balalı olan hurdacılarla yakın ilişkileri varmış. Hurdacı ardiyelerine gider, kitap bakarmış. İşten ayrıldıktan sonra biraz dolandıktan sonra sırtında çuval, başlamış kitapçılığa. Tezgah açmış:

“Saman Pazarı'ndan aşağıya inersiniz ya, Çocuk Esirgeme Kurumuna gelmeden önce Şengül Hamamına inen merdivenler vardır. Yahudi Mahallesine giderken. Şimdiki lise, o zaman ortaokuldu.

Sağ tarafta Çocuk Esirgeme Kurumu'nun bahçesi, fırının arkasında sol tarafta da Şengül Hamamı. Onun üzerinde demirler vardı. Yanında da bir sigara büfesi. Önümüzde bir tane dört köşe polis kulübesi. Demirlerin arkasında tahtadan bir dükkan... Züccaciye Kayserili Şükrü Farsak. Dükkanın yanında ben, benim yanımda bir Ermeni'nin manifatura dükkanı. Onun üzerinde bir iki dükkan, onun üzerinde Akalın Fok Durması... Kitapları Hergele Meydanı'ndan getiriyorum. Demirlerin üstüne koyuyorum. Büfenin yanına bir sandık yerleştirdim. Akşam olunca kitapları topluyorum, sabah olunca çıkarıyorum. Yıl 1955-1956”

Bu sırada Osmanlıca öğrenmesi gerekmiş Turgut Koraltan'ın.

“İşin gereği Osmanlıca öğrenmem iktiza etti. Ben zaten askerde bir taraftan Fransızca'yı hatmederken, öbür taraftan elimde Elifba'yı aldım da, kendi kendime Osmanlıca'yı öğrenmeye başladım. Biraz kafasını gözünü yarar hale gelmiştim. Babam eski yazı okur ve yazardı. Hattı ne yukarı giderdi ne aşağı, düz giderdi. Hurdacıdan kitabı alır, çuvalı sırtıma vurur, eve getirirdim. Babam bahçede oturur, eski yazı kitapların adlarını okur, ben yazarım, sonra götürür satardım. Baktım böyle eziyetli oluyor, Osmanlıca'yı tastamam öğrenmeye niyet ettim ve kendi kendime öğrendim”

Kitapçılıkla devam eden günler sırasında Ankara'nın

pek çok kitapçısıyla ve kitap tutkunuyla tanışmış, bazılarıyla ahbab olmuş...

“O zamanlarda tanıdım Turhan'ı. Turhan Kitapevi var ya.. O da orada çalışıyor. Derken Konyalı İbrahim'di, Mustafa Güllüoğlu'yu, Urfalı Mustafayı, Ahmet Güllüköktü, Osman Yüksel Serdengeçti'yi, Kemal Pilavoğlu'yu... Vasfi Hoca... Hepsini bu zamanda tanıdım”

Bu arada yıllarca çalıştığı Çankaya Kitapevi'nin sahibi Faik Abi kitapevini bırakmış, Kurşunlu Camii yanındaki apartmanın ikinci katında bir yer tutmuş. Turgut'a da ortaklık teklif etmiş ama Turgut kendi başına iş yapacağını diyerek teklifi kabul etmemiş. Sonunda Faik Abi oradan da ayrılarak Doğumevi'nin karşısında bir yer açmış.

Arada battığı ve başka işler yaptığı günler de olmuş Turgut Koraltan'ın. Ama asıl iş her zaman kitap olmuş. Abisi de her battığında destek olmuş ona. 1958 yılında da Kocabeyoğlu'nda bir dükkan kiralaymış Turgut Koraltan.

“Kızılay tarafları o zaman yeni inşa halinde. Orduevinin üstünde eski Daniştay'ın arasında bir yer vardır, parkın karşısında. Vehbi Koç'un garajı derlerdi. Şimdiki Divan Pastanesi'nin arkası. O arsanın binaya bitişik bir yerinde Ton Ton Amca diye bir adam kitap açardı. Asıl adı Hilmi Şişman. İlk o zaman gördüm Kızılay'da kitap satan adam. Gide gele arkadaş olduk.”

Bir süre de ortak olmuşlar Hilmi Şişman ile Turgut Koraltan. Bolca dergi satmışlar. 1958 yılında Kocabeyoğlu Pasajı süreci başlamış. İlk kitapçı olarak Urfalı Mustafa geçmiş pasaja. O

dönem Kocabeyoğlu Pasajı Toygarzadeler'in mülküymüş. Pasajın alt katında Terzi İzzet varmış. Turgut Koraltan, İzzet'e bir miktar para vermiş dükkanı boşaltsın diye. İzzet boşaltınca da, Turgut'a ikinci kitapçıyı açmış pasaja.

Ancak o günler Turgut Koraltan'ın “bara pavyona” gittiği, özellikle de Kızılay'daki Piknik'te, Reşat Abi'nin yanında içtiği günleriymiş.

Yani, kazanılan para afiyetle yenmiş.

Bu arada Urfalı Mustafa, Bulvar Paşa Pasajı'na geçmiş, bir süre sonra da iflas etmiş. Turgut ise daha sonraları Seçkin Kitapevi'nin sahibi olacak Aytaç Seçkin ile ortak olmuş. 3-5 ay devam ettikten sonra ayrılmış ve Aytaç'a borçlu kalmış. Kendi dükkanını da İzzet'e yeniden devretmiş ve işi bırakmış. Ardından abisinden aldığı parayla Urfalı Mustafa'nın dükkanını devralmış. Ancak ondan da iflas etmiş.

“Yani al aşağı vur yukarı abdestsiz dedeye namaz dayanır mı? Oradan da iflas ettim”

Kitapçıların üzerinde lanet vardır denirmiş. Yaş kesen baş da keser diye...

Turgut Koraltan'ın üzerindeki lanetten mi bilinmez ama o dönem pek çok kişiyle ortak olmuş ancak bir şekilde dikiş tutturamamış. Pasajdaki Gömlekçi Nurettin'den Terzi Mustafa'ya, mahalle arkadaşı Ferid Zahir Torumküney'in oğlu Ulu'ya kadar pek çok kişiyle Kocabeyoğlu Pasajı döneminde ortaklık etmiş. Ancak Pasaj Koraltan'a hiç yaramamış.

“Benim dükkan hep meyhane gibiydi. Geleni gidene boş göndermezdim. Dilaçar'ın oğlu Vahan'la da iyi arkadaşlık. Cumartesi akşamları birlikte İstanbul'a giderdik, bara pavyona”

Bar-pavyon için İstanbul'a gidip gelmelerin ardından 1966 yılında, arkadaşı Değirmenci Alp ile İstanbul Beyoğlu - Mis Sokak'ta bir kitapçı açmışlar. Turgut, Çukurcuma'daki hurdacıardan kitap toplar getirirmiş. Ancak İstanbul kısa bir maceraya dönüşmüş ve Koraltan 3 ay sonra Ankara'ya “kaçmış”.

İstanbul dönüşü abisine “bir dükkan açalım” demiş. Abisi de “bıkmadın mı?” demiş ama bir şekilde destek olmuş ve Turgut, Menekşe Pasajı'nda bir dükkan kiralaymış. Ardından da Salih Elhan ile Konyalı İbrahim gelmişler pasaja. Koraltan o günlerde de “zamparalık” yapmaya devam etmiş. Parasız günler geçirmiş, sokaklarda kalması gerekmiş...

Zafer Çarşısı'nın açılmasıyla kitapçılığa ikinci dönemi başlamış. O da dükkanı oraya taşımış. Yıl 1967 sonrasıymış.

12 Mart ve 12 Eylül'ü burada geçirmiş Koraltan. Ancak o günlerde sarhoş olduğundan hiçbirini hatırlamıyor.

"İki darbeyi de sarhoş kafayla atlattım. 12 Eylül'de Kavunkafa Salim'le Sanatseverler Kulübü'nün arkasında yatıyoruz. O gün garsonlar işe gelmeyince anladık bir anormallik olduğunu. İşe de yaradı, bir kasa bira içtik..."

Günün her saatinde içilen içki ve sokakta kalmaların ardından, 1986 yılında Turgut kendi isteğiyle abisi tarafından Bakırköy Ruh ve Sinir Hastalıkları hastanesine götürülmüş. Bir yıl orada kaldıktan sonra Ankara'ya geri dönmüş. Alkolü ve sigarayı bırakmış. Arada bazı kaçakları olmuş ama artık içmiyor Turgut Koraltan. Zaten içerse sağlığı için çok tehlikeli.

Ankara'ya dönünce Olgunlar Sokak'ta bir tezgah kiralamış. O zamanlar Olgunlar Sokak'taki kitapçılarda yalnızca test kitabı değil, çizgi roman antolojisinden yabancı dergilere, ucuz plaklardan nadir eserlere kadar

pek çok şeyin bulunduğu günlermiş. Olgunlar Sokak ilk kez belediye başkanı Doğan Taşdelen zamanında kitapçılara verilmiş. Ancak Haydar Yılmaz zamanında yeniden düzenlenmiş. O düzenlemeyle birlikte de Olgunlar Sokak eski halini yitirmiş. Eski kitap, nadir kitap değil artık ders kitapları, testler satılır olmuş. Bunun nedenleri üzerine de konuştuk Koraltan'la... Ancak buraya ayrıntılı yazmak gerek dedik. İşte bu nedenle Turgut Koraltan'la sohbetimize devam edeceğiz... Tam kaldığımız yerden, Olgunlar Sokak'tan...

Bu arada; Turgut Koraltan hala Olgunlar Sokak'ta... Şimdilerde tıp kitapları satıyor... Arkadaşlarının desteğiyle, kalacak yer ve parasal konularını çözmeye çalışıyor. Yaşı 83. Akli ve hatıraları çok berrak... Eğer uğramak isterseniz, belki de size bizden önce Olgunlar Sokak'ın hikayesini anlatır...

Yararlanılan Kaynak:
Kebikeç İnsan Bilimleri İçin Kaynak Araştırmaları Dergisi 2000, Sayı: 5, Dosya: ANKARA

Çocuklar için 'Kardeş Türküler'

Çankaya Kent Konseyi ve Halkevleri, Ankaralıları 'Kardeş Türküler' ile buluşturdu. Kuruluşunun 15. yılını anan ezgiler yerine, özgün söz ve bestelerle çocuklar için hazırladıkları 'Çocuk (H)Aklı' albümü ile kutlayan grup, Çankaya Belediyesi Anadolu Gösteri Merkezi'nde başkentlilerle buluştu. Konser öncesinde Çankaya Belediye Başkanı Bülent Tanık, "Cumhuriyetimizin önemli kurumlarından biri Köy Enstitüleri, biri de halkın kendi iradesiyle

bir kültürel yenilenme için kurulan Halkevleri'dir. Halkevleri, cumhuriyetin ülkemize armağan ettiği çok önemli kuruluşlardan biridir. Halkın örgütlenmesi yönündeki başarılı çalışmaları, çeşitli çıkar çevrelerini çok ciddi ölçüde rahatsız etti ve kapatma eylemi defalarca Halkevleri'nin de başına geldi" diye konuştu. Halkevleri Genel Başkanı İlknur Birol da, Kardeş Türküler'in coşkusuyla 1 Mayıs'a ve bahara 'merhaba' dediklerini söyledi.

Uçan Süpürge Kadın Filmleri Festivali "Ayrılık"la Başlıyor

Önüm, Arkam, Sağım, Solum: İKTİDAR! temasıyla 5-12 Mayıs tarihleri arasında gerçekleştirilecek 14. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, 5 Mayıs'ta ünlü oyuncuların, yönetmenlerin ve sinemaseverlerin katılacağı bir törenle başlıyor. Saat 20.00'de Şinasi Sahnesi'nde gerçekleşecek açılış töreni TRT'den canlı yayınlanacak.

Sahnede Uçan Süpürge için buluşuyorlar

Festival başrollerini Derya Alabora, Sibel Kekilli ve Settar Tanrıoğen'in paylaştığı "Ayrılık" filmiyle açılacak. Gecenin sunuculuğunu, "Bana Bir Picasso Gerek" in Bayan Fischer'i, "Şölen" in Siân'ı Ayça Bingöl ile "Savaş ve Kadın", "Sersem Kocanın Kurnaz Karısı" ve "Godot'yu Beklerken" oyunlarındaki etkileyici rejisi ile zihinlere kazınan Orhan Alkaya üstlenecek.

Gecede sahneye Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali'nin geleneksel ödülleri Onur Ödülü'nü almak üzere Derya Alabora; Bilge Olgaç Başarı Ödülleri'ni almak üzere ise Deniz Türkali ve Handan Kara davet edilecek. Ödüller yine sürpriz isimler tarafın-

dan sahiplerine iletilecek. Uçan Süpürge Uluslararası Kadın Filmleri Festivali, sinemada kadın emeğinin görünür olmasına katkıda bulunmak ve kadınların bu alandaki üretimlerini desteklemek için çıktığı yolculukta dünyadan da çok sayıda kadın yönetmeni Ankara'da misafir edecek. Tahmineh Milani, Vanja D'alcantara, Paula Palacios, Prakriti Maduro, Efu Dorkenoo, Kristen M. Fitzpatrick festival için Ankara'da olacak.

Festival mekanları bu yıl da Kızılırmak Sineması ve Goethe Institut. Festival kapsamında bu yıl Hacettepe, Ankara ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde yapacağı özel gösterimler, söyleşiler, paneller ve sürpriz etkinlikler de gerçekleştirilecek.

Önüm, arkam, sağım, solum: İKTİDAR!

Festival kapsamında bu yıl ilk kez Hacettepe, Ankara ve Orta Doğu Teknik Üniversitesi'nde yapacağı özel gösterimler, söyleşiler, paneller ve sürpriz etkinlikler de gerçekleştirilecek.

"Önüm, arkam, sağım, solum: İKTİDAR!" temasıyla 5 Mayıs'ta başlayacak festival, 12 Mayıs'ta sona erecek. Ankara Üniversitesi Cebeci ve Beşevler yerleşkeleri, Hacettepe Üniversitesi Sıhhiye ve Beytepe yerleşkeleri ve ODTÜ merkez yerleşkesi olmak üzere toplam 5 yerleşkede 9-10-11-12 Mayıs tarihlerinde gerçekleştirilecek festivalin üniversiteler bölümünün programlarına uçan süpürge'nin web sitesinden ulaşabilirsiniz..

6. İşçi Filmleri Festivali: "DOĞAL OLARAK DİRENİŞ"

Gerard Depardieu'den Orhan Gencebay'a, HES'lerden kentsel dönüşüm filmler...

Doğanın talanı ve buna karşı direnişlerle ilgili filmlere özel yer ayıran bu yılki festivalde Türkiye'den ve dünyanın dört bir yanından, yeni ve klasikleşmiş, belgesel ve kurmaca eserlerin bulunduğu 60'a yakın film gösterilecek. Gerard Depardieu'nün rol aldığı, Emile Zola'nın eserinden uyarılma madenci filmi 'Germinal', İtalyan yeni gerçekçiliğinin ustası Vittorio de Sica'nın imzasını taşıyan 'Bisiklet Hırsızları', Kürt yönetmen Bahman Ghobadi'den 'İran Kedileri', kapitalizmin daha fazla kâr güdüsünü sorgulayan ve fikir babası Hayao Miyazaki olan animasyon 'Pompoko', programdaki uzun metrajlı yabancı filmler arasında göze çarpıyor. Çernobil faciasını ele alan Maryan DeLeo imzalı Oscar'lı film 'Çernobil'in Kalbi', Arjantin'de bir kasabada siyanürlü altına karşı verilen mücadeleyi anlatan kolektif yapım 'Andalgala', Almanya'da doğan sonra ülkelerine dönmek zorunda kalan

Türkiyeli göçmenlerin 'Yedek Memleket' (Martina Priessner) de Festival programının öne çıkan yabancı belgeselleri arasında yer alıyor.

Festival'in yerli uzun metrajlı eserleri arasında ise Şerif Gönen'in yönettiği ve Orhan Gencebay'ın başrolde yer aldığı 'Derdim Dünyadan Büyük', Yılmaz Güney'in en önemli yapıtlarından 'Arkadaş', Metin Erksan'ın elinden Necati Cumalı'nın eserinin efsanevi beyazperde uyarlaması 'Susuz Yaz', son dönemin filmlerinden Sedat Yılmaz'dan 'Press' ve Seren Yüce'den 'Çoğunluk' var. Birçok yerli belgeselin ilk gösterimini yapacağı Festival'de, Fatin Kanat'ın Halepçe katliamını anlattığı 'Halepçe-Son Umud'u, İmre Azem'in neo-liberal kentleşmenin İstanbul'daki fotoğrafını çektiği 'Ekümenpolis'i, Erkal Tülek'in HES'lerle ilgili 'Sudaki Suretler'i, Rüya Arzu Köksal'ın 'Bir Avuç Cesur İnsan'ı, Sabite Kaya'nın seks işçileriyle ilgili filmi 'Bedensiz Ruhlar'ı, Turgut Yasalar'dan '1 Mayıs İlk Dileğimiz', fındık işçilerinin yaşamlarını anlatan Sine-Yol Kolektifi imzalı 'Yola Düşük',

Tunç Erenkuş'tan 'Oğlunuz Erdal'ın da aralarında bulunduğu 20'den fazla belgesel film yer alıyor.

Kısa filmlere de bu yılki programda özel yer verilmiş durumda. Festivalde birçok yönetmenle söyleşiler de düzenlenecek.

Tüm gösterimler ücretsiz
Festival kapsamında Ankara'daki gösterimler Kızılırmak Sineması, Çağdaş Sanatlar Merkezi, Ankara Barosu Konferans Salonu, Nazım Hikmet Kültür Merkezi, ODTÜ Mezunları Derneği Vişnelik Tesisleri'nde gerçekleştirilecek. Özel gösterimlerin de düzenleneceği festivalde tüm gösterimler her yıl olduğu gibi bu yıl da ücretsiz olacak.

Ankara'da Festival
Festival kapsamında düzenlenen II. Uluslararası İşçi ve İletişim Konferansı, 6-7 Mayıs 2011'de Ankara Üniversitesi 100. Yıl Konferans Salonu'nda gerçekleştirilecek.

Festivalle ilgili ayrıntılı bilgiye www.iff.org.tr adresinden ulaşmak mümkün.

Gelenekselleşme yolunda ilerleyen Uluslararası İşçi Filmleri bu yıl altıncı kez izleyicileriyle buluşacak. Türkiye'de ve dünyanın dört bir yanında, emekçilerin yaşamlarını ve mücadelesini anlatan izleyicilerle buluşturmayı ve ülkemizde işçi filmi üretimini özendirme amaçlayan ve yerli ve yabancı 60'a yakın filmi programına alan festival bu yıl 'Toprağımız, Havamız, Suyumuz için DOĞAL OLARAK DİRENİŞ' temasıyla gerçekleştiriliyor. Festival 2 Mayıs Pazartesi günü İstanbul'da yürüyüşle başlayacak.

Behzat Ç. Ankara'dır...

Murat SEVİNÇ

Behzat Bahar'a evlilik teklif etmiş, Bahar düşünmek için süre istemişti. Düşündü ve kabul etmedi; "mutsuz oluruz" dedi. Behzat, Bahar'a bakıp "mutlu olunacak diye bir kural yok ki, biz de mutsuz olalım; olmaz mı?" diyerek yanıtladı. Mekân, Gençlik Parkı'ydı.

Türkiye dizilerinde karşılaşmaya pek de alışmadığımız düzeyde bir diyalogdu bu. Emrah Serbes'in romanlarından uyarlanan ankar polisyesi Behzat Ç., Ankara'da çekildiği için tanık olduk. İstanbul'da çekilseydi dizi; Bahar o yanıtı verirdi de er kişiden duyamazdık Cemal Süreya dizelerini hatırlatan sözleri. Yaklaşık yirmi hafta, dehşetli dramatik oyunculukla, anlamsız sözler sarf edip defalarca sahilde buluşur ve her birinde birbirlerini yeniden yanlış anlayıp yeni, uzun, saçma ve sıkıcı hale dönüştürürlerdi hikâyeyi. Behzat Ç'de olmadı; malum, Cemal Süreya da Ankara'dan geçmişti! 1980'den sonra bir dönem dışında, kendisini hiç sevmeyen yönetimlerin elinde acı çeken Ankara'nın ve Ankaralının kaderi, İstanbul'da yaşayanlarca küçümsenmektedir. her ankaralı yaşamında en az bir kez, saire atıfla, Ankara'nın en çok "İstanbul'a

dönüşünün sevildiğini" işitmiştir. İstanbullu bu cümleyi, insan evladının mizah duygusunda zirve noktası edasıyla aktarır ki pek acıklıdır. bir de, "o şehirde nasıl yaşıyorsunuz?" sorusu. Kimi İstanbullu, İstanbul'da yaşamayan dünyanın ve özelliikle Ankaralının mütemadiyen gözyaşı döktüğü varsayımıyla geçirir yaşamını; diğerleri için kederlenir. Oysa yıllar önce bu dünyadan göçen türk filmlerinin unutulmaz "Tuvaletçi Kadın" İstanbul'da geçen ömrünün son yıllarında kendisiyle yapılan söyleşide, "mutlu musunuz?" sorusunu ne güzel yanıtlamıştı. Mealen; "eğer hayat buysa, kabulüm; ama başka bir yerde başka bir hayat ve mutluluk varsa oraya gitmek isterdim" demişti; mutlu olmayı, mekândan soyutlayıp koşullarla açıklamaya çalışırken. Mekân değerli elbet ama çoğu zaman bir yeri anlamlı hale getiren orada geçirilen zamanın içeriği. Bir insan yaşadığı şehri neden sever ya da hiç sevmez? Ya da neden kimi insan sevip sevmediği üzerine bir an düşünmeden geçirir koca yaşamı? Bir denizin kenarında, tarihi bir çeşmeye yaslanıp martı seyretmek tek başına yeterli olur mu sevmek için? İnsan sevgiyi yaşar, yoksun kaldığında özlem duyarken, ne diye bir başka mekân küçümsenir ve o özlem küçük düşürülür. bir yeri sevmenin hazzı, başka bir yeri sevmemekte midir? Güzelim İstanbul'un güzelliği niçin bu kadar sık hatırlatılır? Siz hiç sıklıkla "ne kadar akıllı ve iyi bir insan"

olduğu söylenen "akıllı ve iyi bir insan"a rastladınız mı? Bu görgüsüzlük İstanbul'a reva mıdır?

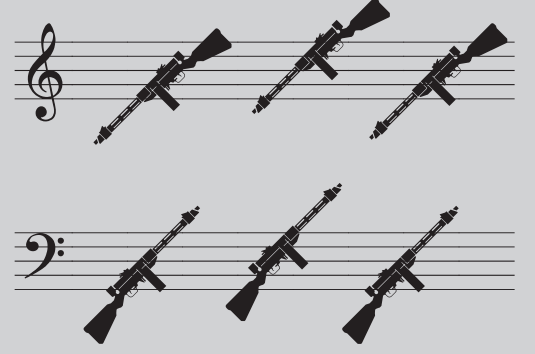
Behzat Ç'de, hem Behzat hem de diğer dizi karakterleri Ankara'nın kendisi. Ankara'da yaşıyor olmaktan hoşnutlar; çirkinler, savruklar, kaba sabalar ama aynı zamanda iyi insanlar ve hatıta Behzat, pek farkında olmasa da "biraz" solcu. Polise benziyorlar. İstanbul'dakiler gibi üçgen vücutlu değiller, yakaladıklarına haklarını okumuyorlar; ne de olsa kültür başkenti'nde yaşamıyorlar ve mecbur kalmadıkça AB'ye uyumlu değiller. eğer siyasi büroda çalışıyor olsalardı bu adamlar, mide-miz bulanacaktı hiç kuşku yok; neyse ki "cinayette"ler. Kimi gecekondu; Behzat gecekondu benzeri salaş bir dairede yaşıyor. Yüzleri pudralanmamış, kıyafetleri de en az kendileri kadar çirkin, sıradan. birbirlerini seviyorlar ama kabalıklarından ödün vermeden. Görüntü geçişlerinde gösterilen, Ulus, Kızılay, çirkin Atakule. Kız Kulesi ya da Ayasofya manzarası gözüne sokulmayınca seyreden, geriye kişileri "görmek" kalıyor haliyle. İstanbul dizilerindeki gibi şehrin tüm yoksulları deniz kenarında çay kahve içip Arnavutköy, Balat kıyısında buluşuyor; yoksullar, yoksula benziyor ve öyle yaşıyor. Belli ki yedi tepeli şehrin yönetmen ve senaristleri İstanbul'un Taşlıtarlası'ndan, Habipleri'nden, Sultanbeylisi'nden bihaber. Ya da Haliç'in yalnızca kenarını görmüş ama yan sokak-

larına sapmamışlar; belki de yan sokaklar para etmiyor. Yine de haksızlık etmeyelim ama; santralistanbul var artık, Alibeyköy kıyısını da biliyorlar! Oysa behzat, dışlanmışlığın kendisi ve prunlarına, hırçınlığına, küfürbazlığına, çirkinliğine rağmen, inatla iyi adam. Uyandırdığı kızgınlığın hemen ardından hüznü de yaşıyor insana; eninde sonunda sevdiriyor kendisini, Ankara gibi. Gökçek'in oynasın diye oğluna aldığı takımı değil, Alkaralar'ı seçmiş taraftarlık için. Hiç tanımadığı bir ODTÜ'lü öğrencinin yanında yaşamasına izin veriyor ve üstelik soru bile sormadan, koruyup kolluyor; pavyonda şarkı söyleyeni kolladığı gibi. Uzun repliklere, ağıdalı sözlerle tenezzül etmediği gibi kendini beğendirmeye kaygısı da yok; ister sev ister sevmeye, umurunda değil. Ama Bahar'ı seviyor ve onunla mutsuzluğa razı, sevdiğini de mutsuz etmeye. Poz yapmıyor; sürekli kendisini anlatmıyor başkalarına, acılarından söz etmiyor. Her ne yaşıyorsa, biz onun yüzündeki çizgiden, bira şişesini tutuşundan ya da pek nadir utangaç gülümsemesinden anlıyoruz; uzun uzun anlatıp bizi sıkırmıyor, kendisiyle meşgul etmiyor insanları. Bu yüzden de herkes onunla meşgul olmanın kıymetini biliyor; Behzat'ın değeri, kibirlenecek bir şeyi olmamasında.

Behzat Ç., Ankara'nın ta kendisi. Çirkinliğiyle, sertliğiyle, hırçınlığıyla, grilliğiyle, kollayıcılığıyla, mahcubiyeti ve içtenliğiyle. Sev ya da sevmeye, ama her ne hissedersen hisset adam gibi yaşa diyor seyredenine; başkasına yük olmadan, ağlayıp zırlamadan, şikâyet etmeden. çirkinsen çirkinliğini bil, o çirkinliği sevmeyi öğren; mutlu olur ya da olmazsın, şart değil. Varsın boğaz olmasın, bir iki silüetten mahrum kal; rakını da o güzelim Asmalımescit'in yeni nesil zontalarıyla içmeyiver. Anı biriktirmek için Kız Kulesi şart mıdır? "değil" diyor; ağırbaşlı, serseri, kederli ve içten Behzat! Yahya Kemâl'e yüz vermiyor; Yenişehir'de sıcak bir öğle üzeri geçirilen zamanın kıymetini bilenlerden. Ankaralı gibi."

Hayat Bir Müzik Aslında, Anlayana

Orhun Bora ÇETİN

Bir marşla başladı bu toplumun müziği... Doğu ve Batı'nın orta noktasında, sulha açılan kapıydı bu ütopya. Dinlerin keşiştiği, kültürlerin kaynaştığı...

Bir tutkuydu vals ve musikiyi bir arada sevmek. Ortak noktaları vardı çünkü; sol, fa, sol... Çok partili rejimle sağlamak istediler armoniyi... Ancak anlayamadı Menderes bu müziği. Besteci olmak var iken; enstrüman olmayı yeğledi. Ve darağaçları kuruldu eslerde... Kuruluş ruhunu korumak adına; katı bir tempoya dönüştü bu müzik; sol, sağ, sol.

İkiye böldüler dünyayı; ya bizdensin, ya onlardan diye... Bir tarafta insanlığı sömüren; diğer tarafta halk adına halka zulmeden... Müzikse hep aynı sol, sol, sol; sağ, sağ, sağ.

Deniz'lere kıydılar, dağları vurdular; enstrüman olmak bir yana, hain birer silah oldular. Bir toplumun müziğini, kanla susturdular.

Ve bir ritim başlattılar.

Tek düzeliğin mekanik cazibesi sardı dört bir yanı. Soldular, sağdılar; zaman geçtikçe soydular, sağdılar. İcraatın içinden, hayali ihracat yaptılar. Müzikse hep aynı: soy, soy, soy. Bitmek bilmedi bu talan.

Ele geçirildi tüm değerler tüketim toplumu adına. Tüketilen her adımda; bu toplumun kültürü var aslında. Tüketilen her adımda; bir insanın emeği var sonuçta.

Soymak yetmedi; inancımızı sahiplendiler. Faiziyle birlikte, bonoya çevirdiler. İlahileri ihaleye, onurumuzu bir avuç kömüre dönüştürdüler.

Doymadılar...

Gönlümüzde kalan ezgileri karartmaya adandılar. Kimliğimizi çalıp, köleliğimizi haykırdılar. Hisseleriyle, hislerimizi satın aldılar.

Doymadılar...

Salgın bir hastalık gibi yayıldılar. Önce köyleri, sonra kentleri yuttular. Kulaklarda hep aynı ritim.

Köyler kente dönüştü, kentler köye... Tek düze ritmin kirliliği, göç edenlerin hayallerinde. Hayaller büyüdükçe, kirlilik de büyümekte.

Solfasol var Ankara'da; gökdelenlerin ortasında bir köhne dünya. Hayallerin durağı, hayallerin kapısı. Unutulmuş bir müziğin, kalan son tınısı...

Bunca vahşet, bunca soygun bir yana; yaşam bir müzik aslında.

Anlayana...

Bu yüzden Solfasol,
Bu yüzden Solfasol...

Mevkim Sağ Açık Ankara'nın "Kız Çocukları": Zapatistas Hermanas

Korner
Hayırdır İnşallah!

Mehmet ZEKİ

Küçüklüğümüzde "ağabeylerin" götürmediği, ergenlikte de ufak flörtlere denk düşen beraber maça gitmelerden oluşan, nihayetinde kenarında dolaşmış bir "futbol" hikâyesi vardır belleğimizde. Ancak, 25 yaşın üstünde olup (elbette kadınlar yaşını söyleyebilir!) Bahçeli'de halı sahada top koşturmak, futbol ile haşır neşir kadınlarla örgütlenmenin (takım kurmanın) öyküsü başka olmuştur kişisel tarihimizde. Zapatistas Hermanas yani nam-ı diğer Alkara Kadınlardan bahsedeceğiz yazımızda. Hepsi Ankara(lı)-cı beri yandan takıma koydukları isimle uzaklara, Meksika'daki kadınlara selam eden ve tribünden sahalara inmeye cesaret eden kadınlardan...

Futbol'un erkek işi olduğuna fikna olmayan kız çocuklarından söz edeceğiz özetle sizlerle. Evet, halı saha takımı kuran ve sırf keyif olsun diye buluşup maç yapan kadınlardan.... Bu şehrin hemen hemen her sokağında futbola meraklı "erkek çocukların" Gençlerbirliği hikâyesinin olduğu gibi onların da hiçbir takımda bir araya gelememelerden mütevellit gecikmiş bir öykünün yeniden yazılması belki de.

Mahalle takımlarının yıldızları olmaya hevesli bu erkek çocukları, Şeker spor ve Gençlerbirliği yolundan geçmiş, stadın yollarını, arkasını, önünü, simitçisini, çaycısını iyi bellemişlerdir. Ankaragüçlü ağabeylerin bile başını okşadığı geleceğin futbolcu adaylarından bir kısmı meşin yuvarlağı hayatının merkezi olmaktan çıkarmak zorunda kalmışlardır, çeşitli nedenlerle. Belki büyümüşlerdir artık, belki de büyümek için bu "oyundan" vazgeçmemektedirler. Ve futbol, hafta sonu halı sahaya ve tribüne ve de vazgeçilmez gündelik sohbetle eklenmekle hayatın içinde kendini bulmaya, sığdırmaya devam eder. En azından sohbetinden kimseyi yoksun bırakmamaya niyetlidir. Kadınlar içinse sıkıcı muhabbetin ta kendisidir genelde. Uzak durdukça sıkıcı, öyle sanıldıkça uzaklaşılır.

Futbol, sokağın oyunudur. Ve elbette erkeklerin oyunudur. Ama belli bir yaşa kadar bu keskinlik belirgin değildir.

Genellikle "erkek Fatmalar" ve eksiklikler nedeniyle oyuna alınan "kurbanlar", erkeklerin çocukluktaki gizemli alanına dâhil olurlar ve yıllar sürecektir "özel alanlarını/oyunlarını" bozarlar. Sokak bu nedenle kritiktir. Oyunlar; ilişkileri, kuralları, kural koyucuları, içeridekileri ve dışarıdakileri belirler. İçeride olmak taraf olmanın bazen koşulu bazen sonucudur. Dışında kalan içinse; oyunu düşünmeye, içerdekileri görmeye ve en hakiki eleştiriye adeta hakkı olmuştur. Sokaklarda beliren bu ilişkiler içine doğulan sosyo-politik kültürün bir yansımasıdır. İşte oyunun kurallarını ve tarafları da "genellikle" bu kültür belirler. Yani umumiyetle tesadüfi, istisna olarak tercihendir bir takımı tutmak, taraftar olmak ve pek tabii futbolu sevmek.

Futbol endüstriyelleşmeden, küreselleşmeden ya da günümüze oranla bunun daha fazla kitleleşmesinden önce çocukluk geçirenler bilirler, Ankara'da bir mahallede en fazla altı olasılık vardır. Son ikisi Ankaragüçlü ve Gençlerli olmak.(maalesef!) Ailede bu takım tutkunu biri yoksa diğer dörde takılma olasılığınız yüksektir.

Ancak, Ankaralı olmanın şöyle müstesna yanı vardır; az önce bahsettiğim erkek çocuklarının bu kulüplerle ilişkisi. Bir şekilde kırmızı-siyah forma başka çocuklarla Ankara'nın tüm sokaklarını gezmiştir. Kimi zaman Atakule'de Dreamland'da görülmüş, kimi

zaman Mamak'ta tek kale maç yapan bir grubu izlemek zorunda kalan ayağını kırmış bir çocuğun hüznünde. Kimi zaman da erkek olmadığı için giymesi yadırganan bir kız çocuğunun düşünde.

Diyelimki şanssız bir çocukluk geçirip şampiyon olmakla övünüp durdunuz. Şanssızınız çünkü yenilmek de oyuna dâhildir ve bunun yoksunluğu bir yerde oyun dışı kalmanıza sebep olacaktır. Büyüyünce anlayacağınız gizli bir kuraldır aslında. Neyseki Ankara yolunuzu düşürür stada (en az bir kez), tıpkı Opera binasına, müzelerine, Konur sokağa düşürdüğü gibi. Biraz da oyunun dışında kalmamak için oyuna düşersiniz. İstanbul takımlarının büyük tezahüratlarına inat son iki alternatifin çekiciliği tercihiniz olmuştur sessizce. Yenilmeyi anlayabilen büyüklüktür sizinki.

Öyle münferit takımlar peşinizi bırakmaz bir de.

Taraftarlık vefa ister sizden. Dostlarınız, tribünde tanıştıklarınız, maç öncesi ve sonrası muhabbeti hafif hafif sizi çeker içine zaten. Halı saha maçlarıyla, muhabbetiyle, dedik ya. Ve elbette "kız çocuğu" olarak bir şekilde çatlak bulur sizarsınız için için.

Hem büyümüş olmak hem çocuk kalma şizofrenliğinde. Gençlerbirliği tribünü "özel" olarak buna müsaittir Ankara'da. Çünkü taraftarının

gündelik hayatla kurduğu ilişki tribüne yansır; küfür etmeyen (en azından cinsiyetçi küfürler etmeyen), belli hassasiyetleri olan sevecen insanlardır nihayetinde. Erkeklerin alanı olarak görmedikleri aşıkardı da tamamen unuttukları da söylenemez. (bu da başka bir mevzu olsun bizim için)

Herkesin öyküsü herkesinkine biraz tanıdıklık barındırır da farklı farklı tribüne sızan hikâyelerdir taraftarlık anlatıları. Futbolun hep çevresinde büyüyen "kız çocuklarının" öyküsüne yani bize dönecek olursak yeniden; futbol topunun ağırlığından incinecek bileklerimiz olduğu için mi yoksa ofsayıt anlamayan (!) zihinlerimiz olduğu için mi bilinmez, futbol topunun hep çevresinde dolanan, dokunamayan bu çocukların yetişkinlikte taraftarlıktan, oyunculuğa giden yolu özel ve önemlidir. Çünkü özel ya da kamusal alanlarda birden fazla "erkek" bulunduğu muhabbetin dışına itilmek istemeyenlerdir bu "kız çocukları". Gizli gizli planları vardır bu düzeni bozmak için. Maç izlenirken gerçekleştirilen "erkek ritüellerinin" yapaylığını bilmekteyiz zira sokaktan ve çocukluktan öğrendikleri kadarıyla. Pekâlâ futboldan anlayıp, güzel pas verip, iyi çalım atıp gol atabilmektedirler bile. Kız çocukları demekte özellikle ısrar ediyorum, çünkü "yaygın kadınlık ve erkeklik" algısını iki taraftan da bozmaya niyetli muzırlardır bunlar bir yerde. Çim sahaya ojeleri ile çıkan Zapatistas Hermanas oyuncuları gibi.

Bir rüya gördüm...

30 Ağustos 2009'da yapılan genel kurulda, Ankaragücü'nün yeni yönetimine Küf Project seçilmişti. Delegeler güçlüden yana değildi, eylemden taraftı.

Bir rüya gördüm...

İlk icraatları, takımın başına 'zaytung'cuları getirmek olmuştur. Futbol, 'zaytung'cuların onuruydu. Takıma oynatacakları top belliydi: Havadan uzun uzun, yerden kısa kısa... Nasıl olsa topların üzerinde "A.G" yazıyordu. Kaybederlerse topu alıp evlerine giderlerdi. Deplasmanda hal çaresine bakılırdı.

Bir rüya gördüm...

Kaleci antrenörü Maradona'ydı. 'Kapıcı'nın yapması gereken tek şey, top rakipteyken olur olmaz "İyi vurur" diye bağırırmaktı. Zıddını 'uyar'ıyordu sadece.

Bir rüya gördüm...

Bu Ankaragücü, erken ve geç 100. yıllarında taraftarlarının gönlünde taht kurup, kurum kurum kurulmuştu.

Bir rüya gördüm...

O taraftarlar her maçın 6. dakikasında "Şehir kalkınırsa, takım şaha kalkar", "Kente yatır, sen kazan. Balık bilmezse, halik bilir" pankartlarını açıyordu.

Bir rüya gördüm...

O zamanın büyükşehir belediye reisi Yüksel'de doğruyu ararken, "uzun boylu saç olmayan takım elbiseli polis"ten iki okkalı yumruk yiyince yere serilmişti. Üstüne, gidip Kurucu Şükrü'den balıklı kanarya-az pilav yemişti.

Bir rüya gördüm...

Aynı büyükşehir belediye reisi; başbakanı Afganistan'a yollarken kırmızı halının uçan haliya döndüğü noktada, sakız şişirip balon patlatıyordu.

Bir rüya gördüm...

Ankaragücü 30 Ağustos 2009'dan beri bağımsızdı. Takım, bir sosyal sorumluluk projesi ya da popüler pragmatizm aracı değildi.

Uyandım...

Baktım, kıçım açıkta kalmıştı.

SOLFASOL'e ÇAĞRI

Bugün, kamu yapılarının gri beton rengi ile özdeşleştirilen ve memur kenti olduğu söylenerek "orada yaşamak sıkıcıdır" demeye getirenlere inat bir yaşam sürüyor Ankara'da, üstelik 3000 yılı aşkın zamandır ve durmaksızın. Bu şehir herşeye rağmen, tarihi boyunca yaşadığı zor zamanlarında gibi inatla ayakta kalmayı sürdürüyor, Anadolu'nun; Hititlerden, Galatlara, Roma İmparatorluğu'ndan, Bizans'a, Selçuklulardan ve Osmanlı'ya binlerce yıllık birikiminin vücut bulduğu bir abide gibi; sağlam ve alçak gönüllü.

Bozkırın ortasında bir başkent!

Ankara, tarihi boyunca bozkırın ortasında bir şehir olmanın zorluklarını yaşadı. Gelişip zenginleştikçe her anadolu şehri gibi yıkımı ve savaşı üzerine çekti. Ama pek çok şehirden farklı olarak her seferinde yeniden ayağa kalkmayı başardı Ankara. Yaşadığımız yüzyılda ise bozkırın ortasında bir başkent olmanın zorluklarını yaşıyor ve bu sefer insanların üretkenliği ile aşıyor bu zorluğu. Bu şehirde, hayata sınıksız sarılmış, birikim sahibi, üretken, geniş bir topluluk var. Ankara'nın entellektüel geleneği inatla varlığını sürdürüyor.

Ankara, İmparator Augustus'un, Hacı Bayram'ın, Mustafa Kemal'in, Falih Rıfki Atay'ın, Sebahattin Ali'nin, Melih Cevdet'in, Cahit Sıtkı'nın, Cemal Süreya'nın, Can Yücel'in,

Nurullah Ataç'ın, Hasan Ali Yücel'in, Ceyhan Atuf Kansu'nun, Metin Altıok'un, Bilge Karasu'nun şehri.

Ankara, İmparator Augustus'un, Hacı Bayram'ın, Mustafa Kemal'in, Falih Rıfki Atay'ın, Sebahattin Ali'nin, Melih Cevdet'in, Cahit Sıtkı'nın, Cemal Süreya'nın, Can Yücel'in, Nurullah Ataç'ın, Hasan Ali Yücel'in, Ceyhan Atuf Kansu'nun, Metin Altıok'un, Bilge Karasu'nun şehri; bizim şehrimiz. Anadolu'nun kültür, sanat ve düşünce hayatına Ankara'dan katkı vermiş ne çok insan var. Bu geleneği sürdüren onlarca, yüzlerce edebiyatçı, sanatçı, yazar, aydın var hala Ankara'da. Türkiye'nin kültür, sanat ve siyasi yaşamı Ankara sokaklarından mezun insanlar ile ayakta duruyor. Ankaralılar hala üretiyor. Ama, artık çoğu kez herkes birbirinden habersiz, kendi kendine. Ne yazık ki Ankara'da süregiden bu

yaşamın ve değerinin farkında olan çok az insan var. Bizi de içine çeken yaygın bir umutsuzluk, yılgınlık, yorgunluk hali var kentin her yanında. Ancak küçük heyecanları söndürebilecek kadar güçlü ve etkili bu hal; toplu bir kalkışmaya karşı duramayacak kadar zayıf olduğunu biliyoruz bu umutsuzluğun, aslı olmadığını ve sadece uzun sürmüş bir akşamüstü olduğunu. Teslim olduğumuz an gerçek olacak bir yılgınlık hali bu.

SOLFASOL - Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi

İşte bu hali tersine çevirme arzusu bir araya getirdi bizi. Yeni bir Ankara sabahı için bir araya geldik. Derdimiz bir gazete çıkarmak. Adımız "Solfasol"; hem Ankara'ya ait, hem de inadına sol olduğumuz için. İddiamız "Ankara'nın gayriresmi gazetesi" olmak. Ankara'nın sahip olduğu birikimi derleyip, çoğaltıp şehre yansıtacak bir ayna olmak istiyoruz. Ankara'ya, Ankara'nın

sorunlarına ve güzelliklerine bu birikimin gözleri ile bakmak, kalemleri ile yazmak, çizmek; göstermek arzusundayız. Bu birikime dokunduğumuzda ortaya çıkacağını düşündüğümüz enerji bizi heyecanlandırıyor. Bu heyecanla, Ankara'nın ta kendinden Ankara'yı değiştirecek, dönüştürecek bir hareket yaratmak istiyoruz. Bu heyecanla, şehre dair sözlerimizi ve yapma isteklerimizi, eleştirel ama adil bir yaklaşımla ile Ankara'nın sokaklarına, meydanlarına, üniversitelere, kahvelere, parklarına, kitapçılara yaymak, en uzak köşesine kadar ulaştırmak ve çoğalmak istiyoruz; sonra sesimiz ve gücümüz nereye kadar yeter ise oraya kadar gitmek. Eğer sizce de bir anlamı varsa bu sözlerimizin; **Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi Solfasol'e** el vermek için yazınızla, çizinizle, sesinizle bu harekete katılmaya, bizimle yanyana durmaya davetlisiniz. bilgi@gazetesolfasol.com

Eğer sizce de bir anlamı varsa bu sözlerimizin; **Ankara'nın Gayriresmi Gazetesi Solfasol'e** el vermek için yazınızla, çizinizle, sesinizle bu harekete katılmaya, bizimle yanyana durmaya davetlisiniz.

"Ah ben nasıl inanmışım
Şu gökyüzüne bakarak
Gelmez demiştim
hiçbir kötülük
İnsana bu kadar yıldızla
Bu şehre geldiğim
günün gecesi"

S. Aldanır

SOLFASOL
Mayıs 2011
1. Sayı

Ayda Bir Yayımlanır.

Sahibi
Ezgi Koman

Yazı İşleri
Tanju Gündüzalp

Editör
Mehmet Onur Yılmaz

Dosya Editörü
Tülin Yıldırım

Yayına Hazırlayanlar

Akın Atauz, A. Necati Koçak, Ebru Baysal, Emrah Kırımsoy, Ezgi Koman, Kübra Ceviz, Mehmet Onur Yılmaz, Muhabir Koşan, Nermin Atılkan, Olcay Koşan, Önder Algedik, Sibel Durak, Tanju Gündüzalp, Tülin Yıldırım.

Katkı Verenler

Ali Cengizkan, Aktan Acar, Alper Şen, Aydan Çelik, Ayhan Çelik, Celal Musaoğlu, Emre Topak, G. Funda Ulutürk, Gökmen Şahin, Güllü Höyük, Hülagu Kaplan, Lale Çeviker, Mehmet Zeki, Olcay Koşan, Orhun Bora Çetin, Ozan Küçükusta, Özlem Zorcan, Özsel Belevi, Rabia Ç. Çavdar, Selçuk Atalay, Selda Bancı, Serap Günay, Sine Çelik, STGM, Sümeyra Ertürk, Tanıl Bora

Teşekkür:

Murat Sevinç, Turgut Koraltan, Yavuz Oymak, Ahmet Hoca.

Grafik-Tasarım:
Mahlas

Yayın İdare Merkezi
1. Caddede 17. Sokak 98/2 06490
Bahçelievler / Çankaya / ANKARA

Basım yeri
Cem Ofset Alinteri Bulvarı No:29
Ostim / ANKARA
0 312 385 37 27

Basım Tarihi
29.04.2011

Yaygın Süreli Yayın
5000 Adet Basılmıştır

“İsyan, devrim, özgürlük...”

1 Mayıs'ta Sokaktayız...